

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО

**МНОЗИНА
КАЗАХА**

НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО

**МНОЗИНА
КАЗВАХА**

НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ

Серия X

том I

1927 година

ВТОРО ИЗДАНИЕ

СОФИЯ 2011

Ученикът трябва да благодари от сутрин до вечер за всичко, което вижда около себе си. Тогава струите на Любовта ще потекат през неговата душа.

Учителят
(Свещени думи на Учителя, София 1938 г.)

Ученикът трябва да бъде благодарен на това, което Учителят му дава, и да върви напред. Учителят никога няма да остави ученикът да се спре. Ученикът чувства подкрепата, която иде от Учителя, от цялото Небе. Това го изпълва всеки момент с благодарност и благоговение.

Учителят
(Свещени думи на Учителя, София 1938 г.)

Учителю, благодарим Ти за Божественото Слово, с което ни дари. Израз на нашата благодарност ще е изучаването и прилагането Му от всеки ученик, на когото съзнанието се е отключило за Него, за Словото.

МНОЗИНА КАЗВАХА

„И мнозина от тях казваха:

„Бяс има и луд е, що го слушате“

(Йоан 10 : 20)

Два начина има за разбиране на великата Истина: външен и вътрешен. Външният начин включва отношенията към самия човек, към ближните му и към всички хора изобщо. Вътрешното разбиране определя отношенията на човека към Бога. Който няма правилни отношения към Бога, той се намира на крив път в живота си. Външното разбиране на Истината има отношение към външната страна на живота, към външната страна на науката, на музиката, на изкуството. Вътрешното разбиране на Истината има отношение към Божествения свят. За пример, съвременната математика, която има външно отношение към числата, познава четири действия: събиране, изваждане, умножение и деление. Обаче в математиката на Божествения свят съществуват само две действия: събиране и умножение. Изваждане и деление в Божествения свят не съществуват. Следователно изваждането и делението не са нищо друго освен отражение на реалността. В тях няма нищо положително. Когато нещата се делят, те не се увеличават, но и когато се изваждат, те не се намаляват. При делението частите стават повече на брой, но по-дребни на големина.

При изваждането пък частиците стават по-малко на брой. Значи, при изваждането и делението имаме процес на намаляване; при събирането и умножението имаме процес на увеличаване.

Съвременните хора си служат повече с процесите изваждане и деление, които неправилно свеждат към събиране и умножение. За пример, някой апаш открадне от един джоб хиляда лева, от друг – хиляда лева, от трети – часовник, от четвърти – друго нещо и в края на краищата събиратия неща, извършва действието събиране. Питам: Естествен ли е този процес на събиране? Срещате друг човек, който дели нещата: Оттук отдели нещо, оттам отдели нещо и казва, че умножава нещата. Естествен ли е този процес на умножение? Не, в този случай нито събирането е естествен процес, нито умножението. Невъзможно е да се събират и умножават части от различни величини. Невъзможно е да съберете пет метра и пет килограма, нито пък да ги умножите. В началото на тази глава Христос определя какви са хората, които могат да изваждат и делят, и да наричат тия действия събиране и умножение. Който се занимава само с изваждане и деление, той принадлежи към физическия свят. Тези действия представят външната, а не вътрешната страна на живота. Обаче животът има и своя вътрешна страна, вътрешна проява. В този смисъл животът ни радва дотолкова, доколкото го разбираме и външно, и вътрешно. Ако дадете един скъпоценен камък на някое дете, то няма да се зарадва; ако го дадете на някой възрастен човек, той ще се зарадва. Ако дадете една ябълка на някое дете, то ще се зарадва; дадете ли я на някой възрастен човек, той няма да се зарадва. Следователно, това, което радва детето, не радва възрастния; и това, което радва възрастния, не радва детето. Кой е на правата страна: Детето, което се радва на

ябълката, или възрастният, който се радва на скъпоценния камък? Това е неразрешен въпрос, по който хората могат с години да спорят, и пак да не дойдат до едно заключение. Защо? Това зависи от техните разбирания.

Мнозина от тях казваха: „Бяс има и луд е, що го слушате?“ Питам: Кой човек е луд? На този въпрос може да се отговори по следния начин: Всеки човек, който е отделен от Бога, той е луд. Тази е нормата, по която определяме лудия човек. Казват за някого, че не мисли право, че се лута в живота. Това показва, че този човек е отделен от Бога. Щом е отделен от Бога, той няма тил в живота си, няма опорна точна, вследствие на което се лута натук-натам без никакви разбирания за нещата. Евреите казваха за Христа: „Луд е Той, бяс има, що Го слушате?“ Само лудият може да бъде обсебен от бесове. Бесовете пък са непокорни духове, излезли от Бога, понеже искали да станат божества. В Писанието е казано, че тия духове, до известна степен имат влияние върху Земята. За пример, много от атмосферните промени се дължат на тях. Следователно, всеки човек, който се отдели от Бога, може да попадне под тяхното влияние. Те са доста разумни същества и затова могат да влияят на хората. Съвременната наука доказва, че и низши същества даже могат да влияят на по-напреднали от тях. За пример, ако вълк, мечка, или лъв срещнат някой човек, те могат да му повлияят, да му внушат страх. Силна е мисълта им и затова хората бягат от тях. Обаче, ако лъвът, мечката или вълкът срещнат човек, на когото мисълта е по-силна от тяхната, те отстъпват, не могат да го нападнат. В някои случаи лъвът може да внуши страх на човека, но ако срещне на пътя си кобра, той се изправя пред нея вкаменен. Кобрата, която е много по-малка от лъва и от тигъра, внушава такъв страх, че космите им настръхват.

Значи, силата на човека или на кое и да е животно не зависи от неговата големина. Кобрата, макар и много по-малка от лъва и тигър, има някаква сила, някакво оръжие в себе си, с което надвива и най-свирепите животни. Кое е онова оръжие, с което човек може да запази живота си? Де се крие неговата сила? Силата на здравомислещия човек седи в неговата мисъл, в неговите прави разбирания за живота. Обаче, ако човек не може да си обясни и най-обикновените прояви в живота и се безпокои, той ще се намери пред големи мъчности, ще изгуби силата си. Често хората се безпокоят за прехраната, за здравето си, за взаимните си отношения и намират, че всичко това прави живота труден, непоносим. Наистина трудни са тия въпроси, но ако човек знае законите, които регулират живота, лесно ще се справи с тях. Докато си служи само с изваждане и деление, човек никога няма да разреши задачите си.

И тъй, който иска да успява в живота си, той трябва да започне с процесите на Божествения свят – със събиране и с умножение. Тези процеси трябва да съставят идеал на човека, към който да се стреми. В каквито условия да се намира, той трябва да се стреми към реализиране на този идеал. Този идеал представя пробен камък, с който човек ще се изпитва. Без идеал, без идея в живота си, човек не може да расте и да се развива. Да си служим с процесите на събиране и умножение, тази е основната идея, върху която трябва да лежи нашият живот. Мъчнотиите, които идат в живота ни, не са нищо друго, освен условия да подобрят, да закрепят основата, върху която градим бъдещия си живот. Изпитанията в живота не са нищо друго, освен условия, чрез които се опитва дали основата, на която сме поставили вече живота си, е трайна и устойчива. Какво виждаме в съвременния свят? Че идеите, възгледите, зна-

нията на съвременните хора постоянно се рушат. Срещаме хора, които са живели едва 50 – 60 години, и вече се намират пред развалините на своя живот. Вие още не сте завършили живота си, но след като го завършите, след като направите един цикъл на движение, ще имате ли поне една основна идея, която ще занесете със себе си? Какво ще запазите в съзнанието си? Нека всеки си даде отчет за това. Смисълът, същността на живота седи в това, човек да запази в съзнанието си една основна идея, която да носи със себе си във вечността.

Казвате: Ние учим цял живот, придобиваме знания, трудим се, състезаваме се, караме се, натъкваме се на ред противоречия, но какво ще занесем от всичко това със себе си? – Всеки сам трябва да си отговори; всеки сам трябва да намери основната идея в своя живот, за която има смисъл да работи, да се труди, да понася мъчности и страдания. Всеки казва, че трябва да живее, да мисли по Божествен начин, но въпреки това нито живее по Бога, нито мисли като Него. Хората говорят едно, вършат друго. За пример, мнозина казват, че трябва да бъдат щедри, но как ще изявят тази щедрост? Преди всичко, никой не може да бъде щедър, в пълния смисъл на думата, освен Бог. Всички живи същества на Земята са осигурени. Всичко е предвидено за тях. В такъв смисъл, щедростта е закон за разширение на човешкото съзнание. Затова човек трябва да бъде щедър не за другите, но за себе си. Да бъдеш щедър, това не подразбира да направиш никакво добро, но да вземеш от пълните Божествени хамбари в света и да раздаваш на ония, които имат по-малко от тебе. Ти си натоварен много – ще бъдеш щедър, ще дадеш на другите, да се освободиш от ненужния товар. Имаш много пари, ще раздаваш; имаш много знания, ще раздаваш. Ще раздаваш от изобилието, което

имаш, да ти олекне. Ако не си щедър, ще бъдеш смачкан, затрупан от тежестта на знанието, на богатството си. Въз основа на това, казвам: Нещастията в света не се дължат на недоимък, на нямане, но на голямото добро, на голямото изобилие, с което хората не знаят как да се справят.

Мнозина питат: Що е добро и що е зло? От окултно гледище, аз определям злото като живот на миналите векове, който е изгубил благоприятните условия за своето развитие. Този живот седи в съзнанието на човека в зародишно състояние и чака условия да се прояви и развие. Следователно злото, което сега мъчи хората, не е нищо друго, освен непроявено добро на миналото. Това зло, като заседне в съзнанието на човека, живее паразитен живот за сметка на новото, което иде. Ако злото успее да погълне соковете на новия живот, последният няма да се прояви. Затова именно, българите казват: „Да спи зло под камък!“ И наистина, злото в човека трябва да спи! В човека има известни мисли, чувства и желания, които трябва да спят. Не ги събуждайте преждевременно, те не са нужни. Това положение може да се формулира със следните думи: Не искай повече, отколкото ти е нужно! Използвай само ония условия, които моментът носи!

Христос определя истинския живот с думите: „Аз съм Пътят, Истината и Животът“. Значи, всеки човек се нуждае от път, от придобиване на Истината и от осмисляне на живота. Който осмисли живота си, той ще разполага с мощ, със сила за постигане на своите желания. Христос казва: „Който не влиза през вратата в кошарата на овцете, но прелазя от другаде, той е крадец и разбойник.“ Следователно има една врата в живота, през която човек трябва да влиза. Тази врата е известна в окултизма под названието врата на Любовта. Тя е първата врата, през която животът

влиза. Когато Христос казва „Аз съм Пътят“, Той подразбира онзи път, който се открива за овцете и носи благоприятни условия за тяхното развитие. Вратата е началото на този път. Който мине през тази врата, той ще се озове на царския път, пълен с велики подвизи. Човек ще влезе и излезе от тази врата. Щом влезе и излезе от една и съща врата, той върви вече по Божествения път. Ако човек влезе през вратата на Любовта, а не излезе, т. е. не се върне през нея, той е тръгнал по човешкия път. През която врата влезеш, през нея трябва да излезеш. Иначе ти си осъден на страдания, на нещастия, които неизбежно водят в пътя на злото, в пътя на паразитизма. Всички хора днес страдат от този паразитизъм. Няма по-страшно нещо от паразитизма. Той си е пробил път навсякъде в живота: в семействата, в религиозния, в политическия живот на хората. Всички хора пъшкат под неговото иго. Дето се обърнете, навсякъде паразитство, което се прикрива под булото на лъжата.

Първото нещо: човек трябва да се освободи от този паразитизъм. Той не е външен процес, но вътрешен, в самия човек. Той намира почва в мислите и чувствата на човека. Много мисли в човека изчезват, много негови чувства се покварят все за сметка на този паразитизъм. Като не знае гибелното влияние на този паразитизъм, човек сам разрушава живота си. Той обръща внимание повече на живота на другите хора, тях критикува, осъжда, вследствие на което руши своя живот. Колкото да се спира върху живота на хората, човек трябва да знае, че той не може да ги познава повече от себе си. Човек познава хората дотолкова, доколкото познава себе си; той може да помага на хората дотолкова, доколкото помага на себе си. Ако не може да помогне на себе си, как ще помага на другите? Мислите ли, че ако дадете парче хляб на някой човек,

това е помощ? Мислите ли, че ако научите едно дете да чете и да смята, това е помощ? И животните знаят да смятат. Наблюдавайте котката как напада жертвата си. Когато котката види мишка, на разстояние 20 м. от нея, тя точно пресмята това разстояние и с един скок само се хвърля върху мишката. Тя никъде не е учила смятане, но точно мери. Вижте малкото юрдече как плава. Щом се излюпи, то веднага влиза във водата и започва да плава. В кое училище се е учило? Съвременните хора казват, че човек трябва да учи смятане. Така е, той трябва да учи смятането. Защо? Защото правата мисъл почива на смятането. Иначе смятането няма смисъл. Когато мисълта на човека не почива на законите на смятането, той е изложен на вечно колебание и съмнение. Такъв човек постоянно мени своето верую, своето убеждение; ще го видите да минава от едно учение в друго, от една църква в друга. Човек може да се колебае, да се мени, но не в принципа на своето верую, а в методите, чрез които се прилага дадено верую. За пример, всички хора търсят Бога, но важно е как Го търсят. Казано е: Бог е Любов, Бог е Мъдрост, Бог е Истина. В този смисъл, всички хора търсят Любовта, Мъдростта и Истината, но се различават по начина, по пътищата, по които ги търсят. Един от пророците е казал за Бога: „Търсете ме, докато съм близо до вас!“ Какво означават тия думи? Всеки трябва да има ясна представа какво означават тия думи. Да търсиш Бога, подразбира да търсиш същността, смисъла на нещата, Когато човек дойде в съприкосновение с Бога, той ще намери и смисъла, и същността на нещата. Днес тази дума „Бог“ е изгубила своето първоначално значение; тя е почти без съдържание, понеже мнозина я употребяват за маскиране на дадени положения. От мнозина тя се употребява като уловка, да мамят хората. Между понятието

Бог и самата реалност трябва да има връзка. Когато човек вярва в Бога, мисли за Него и Го люби, той знае Неговото име и Го произнася правилно. Значи, в познаването са необходими три процеса. Да знаеш името на нещо, това подразбира да разполагаш вече с неговата сила. Ти не можеш да говориш за силата на нещата, ако не знаеш имената им. Всеки предмет, всяка сила има свое специфично име. И когато произнесеш името на дадена сила, тя може да ти послужи; ако не произнесеш името ѝ, тя остава чужда за тебе. Всички закони в Природата имат свое специално име. Щом произнесеш правилно името на един закон, той действа вече в тебе.

В света съществува една велика наука, която изучава същността на нещата. В това отношение човешкият живот може да ни послужи за пример. Щом знаете името на някой човек и го произнесете, той веднага се обръща и ви отговаря. Ако го извикате с чуждо име, той няма да се обърне. Какво е името на Бога? Това е задача, дадена на всеки човек. Животът на човека се заключава в това именно, да научи името на Бога. Думата „Бог“ не е Неговото истинско име, тя е превод. Много и различни имена има Той, но те са псевдоними само, не са истински. Когато царете отиват в странство, те минават под чужди имена. Това става в случаи, когато те искат да минат инкогнито, незабелязано от хората. И в Писанието са дадени разни имена за Бога. Който знае същинското Му име, той никога не го произнася напразно. Затова Мойсей казва: „Не произнасяй Божието име напразно!“ И наистина, който знае това име, той не Го произнася напразно. Ако Го произнесе напразно, ще произведе цяла катастрофа. Щом призовете Бога с собственото Му име, Той веднага ще ви се притече на помощ. Казано е в Писанието „Призови ме в ден скръ-

бен!“ Ако нямате знание, светлина и призовете Божието име, Мъдростта веднага ще дойде при вас; ако нямате Любов и призовете Божието име, Любовта веднага ще дойде при вас. Днес хората произнасят думата Любов, но тя още не представя същността на Великия. И тя е псевдоним на Любовта. Името на всяко нещо и неговата същност са свързани така, както човек е свързан със своето име. Не можеш да произнесеш името на даден човек и той да не се обърне към тебе. Ето защо, искате ли и Бог да се обърне към вас, когато Го призовете, вие трябва да измените, т. е. да изправите понятието си за Него. Неправилният живот на хората в миналото до голяма степен е покварил тяхното съзнание, вследствие на което светът, със своите изисквания, се е наместил в умовете и сърцата им и не е оставил място за Господа. Всичко има в умовете и сърцата на хората, но само Той не е там. Тази е причината, защото днес хората са обременени, измъчени. Те носят голям, непосилен товар. Съвременните хора работят, трудят се, учат, знания придобиват, богатство и сила придобиват, но едно нямат – Любовта, която ражда живота. И в края на краищата, всичко, което са придобили, изчезва, и те заминават за онзи свят, като казват: Нищо, пак ще се преродим! И наистина, пак дохождат на Земята, пак същата задача решават. Дойде смъртта, отнесе ги на онзи свят, и задачата остава неразрешена. Хиляди години вече, откак хората се раждат и прераждат, но въпросите на живота остават все неизяснени. Прераждането изяснява въпросите, но не ги разрешава. След всичко това ще дойде един светски човек при някой духовен и ще го нарече луд. Питам: Този човек знае ли същността на нещата, за да нарича духовните хора луди? Преди всичко, коя е нормата, по която познавате кой човек е здравомислещ и кой не?

Питам: Кой човек е здрав, нормален? От Божествено гледище здрав човек, в пълен смисъл на думата, е онзи, в ума на когото не съществува абсолютно никаква отрицателна мисъл. Сълзите в очите на човека са признак, че той се е отклонил от правия път. Беднотията, сиромашията не е нещастие, но тя показва, че човек се е отклонил от правия път. Външното богатство, към което хората се стремят, не е нещастие, но то показва отклонение от правия път. Многого знания, невежеството, гордостта не са нещастия за хората, но те говорят за отбиването им от правия път. В този смисъл, истинският мъдрец не минава за учен човек. Той знае и разбира нещата от най-високото им положение – от Божествено гледище. Когато се говори за обикновеното знание, ние го схващаме като външен, механически процес, натрупване на ред данни, без обща връзка помежду им. За пример, ако изучавате Писанието от външна страна само, вие ще четете стих след стих, глава след глава, много от тях ще знаете наизуст, но в края на краищата пак ще си останете обикновен човек и ще водите обикновен живот. Много хора имат отлична памет и като четат Писанието, лесно заучават стихове, глави наизуст, могат да ги тълкуват, но пак си остават обикновени хора.

Мнозина казваха: „Той е луд, не го слушайте!“ Защо казваха така? Защото съзнанието им беше изопачено, вследствие на което, каквото и да им се говори, те едно могат да кажат: „Не го слушайте, той е луд!“ Такива хора са в постоянна борба със себе си, Те съветват другите: Докато сте млади, яжте и пийте, поживейте си, че един ден, като остареете, да не съжялявате. Това е злото в света, което отклонява ученика от правия път. Окултният ученик не може и не трябва да върви в пътя, в който върви съвременният религиозен човек. Религиозният очаква спасението

да дойде отвън, като някакво чудо. Наистина спасението на човека ще дойде, ще стане никаква промяна с него, но в съзнанието му. Бог проповядва на съзнанието на човека. Слънцето всяка сутрин изгрива и носи за него нещо ново. Ако той започне пак същата работа, влезе в дюкяна си като някой стар търговец, отвори тефтера си и започне да смята от кого колко има да взима, и на кого колко има да дава, какво е придобил този ден? Също такъв търговец е и жената – домакиня. Тя става рано, отваря тефтера си и започва: Днес трябва толкова килограма хляб, толкова ориз, домати, бамя, пипер, сол и т. н. Това са нейните длъжности. Днес сготви нещо, изяде се и на другия ден пак същият процес. Ще кажете, че човек е разумно същество, което се отличава от другите по това, че знае да готви храната си. Действително, човек се отличава от другите животни, но питам: Нима човешкият живот, в който храната се вари и пържи, е най-естественият? Ако сравните храната на гълъба с тази на човека, коя от двете седи по-високо в хигиенично отношение? Храната на човека определя степента на неговото съзнание. Каквата храна употребява човек, такова е неговото съзнание, такова е веруюто му, такъв е неговият морал. Затова именно, съвременните хора вярват в много богове. Някой говори за Бога, а подразбира парите в банката; друг пък подразбира някой цар, някой представител на държава, или някой виден човек. И след това казват: Добре е човек да има поне един Господ на Земята! Не, това не определя човека. В прочетената глава Христос определя своите вътрешни отношения към Бога и казва за себе си по какво се отличава от другите: „Аз им давам живот вечен; и няма да загинат во веки, и никой няма да ги грабне от ръката ми“. Следователно, овчар е онзи, който дава живот, а не онзи, който взима. Не е овчар онзи, който коли овцете.

Не е човек онзи, който гледа само на отрицателната страна на живота.

Казвам: Престанете да се занимавате с другите хора! Престанете и с вашето недоволство! Недоволството се определя от човешкото съзнание. Щом сте недоволни от живота, който ви е даден, кажете тогава какъв живот искате. Религиозният е недоволен от себе си, че не бил такъв, какъвто трябва да бъде. Това недоволство има отношение към целокупния живот, но за дадения случай човек трябва да бъде доволен от това, което е и което може да бъде. Бъди благодарен за дадения момент, че толкова разбираш Истината. Този момент е свързан със следващия, в който съзнанието ти се разширява за великата Истина. Следователно всеки момент човек трябва да бъде доволен от това, което му е дадено. В туй се крие смисълът на живота. За пример, слушате някаква беседа, но излизате недоволни, казвате: Този проповедник не можа да изясни един въпрос; той остана за мене неразрешен. Четете някаква философска книга, казвате: Този философ не е обяснил най-важния въпрос – за изгряването на Слънцето. Казвам: Този философ е писал книгата си преди хиляда години. Неговите данни за изгряването на Слънцето преди хиляда години не се съгласяват с данните за изгряването на Слънцето днес. Вие срещате един 33-годишен човек, когото сте виждали на петгодишната му възраст, като малко дете. Какво отношение съществува между данните, които сте имали за този човек по-рано, като дете, и сега? Голяма разлика съществува между първите и последните данни. Като 33-годишен, той е вече зрял човек, а като петгодишно дете, мисълта му не е била оформена. Следователно всеки въпрос има отношение към съзнанието на човека. Някой казва: Едно време бях по-чист, отколкото съм сега. По-чист си бил, но

в зависимост от развитието на съзнанието. Тогава стаята ти е била по-тъмна, влизала е по-малко светлина; днес стаята ти е по-голяма, прозорците по-широки, светлината по-обилна, вследствие на което съзнанието ти е по-широко, и ти виждаш, че си нечист. И тогава си бил нечист, но не си виждал; и сега си нечист, но виждаш тази нечистота и можеш да се изчистиш. Чудни са хората, като казват, че някога са били чисти! Давид казва: „В грях ме зачна майка ми“. Значи, греховете, престъпленията, които хората вършат днес, са последствия от минал живот, който днес се изявява. Яйцата на греха и престъплението се излюпват днес, но като не разбира това, човек казва, че днес е съгрешил. От това излиза, че някога той е бил праведен, а днес е съгрешил. Вие трябва да знаете, че грехът, престъплението съществува във всички хора, като зародиш от миналото и ако искат да не грешат, те трябва да се освободят от греха, още докато е в зародиш.

Като не знаят, не разбират тия неща, хората се питат: Защо Бог не ни даде богатство, сила, знание? – Ако имахте тия неща, те щяха да разрушат живота ви. Не ви трябва много знания, нито големи богатства, голяма сила. – Защо? – Ако сте много учен човек, при сърцето и ума, с които днес разполагате, вие ще станете един главорез. – Ама аз искам да бъда като Наполеон. Питам: Какво особено създаде Наполеон? В какво седи неговото величие? Може би за Франция да е велик, но каква промяна направи неговият живот в Природата? Тук имат думата естествениците. Каква промяна стана на Земята и на Небето с идването на Наполеон? Някои казват, че той създаде епоха. Де е отбелязана тази епоха: на Небето или на Земята? Каква промяна е направил Наполеон, от която Слънцето, или поне Луната да се е повлияла? Ще кажете, че е бил велик

човек. Велик, мощен човек е онзи, животът на когото има отражение върху целия Космос. Ако мисълта на човека се отразява върху Космоса, тя е Божествена. Не е достатъчно да знае човек това, но той трябва да го констатира. Който има Божествена мисъл, той сам ще забележи, че за него Слънцето има особен израз. За този човек лицата на всички хора светят. Който няма Божественото в себе си, той казва: „Човек за човека е вълк“. В който момент се прояви Божественото в него, лицата на хората отново му стават мили и започват да светят. Изпитвали ли сте положението, хората да ви бъдат мили, близки за вас и да сте готови да се жертвате за тях, като за себе си?

Казвам: Разбиранията на хората трябва коренно да се изменят. За пример, някой минава покрай един бостан, откъсва си няколко дини и казва: Колко са хубави тия дини! Минава покрай едно лозе, откъсва си няколко грозда и казва: Колко е хубаво това грозде! Бръква в касата на някого, взима колкото пари му трябва, и казва: Колко съм щастлив днес! Минава покрай библиотеката на някой учен, взима си една от най-хубавите книги, занася я дома си и казва: Деца, елате да видите какво спечелих. И всичко това вие считате за придобивка. Не, това не е никаква придобивка. Това са чужди неща. Великият закон гласи: Не късай без позволение чуждите плодове! Не бъркай без позволение в чуждите каси! В това седи новото учение. Нарушиш ли този закон, сам ще си причиниш нещастие. Минеш ли покрай един бостан, или покрай някое лозе, извикай господаря, сам да ти откъсне една диня или един грозд, и той да ти го подаде. Щом приемеш от ръката на този човек, ти получаващ вече и Божието благословение. Това, което господарят сам ти подаде с ръката си, то се благославя. Когато Бог ви изпраща своето благословение, спазвайте същия

закон: Не бързайте сами да вземете благословието си, но почакайте Бог да ви го даде с ръката си! Та когато минеш покрай Божественото лозе, не бързай сам да си откъснеш, никой да те не види, но почакай час, два, три, докато стопанинът дойде, сам да ти откъсне един грозд и да ти го подаде с ръката си. Ако сам си откъснеш, ще вземеш само един грозд и ще бягаш; ако дочакаш стопанина, той може да ти набере и цяла кошница и да каже: Заповядай и друг път! Такива са правилата на Божествения свят. Това не са луди хора; това не са хора, които имат бяс.

И тъй, всички хора, които сами късат дини от чуждите бостани, са луди; всички хора, които сами късат грозде от чуждите лозя, са луди; всички хора, които бъркат в чуждите каси, са луди, бяс има в тях. Щом влезеш в чужд дом, ще бъдеш внимателен към душите на хората в този дом, като към нещо свещено; ще бъдеш внимателен към техните мисли и чувства; ще ги пазиш като зеницата на очите си. Всички хора искат да бъдат обичани. Според мене обичта е бостан или лозе, насадено с най-хубави дини и грозде. Как ще бъдеш обичан, ако без позволение късаш от дините и гроздето? Ти трябва да бъдеш внимателен към господаря на този бостан или на това лозе. Ще минеш покрай него, ще го поздравиш, и ако той пожелае, ще те спре и ще ти предложи от своите плодове, т. е. от своята обич. В това седи реалността на нещата. Любовта не е празно нещо. Тя носи живот. Следователно, когато някой те обича, той ще ти предложи най-хубавата диня, най-хубавия грозд, ще те тури да легнеш на най-хубавото легло в къщата си. Ако не те обича, той ще има съвсем други отношения към тебе

Мнозина говорят за идеалната Любов. Идеалната Любов е реално нещо в живота. Тя включва най-хубавото, най-красивото в човека. Идеалната Любов е вътрешно

нещо. Тя има отношение към съзнанието на човека. Когато обичаш някого идеално, трябва да го туриш близо до сърцето си, на уровень, на който седиш и ти сам. Христос казва: „Дето съм аз, там ще бъдете и вие. Сега отивам да ви приготвя жилища“. Някои от вас, от учениците, казват: Ние искаме да ни се каже нещо ново, да разберем Природата. – Само онзи може да разбере Природата, на когото съзнанието е пробудено и който знае името на Бога. Съвременните хора не знаят още имената на своите синове и дъщери, както и тия на своите приятели. Имената, които те носят, не са още техните истински имена. Христос казва: „Не се радвайте, когато духовете ви се подчиняват; радвайте се, когато името ви е написано на небето“. За кое име говори Христос? Той говори за това име, което гарантира твоето бъдеще. Ако това име е записано горе, всичко е на твое разположение. Ако името на някой човек е написано в английската банка, ще бъде ли той в лишение? Достатъчно е само да подаде картата си и чиновникът на касата ще му каже: На ваше разположение сме. Какво обичате? Чудни са хората, когато, без да са записани имената им горе, отиват сред Природата, искат тя да ги познава. Те отиват при Бога, искат Той да ги познава. И ако не стане по тяхному, те се огорчават, че Природата не ги познава, че Бог не ги познава, не отговаря на молитвите им. Някой дохождат при мене, искат да им кажа Истината. За да кажа Истината някому, той трябва да знае моето име и аз трябва да зная неговото. Иначе, той не може да разбере Истината. Само на онзи човек може да се каже Истината, който е свързан с Божествения свят, който познава Бога.

Съвременните хора не могат да възприемат Истината, понеже съзнанието им е обременено. Казано е: „В последния ден съзнанието на хората ще се обрмени.“ За какво

мислят хората днес? – За ядене и пиене. За какво мислят пенсионерите? – За своите пенсии. – Чиновниците? – За своите заплати. – Учениците? – За своите уроци. – Лекарите? – За своята клиентела. Щом се заговори за нещо духовно, всички казват: Това е празна работа! Реалността на живота седи в касата. – Ако реалността на живота се заключава в касата, в парите, питам: Когато заболеете, и смъртта дойде при вас, можете ли да се откупите с пари? Не, смъртта с пари не се подкупва; веднъж смъртта е решила да вземе някого, никакви пари не са в състояние да отменят решението ѝ. Смъртта отстъпва само при един случай. Кога? – Когато чуе да се произнесе името Божие. Ако болният, при когото смъртта е дошла, чуе от неговата уста това име, тя отстъпва настрана с голямо уважение и казва: Нямам право да бутам този човек! Тогава болният вижда при себе си един светъл, красив ангел – другото лице на смъртта. Които не знаят името Божие, те ще видят страшното лице на смъртта, те ще видят нейните остри ножове. Смъртта не постъпва еднакво с всички хора. Страшно е да видите човек, надупчен от ножовете на смъртта! Тя вземе ножовете си, седне при умиращия, започва да го бодне и говори: Помниш ли, преди еди-колко си години ти обра една бедна вдовица? Помниш ли, преди еди-колко си години изнасили една мома? Помниш ли, когато уби майка си? Дупчи този ангел и припомня на човека всички грехове и престъпления на миналото му. Не мислете, че като заминавате за онзи свят, Духът ще ви посрещне. Не, първо ще минете през ножовете на смъртта. Казвате. Ще се молим! С молене работа не става. Ще се обърнете към Бога с всичкото си смирение и ще се разкаете за всичко сторено досега. Колкото и да не искате, ножовете ще ви заставят да се покаете. При последния нож, при последното дупчене,

ангелът на смъртта ще ти каже: Помни, че преди три хиляди години Господ ти даде последните условия за изпращане, но ти не ги използваш. Ако желаеш, и сега можеш да се изправиш. Тогава ти започваш да плачеш, да се молиш, да се разкайваш за греховете си. Молитвата не спасява, но помага за пречистването на човека. Докато човек не върне всичко, което несправедливо е взел, той не може да се изправи. Това очаква всички хора. Те търсят лесния път, но трябва да знаят, че ангелът на смъртта иде вече! Голямо дупчене предстои. Можете да се молите по десет пъти на ден, това нищо не значи, дупчене ще има. Едно може да ви спаси – да произнесете името Божие. Само при това положение смъртта ще покаже светлото си лице. Не знаете ли това име, дупчене ще има. Който се освободи веднъж от ножа на смъртта и види белия свят, той повече не греши. Кой каквото да му обещава, той казва: „Ти бил ли си дупчен от ангела на смъртта? Слушал ли си думите, които той говори? Аз съм опитал всичко това и съм решил вече да не нарушавам Божия Закон.“ Който още не е видял страшното лице на смъртта, за него е казано, че той е крадец и разбойник.

Казвам: Време е вече всички хора да изчистят съзнанието си, да бъдат готови да потърсят Бога с всичкото си сърце, да научат името Му. Щом намерите Господа, Той ще ви се изяви във всичката пълнота. Щом Го намерите, Истината ще ви се разкрие и вие ще изпитате небивала радост в душите си. Псалмопевецът казва: „Като видя лицето Ти, душата ми ще се зарадва и развесели, ще живея в Господа“. Следователно, от днес поставете ново начало в живота си: Да търсите името Божие, да търсите своето име, да търсите името на своя близен! Щом намерите тези три имена, вие сте вече на правия път и каквото поискате

от Бога, ще ви се даде. Тогава и бъдещето ще е в ръцете ви. Така е с праведния: Каквото пожелае, Бог му дава. За онзи, който не познава Истината, който не знае името Божие, друг закон има: Ангелът на смъртта ще дойде при него, ще му покаже страшното си лице и ще почне да дупчи.

Засега ви оставам с важната мисъл: Да научите името Божие. Дето и да ходите, каквато работа и да имате, мислете по този въпрос! Няма сила в света, която може да препятства на вашето силно желание, да научите името Божие. – Ама грешни сме. – Нищо от това, пак мислете за името Божие. Само това име е в сила да ви освободи от всички грехове, да ви пречисти и подмлади. Иначе, при греховното си състояние, каквито и колкото хубави работи да получите, всичко ще разрушите и изгубите. Колко хубави цветове съм виждал по цветята и дърветата, но де са те? Щом дойдат ветрове, бури, те окапват. Същото става и с вас. Хубави цветове цъфтят във вашите души, но ветровете ги събарят. Хубави плодове завързват, но бурите ги събарят, не могат да узреят. Какво хубаво грозде виждам по лозята, но филоксерата го унищожавя. Трябва да се търси цяр против филоксерата! Трябва да се търси цяр против гъсениците, които изяждат листата на дърветата! Най-последно, трябва да се търси цяр и против ветровете! Средам една млада, красива мома, облечена с бяла рокля, с венец на глава, чака възлюбения си да се венчаят, но той изчезнал някъде. Де отишъл? – Повели го ветровете. Друга мома чака възлюбения си, и него няма. Де отишъл? – Явил се някакъв удар в сърцето му, той паднал на улицата и умрял. Коя е причината за тия нещастия? Причината се дължи на това, че хората неправилно разрешават въпросите на живота. Майката и бащата живеят без Бога, раждат дете без Него и погледнеш, още при кръщаването, детето

умира. Някой човек роди една идея, но и тя скоро умира. Защо? – Този човек не може да я отгледа, няма съответна храна за нея.

Като ме слушат да говоря така, някой казват: Дали е вярно всичко това, или не? Ние искаме нещо реално. Питам: Кое е реално за вас? Ако дам на всички по един чек от стотина хиляди лева, това реално ли е? Вие ще вземете чека, ще благодарите и ще кажете: Този човек ни поговори малко, даде ни пари, с които да поправим живота си, да си уредим някои работи. Аз пък мисля, че ако бих ви дал по един такъв чек, с него, именно, ще разваля живота ви. Има случаи, когато и богатството, и сиромашията подобряват живота на хората; има случаи, при които, ако се отнеме богатството и сиромашията на хората, животът им ще се подобри. Богатството в ръцете на добрия човек е благословение; и сиромашията в ръцете на добрия човек е пак благословение. Когато богатият стане сиромаш, той има възможност да отива при бедните и със своята опитност и доброта да им помага. Ето защо, богатият трябва да осиромашее, за да посещава бедните, да се приравни с тях. Аз не говоря за външно приравняване, но за вътрешно, разумно приравняване, да дойдат хората до положение да се чувстват братя. В химията например два елемента могат да влязат в съединение с оглед на техните тегловни и обемни отношения. От единия елемент се взима повече, от другия по-малко, но винаги при строго определени тегловни количества. Това наричаме пак изравняване. Следователно, ако идеите на двама души са различни по тегло и не могат взаимно да се урівновесят, тия двама души не могат да се споразумеят, не могат да влязат в отношения. Тежестта на идеите определя посоката на техните сили, дали са във възходяща, или в низходяща степен. Тези сили пък определят посоката, направлението, в която

даден човек се движи. Двама съдружници предприемат една работа. Единият от тях служи на Бога, помага на хората, а другият служи на себе си, на своя дом. Няма да мине дълго време и те ще се разделят. Вторият ще изиграе първия и ще вземе всичките печалби за себе си.

Христос казва: „Синовете на този свят са по-умни от чадата Божии.“ Аз не съм срещнал досега случай, дете религиозен или духовен човек, като е търгувал със светски човек, да не е бил изигран. В края на краищата, духовният човек плаща, а светският излиза с чисти ръце. Светските хора, това е светът, с който днес всеки трябва да уреди сметките си, да ликвидира. Хиляди години хората са търгували със света, и до днес още продължават да търгуват, вследствие на което са създали своята карма. Кармата не е нищо друго, освен натрупани дългове, които трябва да се изплащат. Хората са се занимавали със своите дългове и длъжности, а за Бога не са помисляли. И днес е същото. Момата казва: Като се ожена, по-добре ще служа на Бога. Ожени се, но после казва: Сега имам мъж, деца, трябва тях да наредя. Като ги наредя, ще бъда по-свободна, тогава ще служа. Тя ожени децата си, нареди ги, но внучета идат; сега пък казва: Веднъж внучетата да наредя, ще бъда свободна да служа на Бога. Така се нареждат внучета, правнучета, но за Бога все още ред не остава. Казвам: По този начин никой досега не е могъл да служи, както трябва. Това е забавление, не истинско служене. В същото положение се намират и хората на науката. Някой казва: Нека изуча химията, тогава ще служа на Бога. След това иска да изучи математика, физика, астрономия, астрология и казва: Добре е да стана учен човек и като учен да изпълня своя дълг. Да, но после се родят внучета на всички тия науки и го викат да ги отглежда. Той отглежда едни внучета, вто-

ри, трети, докато един ден се огледа пред свършения факт – трябва да замине за онзи свят и казва: Отиде животът ми, нищо не направих! Хайде, като дойда втори път, тогава ще служа на Бога. – И втори път да дойдеш, пак ще имаш внучета, които ще развалят живота ти. Не, така не се разрешават въпросите. Това е забавление. Веднъж си дошъл на Земята, при каквото положение да се намираш, женен или неженен, прост или учен, ти трябва да изпълниш волята Божия без никакво отлагане! Който е разбрал Истината, той правилно разрешава въпросите. Окултният ученик познава по своята ясна, светла мисъл, в която не прониква никаква ръжда, никаква самоизмама. Всяка мисъл той поставя на своето място. Затова Христос казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът“.

Мнозина казваха: „Луд е, бяс има, що го слушате?“ Първо, човек трябва да се освободи от бесовете в себе си, т. е. от света. Бесът, това е гласът на света. След това той трябва да си каже: „Аз съм Пътят, Истината и Животът.“ Когато човек произнесе тия думи с дълбочина, със смисъл, той ще чуе гласа на Бога, Който ще му каже: „Твоят път – това съм аз. Твоята Истина – това съм аз. Твоят живот – това съм аз. Ти ще ходиш по този път. Ти ще живееш с Истината, която си намерил. Тогава моят живот ще се прояви в тебе!“

Желая на всички да чуете този глас! Щом Го чуете, душата ви ще се изпълни с живот, с радост и веселие. Тогава ще разберете, че сте човек, в пълния смисъл на думата. Това значи да чуете гласа на Бога, Който от хиляди години сте очаквали! Това значи Бог да ви проговори!

Беседа от Учителя, държана на 4 септември, 1927 г., София – Изгрев

ДЕНЯТ ГОСПОДЕН

„А денят Господен ще дойде като крадец ноще“

(Петрово Послание 3: 10)

За съзнателния човек има две важни основни разбираня на живота, два важни момента. Първият момент е подобен на онзи, който воюващата страна взима предвид. Да бъде добре въоръжена, за да отвори силен артилерийски огън, с който да разруши неприятелските окопи. Щом успее да разбие неприятеля, тя е постигнала вече своето тържество. Вторият момент е да настане мир в живота на човека, за да съгради нещо ново.

Сега да прочета трета глава от II Петрово Послание, да видите как трябва неприятелят да се обстрелва. Това е бомбардировка. Казвате: Кога ще бъде това ? – Не е важно кога, но скоро ще бъде. Военните сили на невидимия свят са приготвили вече стрелите си и в няколко години само ще видите всичко, което те са постигнали. Това се отнася само до ония, които са в окопите, а не за мирните хора. Апостол Петър, който разбира от военното изкуство, говори за топовете на невидимия свят.

„А денят Господен ще дойде като крадец ноще, в който небесата ще прейдат с бучение, а стихииите разгорявани ще се стопят, и земята, и делата по нея ще изгорят“. (10 ст.).

Когато ученият, окултистът или адептът чете тази глава, душата му се изпълва с радост, но когато светският човек чете тази глава, космите му настръхват. Защо? – От разбиранията на човека зависи. Това са две различни разбирания. Когато затворът се руши, затворниците се радват и веселят, а надзирателите треперят за отговорността, която лежи върху тях. Когато градят затвори, богатите се радват, че крадците и апашите ще влизат там; обаче, когато крадците и разбойниците виждат, че градят нови затвори, те се окайват, защото знаят, че за тях се отварят повече места. В това отношение, свършването на света представлява нова, велика епоха, защото, ако старото не се разруши, новото няма да дойде, необходима за пречистването на Земята е водата, но засега тя не е в сила да я пречисти. Тя отчасти само я пречиства, не може изцяло; все остава известна поквара на Земята, която водата не може да пречисти. Ето защо, от потопа насам, или от създаването на света, грехът на Земята трябва да се пречисти! Един от елементите постоянно се увеличава. Ние не говорим за греха в отделния човек, понеже грехът, пороците са колективни. Ако в сърцето на някой човек има завист, злоба, омраза, тя не е само негова; той сам не я е родил, във всички същества има злоба. Тия отрицателни качества съществуват и в растенията, както и в най-малките животни. Някой казва: Лошо е моето сърце. – Ако само твоето сърце е лошо, добре ще бъде, но не е само то лошо; всички сърца са лоши. Какво се разбира под думите „лошо сърце“? – Това са ония елементи в дадена почва, от които се съгражда човешкото сърце. Значи, лошото, нечистото е в самите елементи. Аз наричам тия нечисти неща психически утайки, останали от миналото. Пространството, през което нашата Земя минава, е пълно с остатъци от развалени светове. От преди

милиони години още слънчевата система е попаднала в такова поле на развалини, вследствие на което и цялата Земя се е развалила. Защо е станало така, сега няма да обяснявам. Това знание се отнася само за светлите умове, които трябва да разбират великите Божии планове. То не се отнася до обикновените умове. За тях то е само даден факт. Съвременните учени ще кажат: Докажи това! Това не е за доказване, то е било в нашето минало. За да го разберете, вие трябва да си представите един грамаден кинематографически апарат, с много дълга лента, която да се върти ден и нощ непрекъснато цели сто години, за да видите пълната картина. Само по този начин можете да си представите Земята в пътя на своето движение. В Битието, първа глава, е казано: „В начало Бог създаде небето и земята. И земята беше неустроена и пуста“. Понеже в началото Земята беше неустроена и пуста, т. е. слаба, като премина през тази област, тя пое в себе си ред нечистотии, от които и до днес още не може да се освободи. И впоследствие, колкото Господ и да я преустройвал, в нея все останало нещо от това зло. Сега невидимият свят употребява огъня като най-ефикасно средство за пречистване на Земята. И ние навлизаме вече в нова зона, в едно Божествено състояние на материята, дето всички тия неща ще се преустроят и пречистят. Как? Посредством този Божествен огън. Значи, новият живот, който сега иде на Земята, ще възпламени тази материя и ще я превърне в нова, по-фина. Всичко онова, което е за полза, ще го въздигне, а всичко онова, което не е за полза, ще го изхвърли навън, чрез Божествените токове. В пространството има пътища, чрез които всичко непотребно ще бъде изхвърлено навън, както вие изхвърляте остатъците от домовете си. Казвам: Учените, които се занимават с процеса на растенето, забелязват, че

през пролетта в почвата се развива приятна топлина. Тази топлина се нарича животворен магнетизъм, или според индусите – жива прана. Тази топлина се усеща не само през пролетта, но и през месец август. Ако отидете на Витоша през тези месеци, ще усетите, че от растенията лъха една мека, приятна топлина.

И тъй, денят Господен е ден на нова епоха. Тази епоха иде, понеже на Земята са дошли много същества, които са се отклонили от Божия път. Когато тези същества са били в ангелския свят, считали са ги като гъсеници на Божественото дърво. Като мислили дълго време как да се освободят от тях, най-после ангелите намерили способ: Те ги изпратили на Земята. Следователно, лошите хора са тия, които са опетнили всичко в света. На Земята няма нито една свята, чиста идея, която хората да не са опетнили. Ти им говориш за Господа, те казват: Това е празна работа! Ти им говориш за чист и свят живот, те казват: Това е празна работа! Ти им говориш за ядене и пиене, те казват: Това е реалното в света! Те считат яденето и пиенето за единствено реално нещо, което остава в живота. Да се молят на Бога, това е празна работа. Да обичат, това е празна работа, фантазия. Да отглеждат деца, това било мъчение – и то е празна работа. Те казват: Що ви трябва да си губите времето, да се мъчите с отглеждане на деца? Ние трябва да ядем и да пием! Това ще ни остане. Вследствие на тази идея Земята е минала през тази нечиста област и се е опетнила. Хората са влезли във фазата на месоядството. Всички хора, които днес употребяват месна храна, са придобили нещо животинско в характера си. Те почти не мислят за Бога и казват: Всичко, което е създадено в света, трябва да се яде – нищо повече! Като изследвам месната храна, намирам, че на физическия свят тя представя го-

лямо зло за човечеството. Ако някой иска да изяде една кокошка например, която е готова да се жертва за него от Любов, това е друг въпрос, той може свободно да я изяде. Тогава ние разбираме живота като целокупност. Когато ядете месна храна, това подразбира, че животното, на което ядете месото, влиза в целокупния живот. Ако днес заколите и изядете едно животно, което не се намира на еднакъв уровень на развитие с вас и не е готово доброволно да се пожертва, то спъва вашето развитие. Месната храна сега не е хигиенична и не съставя благоприятно условие за човешкото развитие, защото вибрациите на тази храна са от друг род, несъответен за хората. Понеже тези същества са от по-ниска еволюция, те стават причина за слизането на хората към Земята. Ето защо, който яде месна храна, с това той си приготвя вече условия за своето разрушение. Има хора, които не могат да ядат даже и някои растителни храни. Например стомахът на много хора не приема боб. Следователно ние трябва да дойдем до онази храна, която подхожда на новия живот. Аз говоря това за онези хора, които от научно гледище трябва да си избират храна, която подхожда на тяхното развитие. Другите хора могат да употребяват каквато храна искат. Невидимият свят допуска всичко, но същевременно държи отговорни разумните същества за всички нарушения на законите.

Питате: Какво представя Земята? Земята е Божествено училище. Тя не е училище за апаши, за престъпници, нито за беззаконници и грешници. Това всички трябва да знаят! Ако на Земята са се наплодили грешници, затова има ред причини. Онези разумни същества, които са създали Земята, имат план за хващане на тия разбойници. Те са записали имената им. Те знаят колко лъжци и крадци има в Англия, в Америка, във Франция, в Германия и дру-

гаде. Хиляди години са употребили, за да изучат характера им. Хитри, умни са тия крадци. Като наближи да ги хванат, те избягват. Сега някои мислят, да не би и тяхното име да е между записаните. За да се напише името на някой човек в черния списък, това не става произволно. Престъплението, злото, което се е явило първоначално, се заключава в това именно, че онези, които първи в света са приели Божествения живот, не са го употребили за общото благо, за славата Божия, но са го употребили за свои лични цели. Следователно, в преминаването през тази зона, хората са се самозаблудили и започнали да мислят, че животът, който имат, е техен, вследствие на това те казват: Ние можем да живеем, както искаме. Да, вие можете да живеете, както искате, ако сте божества, но ако човек мисли, че може да се ражда, да живее и да умира, както иска, това е неразбиране на великия закон на Битието.

Значи, първото нещо, което се е случило на Земята, е отделянето на човека от Бога. Човек е погледнал на Бога, като на материален обект, с който може да разполага, както иска. Той отрекъл Бога, понеже Го счел за материално същество. Въпреки това, няма същество в света, което, като греша, да не усеща гризана на съвестта и да не страда. Стрданията, които имате, са зов на Божественото, което не одобрява вашите постъпки. В даден случай, стрданията изразяват негативния Божествен език, който казва: Тази постъпка не е права; има нещо право в нея, но има и нещо криво, изправи го. Ти се радваш за нещо, но едновременно с това и скърбиш. Защо? В едно отношение си прав, в друго отношение си крив. Божествената Правда казва: Ти тук постъпи право, но там постъпи криво. Ти казваш: Аз имам желание да постъпвам право, да служа на Бога. – Да, но ти имаш желание да служиш и на себе си, да служиш и на

ближните си. Някои хора не съзнават, че служат повече на ближните си, отколкото на Бога. Например има англичани, българи, германци и други, които надигат пушката си и казват: Аз трябва да служа на отечеството си, трябва да се пожертвам за него! Казвам: По-добре е да пожертваш живота си за Бога. Той казва: Все едно, аз не служа на себе си, служа на отечеството. С това той оставя Божественото на заден план. Всеки иска да живее за себе си, да забогатее, да уреди някоя своя материална работа, и гледаш, сън го не хваща, работи, труди се, за нищо друго не мисли. Дойде ли до Бога, казва: Не зная как седи тази работа. Кой е ходил на другия свят, да каже какво има там? И по този начин, ние туряме на заден план единственото реално нещо в света – Бога. Но като дойде онзи важен елемент, който ще изгори материята, ще видим, че от човека не е останало нищо, освен прах от костите му. И от този прах няма да различиш коя материя е била на Ивана, коя на Петко, коя на българин, коя на англичанин – всичко се е стопило. Засега има англичани, има българи, има всякакви народи, но като дойде този огън и стопи всичко, няма да познаете кой какъв е бил.

И тъй, новата епоха ще дойде с нова раса, след което ще настане особено деление на хората – всеки ще заеме своето място. Пак ще има народи, пак ще има хора, но с нови имена. Тогава българинът няма да се нарича Вълко, нито англичанинът – Блекстон, т. е. черният свещен камък. „Денят Господен“, това е едно от най-великите събития, които могат да се случат на Земята. Ние не говорим само за външния, за физическия свят. Че в Природата стават промени, в това няма никакво съмнение. Астрономите, които наблюдават цялата Природа, виждат, че всеки ден стават промени, било в атмосферата, било в Слънцето,

35 милиона градуси, а този огън, за който говоря, не може да се измери с никакъв термометър. Само той е в сила да пречисти сърцата и умовете на хората. Когато дойде този огън, той веднага ще пречисти сърцето ти, ще го освободи от всички безпокойствия и смущения и то ще светне. Когато този огън засегне ума ти, всички противоречия ще изчезнат, и ти ще се освободиш от тежките и мрачни мисли. Когато дойде този огън, праведните ще възкръснат, ще излязат от гробовете си и ще влязат в новия живот. Питам: Има ли нещо страшно в деня Господен? Казано е в Писанието: „Когато дойде денят Господен, слънцето ще потъмнее“. Който чете по буква, той ще разбере нещата буквално; който чете и разбира по дух, в тези думи той ще разбере друго нищо. „Слънцето ще потъмнее“, подразбира, че великите държави, които сега управляват, ще изчезнат. Светската власт ще потъмнее. Луната пък означава всички видове религии, всички религиозни системи. И наистина, всички религии в света губят ума и думата, не знаят как да напътват хората. Няма религия днес, която може да посочи на хората правия път. Всяка църква казва: Елате при нас и ще се спасите. Те разглеждат спасението като процес на бъдещето. Спасението не е въпрос нито на миналото, нито на бъдещето; то не е извън времето и пространството. То е въпрос на настоящето, въпрос на времето и пространството. Пророкът казва: „Ако чуете гласа Му още днес, не отлагайте, защото така само ще се спасите“. Като се казва, че денят Господен ще изгори Земята, това подразбира, че той ще лиши хората от последните средства за развитие. Кои хора? Онези, които са закъснели в своята еволюция. Той ще ги доведе дотам, че няма да имат условия за развитие. Настава вече този ден на Земята, когато хората повече не ще могат да се лъжат. Днес и децата познават дали им се

било в цялата Вселена. Такива промени са ставали и друг път, но сега се усеща особена топлина, на която могат да издържат само праведните. При тази топлина човек минава особени състояния, през каквито болният минава. През време на болестта си той толкова изнемошява, че едва се държи на краката си; всички мазнини в тялото му се стопяват, но след това вече се чувства обновен. Такова ще бъде състоянието на праведните. Те ще бъдат като болни, но ще се освободят от всички излишни вещества в организма си, и щом оздравеят, ще бъдат леки, като че са облечени в тънка, копринена материя; те ще тежат едва 10 грама, а някои от тях даже един грам. Този грам ще бъде техният актив. Грешните пък ще се стопят, от тях нищо няма да остане.

Сега ще се спра върху думите „отец, майка, баща, братя и сестри“, които ще изтълкувам. Бащата, това е най-светото отношение, началък на живота. Майката означава условията, почвата, в която някога, в миналото още, този живот се е развивал. Братята и сестрите са условията, които способстват за развиване на съзнанието. Като говорим за Бога, ние разбираме онази Първична Причина, която е турила всичко в действие, която и днес още работи, но не сама, а колективно. Господният ден иде на Земята да освободи хората. Кой ще освободи хората, освен Бог? Днес във всички камари се събират представители, разискват по въпроса за свободата на народите, но нищо не може да се постигне. Защо? Няма начин, средства, с които да си послужат. Освобождението на народите ще дойде от невидимия свят. По какъв начин? Чрез огън. Аз не говоря за видимия огън, който може да се мери с градуси. Огънят, който ще освободи хората, не може да се мери с никакви градуси, даже и на 35 милиона градуси не можем да го изчислим. Предполага се, че Слънцето има топлина

говори Истината, или не. Днес мъчно може да се каже на човека някаква лъжа. Ти можеш да излъжеш един гостилничар най-много три пъти, но четвъртият път не можеш да го излъжеш. И държавите не могат да се лъжат. Те са взели такива крути мерки срещу лъжата, че никой не може вече да ги лъже. Вземеш ли паспорт, не можеш вече да лъжеш.

Във време на война един шпионин се опитал да пренесе някакво тайно писмо, което турил в кухините на зъбите си, които отгоре запушил с пломба. Идва началникът на тайната полиция от Германия и пита: Еди-какъв си господин дохожда ли тук? – Да. – Позволително дадохте ли му? – Дадохме му. – Защо? Началникът веднага заповядва да го прострелят: Спира го, бръква в устата му и с една кукичка изважда plombата от зъбите. В кухината намира тайното писмо. Питам: Как е могъл този началник да се домогне до тази тайна и да извади писмото от зъба на шпионина? Тъй че каквото се върши в Париж, в Лондон, в Берлин или другаде, на всички става известно. Англичаните оставаха учудени, когато виждаха, че германците знаят по какво направление ще вървят техните параходи. Когато генерал Киченер тръгна с парахода си, германците знаеха вече това; те туриха на пътя мини, и по този начин потопиха парахода му. Когато руските представители отиваха на гости в Англия, те се учудваха защо английските параходи криволичили натук- натам, а на три места даже слизали от парахода. Всичко това те правили, защото се съмнявали да не би някъде да има устроена засада против тях.

Казвам: Ние сме дошли вече до положение, при което хората са почти ясновидци. Когато двама души са в хармония, т. е. когато се обичат, те могат да образуват две станции – на предаване и възприемане. Единият от тях ще бъде трансформатор, в който идеите ще се приемат и предават

на другия, който чрез ума на първия ще чете. Те сами се чудят как става това, че каквото единият е намислил, вторият го знае вече. Това става, защото между тях се образува един фокус, в който идеите се отразяват. Такъв случай имаме в Америка. Един професор по музика преподавал уроци по пиано на една млада ученичка. Той се учудвал, когато забелязвал, че тя, както седяла на пианото, могла да съобщава всичко, каквото ставало на улицата. Когато професорът не бил на мястото си, тя не могла да съобщи нищо. Значи, тя се свързвала с ума на своя професор и чрез него съобщавала всичко, каквото ставало на улицата. По същия начин мнозина от вас могат да виждат какво се върши далеч от тях, но в присъствието на друг някой, който ще послужи като фокус, като средоточие. В този смисъл, хората представят среда един за друг. Дойде някой човек при вас и вие, без да подозирате, ставате ясновидци в негово присъствие.

„Денят Господен иде! “ Радвайте се, че Бог иде сега в света! Защо? Защото Той става за нас фокус. през който можем да виждаме ясно. Той ще ни открие нещата. Като дойде на Земята, Той ще ни покаже всичко. Някой седи, мисли, не иска да се самоотрече и казва: Как мога да живея по друг начин? Оставете една мома да гледа едно малко дете и наблюдавайте какво ще прави. Като поседи детето седмица при нея, тя ще каже: Това дете не е за мене, не мога да го гледам. Но ако тази мома се влюби в някой момък и се ожени за него, ще видите, че след една година вече тя е готова да гледа не само едно дете, но и повече от едно. Защо? Защото влюбването представя фокус, през който тя вижда нещата в друга светлина. Аз не говоря за обикновената Любов. Не е Любов това лъжливо, фалшиво понятие, което хората имат за Любовта; и семейство-

то днес не е това, което хората търсят. Когато двама души имат един общ център помежду си, те са в състояние да се жертват един за друг. Следователно ние считаме истинско верую това, което се явява като резултат на връзка между Бога и човека. Когато образуваме общ център, общ фокус с Бога, ние ще бъдем готови заради Него да жертваме всичко. Който не е готов да се жертва за Бога, той няма никакво верую; който е готов да се жертва, той има определено верую. Под думата „жертва“, аз разбирам човек да е готов да жертва и дома си, и жена си, и богатството си, и живота си – всичко да жертва! А тъй, да седиш, да четеш молитви, това е предисловие само на жертвата. Жертвата подразбира абсолютна свобода, без никакви колебания. Който има общ център с Бога, в него не може да дойде никакво съмнение. В такъв човек страданията, мъчнотиите, неволите са само на повърхността. Те имат такова значение за него, каквото прахът има за тъпана. Барабанчикът взема своята пръчица, удря с нея тъпана и всякакъв прах изчезва. Следователно всички страдания, всички нещастия и мъчнотии за човека не са нищо друго, освен прах върху тъпана. Когато барабанчикът дойде със своята пръчица, т. е. със своя ум, и започне да удря с нея върху тъпана, всички нечисти мисли и желания изчезват от човека; той постепенно се освобождава от тях. Казвате: Лесно се говори. Не, това са думи, които могат да се схванат и приложат.

Първото нещо: Когато човек говори, той трябва да си служи с думи, които сам добре разбира. Казваме, например: Вода, хляб, огън, ден, нощ и т. н. Ние разбираме тия думи, те предизвикват в нас цели картини. Като кажем „ден“, разбираме изгряването на Слънцето. Като кажем „нощ“, разбираме залязването на Слънцето. Като кажем „пролет“, разбираме появяването на растенията. Като ка-

жем „лято“, разбираме узряването на плодовете. Като кажем „есен“, разбираме прибиране на храните и пълното узряване. Като кажем „зима“, разбираме сняг. Като кажем младост, старост, това са думи, които напълно разбираме. Казвате например Правда. Какво разбирате под думата „Правда“? Разбирате ли значението на думата Правда, както разбирате думите хляб, огън? Какво разбирате под думите „концепция и перцепция“? Концепция означава зачатие на идеите, т. е. мислено построяване на нещо. Какво означава думата „перцепция“, или думата „интуиция“? Това са сложни думи, които трябва да се изяснят. Частичката „ин“ в думата интуиция означава вътре; „тау“ пък означава главното условие на живота – Бог – Който се е проявил отвътре-навън. Бог влияе на човека със своя ум и той му се подчинява, като придобива общ център с Него. Тогава казваме, че този човек има интуиция. Интуиция може да има само онзи човек, който има обща връзка с Бога, с Първичната Причина. И животните имат връзка с Бога. Чрез ума на Бога те се направляват и по този начин избягват много нещастия. Ако и ние сме свързани с ума на Бога, ще знаем кога ще дойде Господният ден. Някои тълкуват този стих по своему и казват: Светът ще се свърши, затова бързайте да раздадете всичко, каквото имате. Мнозина раздават богатството си, но светът не се свършва. Това е користолюбие. Ако имаш пари, не ги раздавай, но работи с тях, че и другите да се ползват. Раздай богатството си в Господния ден!

Други казват: Щом светът ще се свърши, да ударим на ядене и пиене! – И това не е право. Ако е въпрос да раздадеш богатството си с цел да се устройват училища, да се извадят бедните хора от лошите условия на живота, да им се дадат хигиенични жилища, да се погрижат за разви-

тието на ума и на сърцето им, това раздаване има смисъл. Обаче, ако се грижат само за телата на бедните и пак ги оставят при лоши условия за техния ум и за тяхното сърце, това раздаване не е на място. По-добре е в такъв случай да оставиш бедния да си живее в своята стара хижа, отколкото да го поставиш в хубава къща, без да се погрижиш за неговия ум и за неговото сърце. Преди всичко, ти трябва да го възлюбиш! Ако само нахраниш човека и го оставиш на произвола на съдбата, по-добре не го изхранвай. Да направиш физическо добро, значи да дадеш на човека само половин кило хляб, и след това да го изоставиш. Това е първото добро. Второто добро, до което хората са дошли, е, като нахранят човека, да му дадат легло за нощуване и на другия ден да кажат: Ти скоро ли ще заминаваш? Това е духовното добро. Божественото добро пък седи в следното: След като си нахранил човека, след като си му дал легло за нощуване, на другия ден да му кажеш: Тук има едно училище; ще се запишеш в него да учиш! Ще живееш по Бога и ще се молиш. И тъй, ако кажеш, че си дал някому половин кило хляб, значи, ти си достигнал до физическото добро. Ако кажеш, че си го нахранил и си му дал легло за нощуване, това е духовното добро. И най-последно, ако си го пратил на училище, това е Божественото добро. Някой казва: Аз не мога да търпя този човек. Питам: Ами тебе как търпи Бог? Ти имаш вече един образ на търпение. Аз виждам как Бог търпи всички същества.

На една млада сестра, която страда от очеболие, от премрежване на очите, казвам: Ако искаш да се излекуваш, трябва да имаш търпение и вяра! Ти трябва да изхвърлиш киселото, което се съдържа в сърцето ти, да обикнеш всички хора. Обаче един ден, както чела, дошла до един силен Божествен момент, който проникнал в съзнанието ѝ; очите

и веднага се проявили, мъглата изчезнала и у нея се явило ново съзнание.

Казвам: Не търсете великите опити в света! Не търсете големите чудеса! Ако река да мръдна Земята от нейния път, за да направя някакво голямо чудо, с това ще причиня нещастие на човечеството, но пак няма да го преобрази. Ако спра Земята в нейния път, или преместя Витоша от нейното място, какво добро ще допринесе с това? Днес светът не се поправя с чудеса. Казвате: Могат ли да станат тия чудеса? – Могат, но кога? – Когато Витоша олекне, изгуби от теглото си и остане само един грам. А сега, тъй както е тежка, това не може да бъде. Първо вие трябва да знаете закона за превръщане на телата, за преорганизирането им, как могат да стават леки. Защо например вие не можете да отидете при Бога? Той ви чака да се очистите, да олекнете. Човешката душа на повърхността си има много кал, събрана от миналото, затова хората трябва да минат през Божествения огън, всичко да се стопи, да се пречисти. Всички хора трябва да минат през този огън! Не мислете, че някой ще се освободи от Божествения огън! Дали ще бъдете живи или умрели, в гробищата или извън тях, вие неизбежно ще минете през него. Праведните ще се събудят, ще оживеят от него, а грешните ще изгорят, ще изчезнат. Бог е милостив и към тях. В края на краищата, и те ще придобият нещо, ще се очистят от този огън. Христос казва: „Жена, кога ражда, на скръб е, но като роди, забравя скръбта си, защото се е родил човек на света“. По същия начин, когато човек се роди изново, радва се, защото душата му се освобождава. Той започва да обича всички хора по нов, Божествен начин. Когато хората искат да бъдат обичани, те търсят именно тази Любов. Защо трябва хората да се обичат? На този въпрос вие сами ще отгово-

рите. В Писанието е казано: „Обичай ближния си като себе си!“ Значи, всеки трябва да обича ближния си, понеже той представя едно стъпало за неговото повдигане.

Следователно без стъпалото на твоя ближен ти не можеш да се повдигнеш, да направиш крачка напред. И когато казваме, че човек трябва да се жертва, причината е пак същата – да се повдигне. Зад всички поети, писатели, музиканти, художници все седи някой, който ги обича. Ако нямаше кой да ги обича, от тях нищо не можеше да се очаква. Тъй щото, ако някой музикант е велик, причината за това седи в онази душа, която го обича и вдъхновява. Някой казва: Мене никой не ме обича. – Ако никой не те обичаше, ти щеше да останеш като някоя малка жаба в блатото, по цял ден да крякаш. Ако се намери човек, който може да обикне една жаба, както трябва, и тя ще се повдигне. Обаче опасно е човек да обича жабата както човека. Той ще обича жабата по особен начин. Затова е казано: „Не обичайте света!“ За кой свят се отнася това? – За разваления свят, който всеки ден се руши и изчезва. Днес повечето хора лежат в този свят. Погледнете какви са техните лица! Малко хора ще срещнете красиви. Лицата на много съвременни хора са на израждане, понеже вървят надолу, в низходяща степен. Това не е за упрек, но човек трябва да се пази от това деформиране. Ломброзо е изучавал престъпните типове и търсил причината на това израждане, на това деформиране. Казвам: Главната причина за израждането на съвременния човек се дължи на това, че той не обича Бога. Втората причина е, че той не обича своя ближен. Защо трябва да обичаме Бога? – За да се влее в нас новия живот. Ако не Го обичаме, ние ще останем със стария живот в себе си, а старият живот е носител на злото, на страданията и нещастията на човека. Любовта към Бога

подразбира вливане, прииждане на новия живот в човека. Съвременните хора стоят пред своите пресъхнали чешми. Казвам: Не стойте пред пресъхнали чешми! – Ама те пак ще протекат. – Кога? – Когато завали дъжд. Много хора стоят със своите торби пред изсъхнали дървета и чакат оттам да им падне някой плод. Други пък стоят пред своите развалени храмове. Не стойте пред развалените храмове! Пресъхналите чешми, изсъхналите дървета, разрушените храмове, старите философи са изпели своята песен. Всички хора, в които Божествената мисъл тече, трябва да съзнат това! Те трябва да разберат коя мисъл преобладава в тях човешката или Божествената. Когато дойдат изкушенията, хората имат условия да се познаят и да изправят характера си. Изкушенията, мъчнотиите са на място. Те дават възможност на човека да се бори, да работи върху себе си. Докато работи, докато се бори, той е на прав път. Неприятелят може да те мачка, да те събори десет пъти на Земята, но ти не трябва да отстъпваш. Ще се бориш, ще падаш, ще ставаш, докато най-последно застанеш лице с лице срещу него.

За свое оправдание, мнозина цитират стиха от Писанието: „В грях ме зачна майка ми.“ – Че майка ти те е зачала в грях, това е нейна работа, а твоя работа е да живееш по Бога, да учиш Божествените закони. Ще кажете, че много от греховете ви се дължат на вашето невежество. Преди два дена в стаята ми на „Изгрев“ влязла една малка мишка и яла без позволение каквото намерила. Един ден я виждам в стаята си и я питам: Ти защо яде без позволение? Нали си гостенка? Трябваше да чакаш, аз сам щях да ти дам нещо да си хапнеш. След това потърсих една от големите котки, да хване мишката, но не намерих. Донесоха две малки котенца, които до това време не бяха ловили

мишка. Пуснах котенцата в стаята. Едното от тях изведнъж помириса де е мишката, приближи се леко към нея и веднага влезе в ролята си, постави се като голяма, опитна котка: Подскочи, хвана мишката, започна да я мирише по муцуната, да играе с нея, докато най-после я изяде по всички правила. Питам: Отде се яви това съзнание в туй малко котенце? Значи, макар и малко, то знае как да яде мишки. Следователно, когато човек върши някакво престъпление, той знае как да го направи; в случая, той не е невежа. Всяко престъпление се върши със съзнание. То внася известна отрова в човешкия организъм; има храни, които също така действат отровно. Също тъй има някои мисли и чувства, които се отразяват отровно върху човека. За пример, ученият не може да употребява храна, каквато земеделецът употребява. Той не може да употребява и храната на търговеца. Според занятието си, човек внася съответни елементи в своя организъм. При сегашното положение на развитие, човек трябва да яде малко, или по-право, да яде умерено, без чувство на лакомство. Колкото му се даде, той трябва да с доволен, да е благодарен, да не казва, че малко са му дали. Днес работникът получава известна надница и казва: Не ми е достатъчна тази надница, малко ми е. Чиновникът получава известна заплата, и той е недоволен. Всички съвременни хора страдат от вътрешна лакомия. Пращат някого в странство, дават му и дневни, и пътни, и пак е недоволен – малко били парите.

Питам: Какво ново внасят парите в човешката душа? Ако човек държи в ума си златото, среброто, желязото, като мощни сили, от които може да черпи знания, това има смисъл. Златото е устойчив елемент; при стоене на въздуха не се окислява. То не мяза на мъж, който продава съвестта си, нито на жена, която продава честта си. Следовател-

но да обичате златото, това подразбира да внесете в себе си свойствата на златото – благородство и устой, че при каквито условия и да попаднете, нито да се продадете, нито да се вкиснете, т. е. да се окислите. Как можете да внесете това алхимическо злато в кръвта си? Новото време изисква нови хора, в кръвта на които да има злато. Новото време иде, защото Господ иде в света. Една ясновидка, американка, казва, че Господ ще дойде в 1932 г. За апостол Павел Господ дойде. Той всяка година иде за някого. И през тази година, и през следните години, Господ все ще дойде. Идването на Господа засяга само тия хора, които ще влязат в Божествената пещ. Обаче идването на Господа представя велико събитие, от което цялата Земя ще претърпи коренно преобразование. Могат ли съвременните учени да определят какво е това събитие и как ще се изрази? След като се извърши, те ще могат да го опишат, но до това време нищо не могат да кажат. Като мине този процес, учените ще започнат да го описват как е станал, как се е явил този огън, какви са резултатите му, какво е останало след него. Все ще остане нещо след този огън. Все ще остане нещо от старата култура. Кое ще остане от нея? Здравото, устойчивото, което не се подава на никакъв огън. На Земята ще остане свещеният прах на праведните.

„Денят Господен ще дойде!“ Този ден иде да освободи хората от робството на смъртта. Този ден иде да освободи хората от вечния страх, от вечното недоволство. Казва се: „Небесата ще бъдат разгорени“. Значи, редът и порядъкът, който сега съществува в живота на хората, както и в техните мозъци, ще претърпи известно преобразование. Техните понятия за морал ще бъдат несъвместими с новата култура. Днес някой човек може да те обере, но тогава няма да може. В новата епоха съдии няма да има; те ще

бъдат безпредметни. Какво ще правят адвокатите тогава? И от тях няма да има нужда. Всеки сам ще си бъде адвокат. Правникът ще бъде само съветник. Някой ще дойде при него и ще му каже: Аз дължа на еди-кого си четири хиляди лева; обещал съм да му дам по четири на сто, но сега ще му дам по пет на сто. Само в такъв случай трябва съдии; иначе те нямат никакъв смисъл.

„Денят Господен иде“! Мнозина говорят за свършването на света. Някои даже са ме питали: Как ще се свърши светът? Какво ще стане с нас? – Нищо особено няма да стане. Вие ще се преобразите само, ще олекнете, ще тежите един грам, и този грам ще съдържа такава мощна сила, че според волята си ще си създадете тяло, каквото искате, тежко или леко, според времето. То ще бъде като зародиш. Тогава Бог ще ви даде всички условия за развитие. Праведните ще бъдат благословени, ще се увеличават и ще се смаяват, според желанието си. Това е законът на смирението, през който трябва да минем, да се смирим. Като се говори за смирение, това подразбира човек да се откаже от грандоманията, от лакомството, защото смисълът на живота не е нито в многото, нито в малкото. Човек трябва да има само това, което му е нужно за даден случай. Тъй щото, трябва да се научите на закона на смаяването и на увеличаването. Като се смаявате, ще минете през най-малката дупка, през най-малкото отвориствие, през най-малката междина. Възлюбеният на една мома бил окултист. За да я погали, той пхнал ръката си през най-малкото отвориствие, през най-малката междина. Какви са тия малки междини, през които може да се мине? По същия начин и нашите ближни, които са минали в задгробния живот, ни гаят с ръката си, но понеже не са много префинени, ние казваме: Какво стана, че изтръпна някак лицето ми? Вас

ви е страх от мъртвите. Защо? Защото сте користолюбиви. Те казват: За да дойдем в този свят, между вас, да се проявим, или да се вълпътим, вие трябва да ни дадете от вашия материал. Един английски учен, като правил опити със своя медиум, всякога го претеглял, преди сеанса и след сеанса, и намирал, че медиумът олеквал с шест килограма от първоначалната си тежест. Значи, това тегло се изразходвало от духовете, за да се проявят. Те взимали част от неговата материя. Понеже тази материя се разпръсвала в пространството, след сеанса, медиумката отново я придобивала. Ето защо, хората не трябва да си играят със сеансите; те трябва да се устройват много рядко, от учени хора, с някаква строго научна цел.

Съвременните хора казват, че духове не съществуват. На същото основание и мравите могат да кажат, че няма хора на Земята. Те казват, че няма хора, но въпреки това усещат стрелите на хората. И вие казвате: Ангели няма! Да, но когато тяхното рало минава през нашия свят, разбърква работите ни. Питам: Кой беше причината за всеобщата война? Духовете. Ангелите поставиха Европа на това място, за да видят какво ще прави. Сега готвят още една война. С това те искат да кажат: Или ще изпълните волята Божия, или няма да ви оставим на спокойствие. Казвате: Това е наша работа! Вън от това, че те готвят война, но Господ готви огън. Христос казва: „Аз дойдох да запала огъня“. И наистина, огънят се разгорява. Тази пещ се готви навсякъде. Този огън ще обхване цялата Земя. По какъв начин? Чрез Божествения газ, който ще се възпламени и ще пречисти всичко. Както златото минава през огъня на златаря, докато се напълно пречисти, така и хората ще минат през Божествения огън, за да се пречистят. Щом Земята се пречисти, Господ ще създаде нов рай и ще

постави в него третия Адам и третата Ева. От тях ще се образува новия свят. Тогава Господ ще каже: „Елате вие, благословени мои деца, и наследете Земята, наследете всичко, което съм приготвил за вас.“ Това е възкресението, което всички очакват.

Сега аз искам да ви оставя тази важна мисъл, но да не напуснете работата си; кой каквато работа има, ще я изпълнява до последния момент. Ще работите усърдно, няма да мислите само за ядене и пиене. Вие ще мислите, ще работите, ще се молите, докато дойде Господ. Всеки ден ще увеличавате вярата си; ще бъдете доволни, без да се тревожите от всичко. Тази американка ясновидка е дала пет години срок до свършването на света. В схващанията си тя е близо до Истината, но според моите разбирания, ние се различаваме малко по въпроса. Човечеството се намира в навечерието на една нова епоха, но докато светът не се пречисти, не мине през огън, тази епоха няма да дойде. И докато Божественият огън не дойде в човека, той не може да започне новия живот, този закон е верен единично, индивидуално и колективно.

И тъй, като говоря върху тези странични мисли, аз искам да имате ясна представа за тях. Слънцето представя общия порядък, който сега съществува в света. Луната представя сбор от всички религиозни системи. Звездите пък са великите хора, които ще паднат и няма да светят, ще потъмнеят, ще изгубят светлината си. Казано е: „Небето ще се поколебае, и знанието на Сина Человечески ще се яви“. Отде ще дойде? – Отвън ще го видите, отвътре ще го видите; единично ще го видите, и колективно ще го видите. Всички хора ще бъдат едно съзнание – нещо колективно. Тогава целият свят ще се открие пред вас и ще кажете: „Едно време бяхме слепи, но сега всичко виж-

даме“. Това всеки ясновидец вижда. Ясновидецът вижда какво ще стане след 20 години. Де се вижда това? Разбира се, че не в това пространство около вас, но в друго някакво пространство. Има едно пространство близо до вас, което не е осветено, но ако го осветите, всички можете да виждате. Светлината разкрива и най-тъмните области в света. Светът е широк, необятен, той обхваща цялото пространство. Мравите не виждат това нещо. Било е време, когато човек е виждал звездите само от първа, втора най-много до трета величина, а сега вижда и тя от пета, шеста и седма величина; и останалите звезди, до 20 величина вижда, но вече с телескоп. Какъв ще бъде онзи човек, който би видял направо с очите си звездите от 20 величина ?

В света съществува нова наука, достъпна за малцина. И наистина, голямо изкуство е да виждаш човека колективно, как се движи неговата мисъл, неговото чувство, как се проявява неговата воля, и след това да разбираш неговия Божествен произход, какви влияния и сили се вливат в неговата душа. Няма по-красива картина от тази, да виждаш човешката душа, някъде далеч в пространството, с бяла, приятна светлина! Красиво е човешкото лице, в което и крака, и ръце, и очи, и уши, и нос, и чело – всичко говори. Това показва, че съзнанието на такъв човек прониква навсякъде в неговата форма. Сърцето на този човек трепти, защото няма място, дето Божествената мисъл да не прониква. Това подразбира, че Божественото съзнание работи в този човек. Такива души можете да срещате навсякъде. Усъмните ли се малко, всичко около вас ще потъмнее. Ще кажете: Господи, дали това беше действителност, или сън? Повярвате ли отново, съзнанието ви пак ще се проясни.

Казвам: Божественият огън няма да продължава само един ден. Дълго време ще продължава това горение! В

Америка някъде се запалила една река, в която имало някакъв запалителен газ, и години вече как не могат да я изгасят. Питам: Ако американците и досега още не могат да изгасят този газ, какво остава за Божествения огън? Нека учените изчислят колко време ще гори Земята след идването на Божествения огън. За да се изчисти, Земята ще гори най-малко сто години, и пак няма да изгори. Този огън ще започне от повърхността и постепенно ще минава все по-надолу. След този огън Земята ще се отопли добре и върху нея ще се създаде отлична култура. Отде ще дойде тази топлина? От вътрешността на Земята, от центъра. Новият огън ще завари стария, който и досега още гори; той е останал от атланската раса. На Земята има още и лемурийски огън, както и огън от полярната епоха. Новият, последният огън ще се яви като вълна. Полярният огън не е достигнал още до центъра на Земята. Когато и този огън достигне центъра на Земята, вълните от четирите огъня ще се съединят в този център, и тогава нашата Земя ще изпее своята песен. Това означава, че тя е дошла вече до своята старческа възраст, вследствие на което животът ѝ ще се пренесе другаде някъде. Засега този огън не е достигнал още до центъра на Земята. Хиляди години има още, докато той стигне до този център.

„Денят Господен иде!“ Туй, което е вярно за Земята, вярно е и за вашето съзнание, и за вашия ум. Много неща има в умовете на просветените хора, вследствие на което те се спъват. Една от спънките им е съмнението например. Ето, толкова години вече как хората мислят, Библия четат, Евангелие четат, но Истината още не се е разкрила пред тях. Кое спъва хората? Две неща спъват хората. Първо, те не обичат Бога с всичката си душа, с всичкото си сърце, с всичкия си ум и с всичката си сила. Второ, те не обичат

ближния си като себе си. При това положение, каквото да четете, каквато наука и да имате, всичко ще се стопа пред лицето ви. Някои говорят за астрологията. Тези учени знаят малко или почти нищо за небесната астрология. Те знаят нещо за зодиака, който е в техния мозък. Наистина всички науки са вътре в човешкия мозък, но ученият астролог трябва да познава тия науки и вън от себе си, Хиромантията съществува в ръката ни, но има хиромантия, която съществува и в самата Природа. Също тъй има астрология и в Природата, но тя е отвлечена наука. Между всяка наука, външно и вътрешно, има известно съотношение. За пример, какво показват дългите линии? Или какво показват големите очи, големите устни, късото тяло, сухото тяло, набитото тяло и т. н.? Хора, които по темперамент са сангвиници или жизнени, имат повече вода в организма си. В тях преобладава водният елемент. Такива хора обичат повече яденето и пиенето. Други хора имат повече въздух; те са сухи и енергични, работят много; в тях има постоянна топлина. Като работят повече, те произвеждат голямо количество топлина, необходима за стопляне на водата. Защо е топлината? – За да стопи леда, да го превърне във вода, а водата в пара. В духовния живот на някои хора водата е замръзнала. Животът представя вода; ако тази вода е замръзнала, трябва да дойде топлина, която да стопи леда. Следователно, Божествен огън трябва да дойде, да разтопи този лед, да го превърне във вода, която да се влее в живота на човека. Съществува още и умствено-нервен темперамент, който представя инсталация на умствения орган. Тази инсталация свързва човешкия мозък с умствения свят, от който слизат енергиите за физическия свят. Човек трябва да изучава темпераментите, чрез тях да разбира и своето естество. В това отношение човек трябва

да има отворени прозорци към всички висши сватове, за да могат през тях да минават енергиите към физическия свят. Що се отнася до съмнението, оставете го настрана, то не води на добър край. Да се съмняваш, това не е наука. Да вярваш, това е наука; да учиш, това е наука; да любиш, това е наука. Да критикуваш, това не е наука, това е чоплене. Кога се съмняват хората? Когато пътуват в мрачна нощ и изгубят пътя си. В този момент, когато денят Господен дойде, за едни ще създаде ден, а за други – нощ. Денят Господен, който носи Божествения живот в света, ще разедини грешните от праведните. Грешните са паразити на гърба на праведните; понеже тези паразити не знаят да работят, като слязат от гърба на праведните, очаква ги смърт. И затова казвам на грешните да слизат от гърба на праведните и да се покаят. Казвате: Що е паразитизъм? Когато ученият използва труда на праведните, като ги заблуждава със своята наука, това е паразитство; когато религиозният използва труда на праведните, това е паразитство. Всеки трябва да проповядва Истината не за пари, а от Любов към нея! Ще учиш хората не за пари, а от Любов към науката! Който учи и проповядва на хората без пари, от Любов към Бога, като влезе в дома на праведния, последният ще го приеме и нагости на драго сърце. Трябва ли тогава свещеникът да се осигурява? Ако свещеникът трябва да се осигурява, на същото основание и богомолците трябва да се осигурят. Защо душата на свещеника да бъде осигурена, а тази на вярващия да не бъде осигурена? Защо министърът да бъде осигурен, да има автомобили, а простият гражданин да няма? Ако първото положение е справедливо, дайте право и на последния гражданин да има автомобил. Аз мисля, че министърът няма защо да бърза толкова; няма защо да тича цял ден по улиците. И владиците могат без

автомобил. Има един владика, който седи по-високо от всички други. Когато Бог е изпратил човека на Земята, Той предварително го е питал готов ли е да ходи пеш. Казват някои, че владиците трябвало да пътуват с автомобили, понеже носят в себе си Светия Дух, та да не се изтощават. Освен това, владиците не трябвало да се занимават с физическа работа. Как е възможно това? Христос беше дърводелец, работеше, а сегашният владика не знае и ренде да кара. Това са изопачени понятия. Всички, които искат да застанат начело на някаква работа, трябва да знаят поне един занаят. Те трябва да знаят не само философия, но да бъдат и поети, и писатели, и художници, и музиканти, да влизат в положението на хората, да ги разбират.

За пример, при министъра на просветата дохожда един поет за служба, но той грубо му казва: Не се занимавам с поети! Ако сам министърът беше поет, той щеше да разбере положението на поета, който е дошъл с някаква молба при него, и щеше да каже: Дайте място на този поет! Ако министърът беше художник, като дойде при него някой художник, щеше да влезе в положението му и ще каже: Дайте място на този художник! Такива трябва да бъдат министрите! Като ме слушате, ще кажете: Лесно се говори, но не се постъпва така. Какво се върши в сегашната култура? Навсякъде подкупи. Каквато служба потърсиш, все трябва да обещаеш нещо. Ако нищо не можеш да обещаеш, тогава трябва да търсиш силни хора на деня, те да те наредят. Питам: Какви държавници, какви управници са тия, които могат да се подкупват? Всички хора днес се подкупват. Каква е тази култура, в която парите играят важна роля? Това не е никаква култура; това не е никаква религия. Срам, позор е това за бъдещето човечество! Срам и позор е това и за вас, като граждани на Царството Божие,

които сте се отдалечили от Бога! Срам и позор е всичко това, което се върши пред лицето на Бога, и то от братя и сестри!

„Денят Господен иде!“ Когато Божественият огън дойде в света, всичко криво ще изчезне. Сега, като говоря за владци, за министри, аз нямам предвид самите тях. Всеки е владика за себе си. Всеки е министър за себе си. Неофициалните владци и министри са по-опасни от официалните. Всички трябва да се освободите от старите си навици. Господният ден, който иде, ще бъде ден на такава голяма светлина, пред която нищо няма да се скрие. Казвате: Дали е дошло времето? – Закъснели сте. Ако в продължение на пет години още не изправите живота си, този ден ще ви завари неподготвени. Искам да остане в душата ви светлата мисъл: Светът вече влиза в нова епоха, в нова култура. Сегашната епоха заминава. Старото човечество е като стара баба със своите внучета, на които ще остави всичкото си наследство. Като дойде новият Адам, и той ще остави наследството си на своите внучета. Това ще бъдат новите хора. Отдето и да дойдат, те ще бъдат добре дошли. Много пъти съм казвал: Минаха онези времена, когато грешните хора могат да се радват. Радост за тях няма да има. Каквото и да ядат, те ще бъдат пълни с горчивини, със съмнения, с болести. Няма лош човек в света, който да не страда, и който да има мир в душата си. Казано е: „Грешните ще бягат, без да ги гони някой.“ И тъй, огънят, който Господният ден носи, е огън на Божествената Любов, която ще озари света. Ето защо ние трябва да се молим Господ да дойде, колкото може по-скоро. Досега е било все отлагане. Повече не може да се отлага. Може да се отлага най-много още за пет или десет години, но повече отлагане е невъзможно! Господният ден ще дойде, и като се срещнем,

ще си поговорим. Следователно, ако след пет или десет години не дойде, след две хиляди години непременно ще дойде. Ще кажете: Има още да се живее! Та сега вие не живеете, това не е живот. Новият живот само може да се нарече живот, в пълен смисъл на думата. Докато дойдат тия две хиляди години, гответе се за новия живот. Гответе се за Божествения огън, който влиза в света. Започнете да изучавате новото в човешката мисъл, в човешките желания и в човешката воля, като динамически сили. По този начин само човечеството може да създаде своята нова мисъл.

Казвате: Ние се намираме на кръстопът, на водовъртеж. Водовъртеж се образува само тогава, когато гори един свят като сегашния; обаче, когато се създава нова епоха, никакъв водовъртеж не се образува. Тогава се образува нов център, какъвто се образува при покълването на семката. В този център се съсредоточават силите на разумните същества. Значи водовъртежът е у вас. Ако искате да се освободите от него, повикайте по-скоро Господа да дойде у вас. Като изгори вашият свят, от душата ви ще почне да излиза нов пламък. Тогава вие ще кажете: Умрях, за да се родя отново. Това значи новораждане, възкресение. Някои от вас могат да имат тази опитност още сега, а други може вече да са я имали. Само по този начин ще се освободите от недъзи. Недъзите, които съществуват във вас, са препятствия само за да се прояви вашият характер. Постарайте се да преодолеете всички мъчности в живота си. Ставате сутрин духом неразположени. Знайте, че това неразположение се дължи на вътрешната дисхармония, предизвикана от мислите на противоположни на вас същества. Ставате ли сутрин, душата ви трябва да е изпълнена със светли мисли, които идат от Бялото Братство. Някога вървите из пътя, но мисълта ви се губи, преплита. Какво трябва да направите?

Ще се повдигнете на тази висота, на която живеят Белите Братя. Условията, при които сега живеете, са трудни, и за да издържите на тях, трябва да имате броня, да се пазите. Вашето тяло трябва да вибрира в съгласие с вашите висши мисли. Това е една естествена броня. Като кажете, че Бог царува в света, трябва да вярвате, че наистина Бог царува. Като кажете, че трябва да обичате всички хора, трябва да ги обичате. Като кажете, че трябва да простите на всички хора, трябва да им простите. Като кажете, че трябва да изгорите всички полици, изгорете ги. Като кажете, че няма да давате повече пари с лихва, не давайте. Щом кажете, че Бог царува в света, трябва да сте готови на всички жертви заради Него. Тогава и да дадете пари някому, той непременно ще ги върне. С кого трябва да постъпвате така? Най-напред ще постъпвате така с вашите братя, които обичате, а после ще разширявате кръга. Защо трябва да постъпвате така? Защото, когато зрението се развива, то започва да се диференцира към центъра, а после отива към другите посоки.

И тъй, ние трябва да дадем Любовта си първо на онзи, който седи близо до Бога. Колкото по-далеч стои човек от Бога, толкова по-малко ще бъде обичан. Ако искате да ви обичат, трябва да седите близо до Бога; не седите ли близо до Него, по-малко ще ви обичат. Ако ви малко обичат, значи вие седите далеч от Бога. Питам: Възможно ли е да не обичате чешма, която постоянно извира? Можете ли да не обичате дърво, увиснало от сладки, зрели плодове? Можете ли да не обичате каса, пълна със злато? Можете ли да не обичате дюкян, пълен със стоки, каквито пожелаете? Можете ли да не обичате хамбар, пълен с жито? Невъзможно е да не се обичат тия неща. Казвам: Ако сте течаща чешма, всички ще ви обичат; ако сте дърво, пълно с плодове,

всички ще ви обичат; ако сте каса, пълна със злато, всички ще ви обичат; ако сте хамбар, пълен с жито, всички ще ви обичат; ако сте дюкян, пълен със стока, всички ще ви обичат. Защо казвате тогава, че няма кой да ви обича? Щом не ви обичат, вие сте суха чешма; щом не ви обичат, вие сте празна каса; щом не ви обичат, вие сте хамбар, в който няма жито. И обратният процес е верен. В такъв случай, вие казвате: Господи, напълни хамбара ни! Няма защо Бог да пълни хамбара ви – трябва да се напълни вашето сърце, да сте близо до Бога, да бъдете носители на Любовта. Не само Бог е носител на Любовта, но и ние можем да бъдем носители на Божията Любов. Христос казва: „Както Отец ми е дал живот, така и аз давам живот на другите.“ Такъв е законът. Лошите хора са спрели Божия живот, Божествената канализация. Божественият огън иде сега да разтопи този лед, да се отвори канализацията, да няма никакво спиране. Щом няма никакво съмнение, подозрение, и Божественият живот свободно ще протече. Бог иде сега в света да разтопи този лед, да отвори запушените канали, да проникнат в тях Божията Любов, Мъдрост и Истина. По този начин хората ще почувстват велика радост в душата си. Само така те ще се домогнат до свободата, която от хиляди години насам очакват.

„Господният ден иде!“ Колкото по-скоро дойде, толкова по-добре; ако закъсне, ще има малко страдания, сълзи, но все пак трябва да се примирите с мисълта, че ще дойде този ден. Преди десетки години в Америка очакваха Христа: вярващите американци, облечени с бели дрехи и с цветя в ръце, излязоха да Го посрещнат, но Той не дойде по начин, какъвто те разбираха. След това те почнаха да видеоизменят своите теории, да казват: Ние не можахме да изчислим точно времето, когато Христос ще дойде. Ние не

можяхме да определим кога ще настъпи Господният ден. През 1914 – 15 г. пак очакваха Господа. Той дойде, но с Неговото дохождане се обяви войната. И сега пак казват, че през 1932 г. Господ ще дойде. Питам: Ще Го познаят ли като дойде? Христос казва: „Когато Син Человечески дойде, ще намери ли достатъчно вярващи? Ще познаят ли хората, че Божественият огън е дошъл? Какво ще кажете за тези вярващи, които и след изгарянето си пак не повярват? И като горят, грешните пак не вярват. Аз превеждам Христовия стих: „След като Божественият огън дойде, ще има ли достатъчно вярващи в това учение, които да преустроят света?“ Светът може лесно да се пресъздаде. Всичката мъчнотия седи в изявяването на човешката душа. При сегашната епоха, главната мъчнотия седи в изправянето ума и сърцето на човека.

Казвам: Когато Божественият огън премине, ние ще имаме религия на Братство – религия, за която Писанието казва: „Когато дойде Бог във вид на огън, Той ще се засели между хората на Земята и ще остане при тях с хиляди години.“ Казано е: „Хората ще ми бъдат народ; аз ще им бъда Бог, и няма да има от какво да се плашат. Всеки ще седи под смоковницата си.“ Тогава ще има и музика, и пение, и култура. Хората ще се молят на Бога, без да се нуждаят от църкви. Всички ще бъдат братя помежду си. С това ще се ознамени денят Господен. Всички хора ще бъдат носители на новата култура, която наричаме „култура на огъня“. Всички ще бъдат знаменосци на огъня. Забележете, днес всички светски хора казват: Вярваш ли в това? – и веднага вадят револвера си. Щом извадят револвера си, те отварят огън, и заставят богаташа да даде пари. Чудно нещо! Светските хора разбират, че огънят върши всичко, а религиозните вървят без огън. Огън ще носим ние! Пълни с

електричество ще бъдем! Като насочите ръката си срещу неприятеля, от ръката ви трябва да излезе ивица огън, дълга 4 –5 метра, от която той да избяга.

Един от нашите приятели вървял сам в гората, но го срещнал един апаш и му казал: Горещите ръцете! Той дигнал ръцете си нагоре. Апашът съблякъл горното му палто и заминал. Ако нашият приятел беше човек от истински религиозните хора, достатъчно беше само да дигне ръката си нагоре, за да излезе от нея силна електрическа светлина, от която апашът да се простре на земята. Ние чакаме сега Господ да направи всичко заради нас. Аз се радвам, че Господ ще направи всичко заради нас, като изпрати Божествения огън. Тогава хората ще си купуват револвери от Божествени фабрики. Всеки човек ще ходи препасан с револвер.

„Денят Господен иде!“ Като ме слушате да говоря по този начин, казвате: Дали няма някакъв заговор срещу нас? – Има заговор, разбира се. Какъв по-голям заговор може да има от този, човек да живее чист и свят живот и да се съедини с Господа – най-великата сила в света? И ако мъртвите вярват в Бога, те ще станат от гробовете си. И ако хората вярват, че Господ управлява света, че трябва да се подчиняват на Неговата мисъл, че чувствата им са изблик на Неговото сърце, те ще бъдат носители на Божия живот. Как ще стане това, по кой начин именно, то е друг въпрос. Всички хора са носители на Божията Любов! Не е достатъчно само да вярвате на думи, но да имате жива вяра. При тази жива вяра, като дойде в ума на човека една красива мисъл, той ще благодари на Бога; като дойде в сърцето му красиво, велико чувство, той пак ще благодари на Бога; най-после, като извърши едно велико дело, той пак ще благодари на Бога и ще каже: Господи, по-често се

проявявай по този начин в мене! И ако Господ всеки ден така се проявява в нас, това ще бъде благословение за нашите души. За това нещо именно говори Псалмопевецът: „Ще се зарадвам, когато видя лицето Ти “.

Беседа от Учителя, държана на 11 септември, 1927 год.
София – Изгрев

ЗАРАДВАХА СЕ УЧЕНИЦИТЕ.

„И това като рече, показа им ръцете и ребрата си. И зарадваха се учениците, като видяха Господа.“

(Йоан 20 : 20)

В прочетената глава има ред важни положения, които са свързани в едно цяло. Смисълът на живота седи в цялото. Частите на каква и да е величина са израз на цялото. Следователно животът на частите зависи от живота на цялото. Това е важно положение, което трябва добре да се схване, за да се осмисли целокупният живот. Ако животът на съвременните хора се е обезсмислил, то е по единствената причина, че те искат да живеят извън цялото, което е невъзможно. Ако човек се откаже от цялото, което представлява реалността или разумността в живота, той неизбежно ще дойде до положението, в което се намират съвременните общества. Днес всички учени и философи, поети и музиканти, художници и артисти, всички считат обществото за идеал, за някакво божество. Ето защо всички искат да имат доброто мнение на обществото, а ние виждаме, че от каквито индивиди да е съставено това общество, то има свои дефекти, свои недостатъци. Кажете например можете ли да прекарате с един човек от това общество 20 години на едно място, без да се скарате или да си кажете една

лоша дума? Значи, хората, които съставят обществото, не са светии, вследствие на което не трябва да се боготворят. Идеята, че обществото трябва да се зачита, е права. Обществото е израз на високо съзнание. Когато някой човек излиза от името на известно общество, той мисли, чувства и действа по-високо, отколкото, ако би се проявил от свое име. За пример, от името на някое общество той може да постъпи справедливо, без да обича Правдата. Защо? Нещо го заставя да постъпи така. Казвате: Как е възможно разумен човек да постъпва под нечие давление? Ако давате наклон на водата, и бистра, и мътна да е тя, и двете води ще вървят в едно направление, и каквото срещнат на пътя си, те постъпят по един начин. Ако запитате водата защо тече в тази посока, тя ще каже, че така желае. Не, това не става по нейното желание, но наклонът, който е даден на водата, определя посоката на движението ѝ. Водата ще бъде много мирна, ако тече по хоризонтална посока. Това е положение, което няма нищо общо със самия живот. Явленията в живота и Природата стават ясни само тогава, когато са във връзка със самите нас. Човек може да възприеме лесно всяко нещо, което носи светлина за ума, топлина за сърцето и свобода за волята.

„Показа им ръцете и ребрата си.“ Какво нещо е ръката? За онзи, който не се занимава с устройството на ръката, с формата ѝ и с нейните линии, тя нищо не представя. Обаче за онзи, който се занимава с науката за ръката, по-красив, по-добре устроен уд от нея няма. По красота и по изящество няма друг уд в човешкия организъм, подобен на ръката. Някой може да намира дефекти в устройството на ръката, но те се отнасят до деформираните ръце, до ръце, които са се отклонили от правилната форма на ръката, която Природата първоначално е създала. Красотата

на един уд не седи само в неговата съвършена форма, но и в приложението на този уд. Ръката представя историята на човечеството. Всичко, което миналите и сегашни култури са създали, е отбелязано на ръката. Като изучават формата на ръката и линиите по нея, съвременните хиромантици и досега още не могат да се произнесат кога е създадена линията на живота. Цяла епоха, цяла култура е взела участие в създаване линията на живота, но хиромантиците не знаят нищо по този въпрос. След това дойде нова култура, нова епоха, която създаде линията на сърцето. Най-после дойдоха нови хора, интелигентни, умни, които създадоха нова епоха, плод на която беше създаването линията на ума. Значи, три важни линии има на ръката: линиите на живота, на сърцето и на ума. Докато Христос беше на Земята, Той внесе едно малко подобрене в съдбата, в щастieto, или в тъй наречената сатурнова линия. Мнозина запитват: С какво се занимаваше Христос на Земята цели 33 години? – Той внесе корекции, подобрене в линията на съдбата. Тази линия минава през средата на ръката, по направление на средния пръст. Който иска да знае какво е направил Христос, като е живял на Земята, нека погледне линията на съдбата си и да чете – там е написано всичко. У някои хора тази линия липсва; у други е добре начертана, а у трети едва сега Христос я пише. Голямо нещастие за човека е да няма тази линия на ръката си. Такъв човек е изложен на големи мъчности и неприятности в живота: Той трябва да работи сам, без приятели, да преодолява условията на гъстата материя. Всичко това не говори добре за хора, които нямат тази линия. От изследванията, които съм правил върху ръцете на българите, дойдох до заключение, че те трябва да работят много върху сатурновата линия, която е доста къса. Другите три линии съществу-

ват у тях, но са значително деформирани; и те трябва да се изправят.

„Показа им ръцете си“. Какво искал да каже Христос с показването на ръката си? Той искал да покаже каква корекция е направил в трите линии, а главно в сатурновата линия. Как мислите, коя ръка е показал Христос, дясната или лявата? По този въпрос и досега има спор. Аз мисля, че Той е показал лявата си ръка. Лявата ръка е царската ръка. Тази ръка дава разпореждания, като царица, а дясната служи, изпълнява, затова е по-развита. Мнозина казват: Какво може да направи лявата ръка? – Много може да направи тя. Привидно дясната ръка върши много работи, но по-важна е лявата, която издава заповедите. Лявата ръка стимулира, а дясната – изпълнява. В живота важни са стимулите.

За изяснение на последната мисъл ще приведа един пример от живота. Срещате един млад момък, ходи изпокъсан, невчесан, от нищо не се интересува. С майка си и баща си е груб, не им помага в работата, ходи натук-натам без работа, не му се живее. Не се минава много време, срещате същия момък, но вече добре облечен, спретнат, косите гладко вчесани, интересува се от наука, учи, чете, доволен е от живота. Защо? Заинтересувал се е той от някоя ръка. Дето ходи, каквото прави, все за тази ръка мисли. Красива е тази ръка! Особено красива и интересна е лявата ръка. Защо се е заинтересувал от тази ръка? Защото от нея изтича нещо хубаво. Хората го гледат, смеят му се. Не, не е за смях това. Когато пипнете ръката на някой човек, вие засягате цял свят. Казвате: Какво интересно има в ръката? Женска или мъжка ръка, все едно – ръка е това. Не е достатъчно да се произнесете само, че това е ръка, мъжка или женска. Като се каже женска ръка, пред очите на учения

човек се разкрива цял свят – възвишен, Божествен свят, на който лявата ръка е изразителка. Този свят свързва човека с Любовта. Като се каже мъжката ръка, пред учения се разкрива друга страна на Божествения свят – светът на Мъдростта, чийто изразител е дясната ръка. Следователно, ако се докоснете до лявата ръка на човека, вие се свързвате с Любовта, от която соковете на живота започват да текат и към вашето сърце. Ако се докоснете до дясната ръка на човека, вие се свързвате с Мъдростта, която внася нова светлина, нови идеали във вашия ум.

Казвате: Това са младежки работи! – И младите, и старите еднакво горят. Когато искат да се посмеят на старите хора, българите казват: „Старо бунище като се запали, мъчно се гаси“. Какво означава това? Когато стари въглища се запалят, лесно горят, понеже процесът на овъгляването в тях се е извършил напълно. Младите, новите въглища не горят добре, защото не са напълно овъглени. Когато хората казват, че сухите дърва, или сухите въглища горят лесно, тук се крие друга идея. Не горят сухите дърва, но животът гори. Дето има пълно горение, то е признак на нормален, добре развит живот; дето горението е непълно, то е признак на ненормален живот, и тогава казваме, че сухите дърва горят. Щом сухите дърва почнат да горят, работата на хората се е свършила вече. Ако съвременните хора разбираха смисъла на живота, те нямаше да се нуждаят нито от дърва, нито от въглища. Който води добър, нормален живот, той ще може да се ползва от топлината, която се развива при храненето и нямаше да се нуждае от дърва и въглища за отопление. Сега, като не живеят правилно, хората се чудят как да си доставят повече дърва и въглища, за да се отопляват през зимата.

„Христос им показва ръцете и ребрата си“. Велико нещо се крие и в човешките ребра! В създаването на ребрата се чете цяла история. Мнозина се запитват защо е създаден така гръдният кош. – Как трябва да е създаден? Който не разбира законите на Природата и пътищата, по които тя работи, той не вижда дълбокия замисъл, по който тя твори и създава. Всичко, което Природата е създала, е осмислено. За учения и камъните, и долините, и върховете, и растенията, и животните имат смисъл. По тия неща той чете, учи, намира голяма закономерност. Всеки планински връх отговаря на известни центрове. Те пък отговарят на известни положения в Слънцето. Всички промени, които стават на Земята, зависят от промените в Слънцето. Като казвам, че и в Слънцето стават промени, ще се заинтересувате на какво се дължат тия промени. Няма да се спирам върху този въпрос, но казвам, че причините за измененията, които стават на Слънцето, са съвсем различни от тия за промените на Земята. Едно е важно да знаете: Материята е подложена на постоянни промени. Щом материята се изменя, едновременно с това се изменя и разумният живот. Щом разумният живот се изменя, и условията на живота се подобряват. Всичко в живота се стреми към вътрешен израз.

„И зарадваха се учениците, като видеха Господа.“
Защо Христос се яви на своите ученици? Всеки казва: Какво мога да направя аз, като човек? Казвам: Вън от цялото, частта не може да се прояви. За да се прояви, човек се нуждае от общество; обществото се нуждае от народ; народът пък се нуждае от цялото човечество. Ако човечеството иска да се прояви, то се нуждае от свят, още по-висок от своя. Значи, в света съществува зависимост, както между всички явления, така и между всички величини. Разумният

човек схваща тази връзка, тази зависимост, която съществува в Първичната Причина. И в този смисъл, всеки човек счита, че той представя последната нишка или последната халка от общата верига. Оттук изваждаме следния закон: Когато съедините двата края на една верига, образува се едно вътрешно течение на сили. Ако съвременните хора разбираха този закон, те лесно щяха да изправят своя живот. Едно се иска от човека: да държи връзката си с цялата верига. Ако се обърка в мисълта или в чувствата си, той се откъсва от тази верига и трябва да мине дълго време, докато отново заеме първото си място. Когато човек умре, той отпуска ръцете си, откъсва се от веригата на цялото и казва: Свърши се с мене! Няма какво повече да се прави. След това домашните му кръстосват ръцете или ги спущат надолу, но каквото и да правят с него, това е изкуствено положение. Който иска да започне някаква деятелност, той трябва правилно да постави ръцете си, и то така, че през лявата ръка да минават теченията на сърцето, а през дясната – теченията на ума. Само по този начин може да се прояви мощното в човека, което да му отвори път към светли идеи, с помощта на които да работи и да се развива. Оттук вадим заключение: успехът на обществото зависи от неговите индивиди. Ако индивидът е свързан с цялото, той ще окаже влияние и върху човечеството като цяло. Когато слезе на Земята, Христос беше свързан с онова велико, мощно цяло, което писа върху човешката ръка. За нас е интересна не само човешката ръка, но и нейните пръсти. В това отношение всеки човек, всяко общество и всеки народ имат много още да работят. Голямо изкуство е човек да си извае красива ръка!

Сега, аз засягам мимоходом хиромантията. Тя е наука, която показва скритите условия в ръката. С частите на ръ-

ката се занимава не само хиромантията, но и астрологията. Хиромантията се занимава главно с физическата страна на ръката, а астрологията – с физиологическата. Значи, хиромантията и астрологията разглеждат физическата и физиологическата страна на процесите, които работят в целия Космос. Често вие чувствате, че животът ви се е обезсмислил. Защо? По единствената причина, че между вашите и Божествените мисли и желания няма връзка. И в Любовта на съвременните хора няма връзка. Двама души се обичат, но защо се обичат, и те не знаят, нямат връзка помежду си. За да обичаш някого, ти трябва да имаш определена цел. Всяко нещо, което правите, трябва да бъде с точно определена цел. Вие трябва да знаете защо го правите. За пример, когато Христос показва ръката си на своите ученици, Той имаше строго определена цел. Като им показва ръката си, Той ги запитва: Можете ли да четете по линията на съдбата? Какво нещо е съдбата? Съдбата е изразена чрез сатурновата линия. Тя представя Божията благодат, която иде отвън. От две хиляди години насам се говори за тази благодат, за спасение чрез вярата. Съвременните християни не подозират нищо за тази линия. Те четат стихове след стихове, глави след глави, но никой от тях не се е наел да чете по ръката си, да види доколко е разбрал Писанието. Разбирането на Писанието зависи от правилността на тези линии. У някои хора линията на съдбата е добре очертана на ръката, а у някои е скрита, дълбоко заровена в земята, като някое семе, покрито отгоре с дебел пласт тор. За да могат светлината и топлината да влияят върху това семе, да може да расте и да се развива, част от този тор трябва да се изхвърли настрана. При това ново положение семето може да се развива правилно. Това показва, че семето не се нуждае от много тор. В този смисъл някои хора се стре-

мят към големи богатства, но тия богатства не са нищо друго, освен излишен тор, от който те трябва да се освободят. Малко тор е нужно на човека. Голямото количество тор е онова богатство, от което човек страда. Голямото богатство е една крайност в живота, а недоимъкът е друга крайност. Виждате друго семе, посадено в песъчлива почва, но не може да вирее, няма влага, няма топлина, необходими за неговото развитие. Какво трябва да направите? Ще вземете малко тор и ще турите върху него. Значи, за да може първото семе да расте и да се развива правилно, трябва да се отнеме част от неговото изобилие, от неговото богатство. За да може второто семе, което е поставено при бедни, оскъдни условия, да се развива правилно, трябва да му се даде от изобилието на първото семе. Богатството и сиромашията, взети в умствено и сърдечно отношение, са две условия в живота, които трябва разумно да се урегулират. Когато умът на човека е богат, трябва да се вземе от неговото изобилие, от неговото богатство, за да се натори сърцето; когато сърцето на човека е богато, трябва да се вземе от неговото изобилие, за да се натори ума. Следователно нито сърцето може да се развива без наторяване, нито умът може да се развива без наторяване.

И тъй, когато се говори за Любовта, ние разбираме подобрене в съдбата на човешкото сърце. Само Любовта е в сила да подобри състоянието на сърцето. Не е достатъчно само човек да има опитности, но той трябва разумно да използва тия опитности. Съвременните хора са така вкиснати, че богати и бедни, учени и прости, всички са недоволни от живота. В себе си не вярват, в ближните си не вярват, в Бога не вярват – какво друго може да им се даде? От кого могат да получат нещо? Истинската вяра подразбира положение, при което човек да не се разколебава в

своите убеждения, да не губи упованието си в Бога. Какво виждаме в живота? Докато е здрав, човек вярва в себе си, вярва в ближните си, вярва и в Бога; щом се разболе, той изгубва вярата си. Силен във вярата си е онзи, който, като легне болен и умира, може да каже: Аз няма да умра! Ще живея заради Бога, за Неговото велико име, да Му служа и да се радвам на всичко, което Той е създал! Не е достатъчно само да изговори тия думи, но като ги каже, да стане от леглото си. Този човек се намира в положението на акробат, който минава по тънко въже. При тежки изпитания вярващият минава по косъм, но той трябва да каже: Аз ще мина по този косъм благополучно! Ще кажете: Ние искаме научни данни по това. – Животът не се поддържа с научни данни, но със следната велика аксиома: Бог живее в света, следователно и аз живея. Докато спазвам Божиите закони, мога да се радвам на живота, който Бог ми е дал. Щом човек поддържа тази аксиома в себе си, той ще има Божието благоволение. Докато дава път на Божественото в себе си, човек всякога ще има Божията подкрепа. В който момент се откаже да работи и плаче като малко дете, което иска да подчини майка си, да му даде каквото то желае, той вече се е отклонил от правия път на живота. Който иска да подчини Божественото на личното, на човешкото в себе си, той се е индивидуализирал, а едновременно с това е взел кривия път в живота.

Следователно, новият живот изисква всички хора да се подчинят на великия закон – на Любовта. За да се проявява правилно, животът трябва да има за тил Любовта. Ако животът не подразбира Любовта, той е безсмислен; ако светлината не подразбира знанието, Мъдростта, тя е безсмислена; ако свободата не подразбира Истината, тя е безсмислена. Съвременните хора искат да живеят добре.

Как могат да живеят добре без Любовта? Те искат да имат светлина, знание. Как могат да имат светлина, знание без Мъдростта? Те искат да бъдат свободни. Как могат да бъдат свободни без Истината? В това седи смисълът на живота, в това седи великият стремеж на човешката душа. Ние можем да бъдем свободни само тогава, когато даваме свобода и на другите. Ние можем да бъдем обичани само тогава, когато обичаме всички хора, всички живи същества. Който не люби всички, той не може да бъде обичан, не може да има Любов в себе си. Казвате: Може ли да се обича лошият човек? И лошият човек може да се обича. – Как? Ще се обича доброто в него, а не лошото, не недъзите му. В това отношение, всеки човек, и най-лошият, и най-престъпният, имат нещо добро, красиво в себе си, което заслужава да се обича. Лошото не представя човека, нито пък има нещо общо със самия живот. Де е човекът тогава? Ще отговоря със следния пример. Вие претегляте три хиляди килограма розов цвят и го туряте настрана; виждате, че той представя един голям куп. Дали сте по-близо, или по-далеч от този куп, вие усещате неговата приятна миризма. Питам: Целият куп ли мирише? Не, само една малка част от това количество роза е причина за миризмата. За да се извади онова вещество, което е причина за приятната миризма на розата, всички тия цветове трябва да се варят с вода, докато се извлече едва един килограм розово масло. Значи, тук е важен нектарът, който се е съдържал в цвета. Всичко, което остава след отделянето на маслото, се изхвърля навън като непотребно. Такова нещо представя човекът. Всички негови слабости, недъзи, пороци не са нищо друго, освен непотребното от розата, което остава след отделяне маслото от нея.

Казвам: Многого, което човек има в себе си и мисли, че може да разчита на него, е излишно. То се равнява на три хиляди килограма розов цвят. Достатъчно е той да подложи това голямо количество розов цвят на нагриване с вода, за да види колко ще изкара от него. Колко и какво ще извади от тия три хиляди килограма? Само един килограм, но чист нектар, фина материя. Значи, единият килограм само е важен в човека. Този един килограм представя същинския човек. Всичко останало ще се изхвърли навън като непотребно. На всеки човек е дадена задача, да се освободи от излишния багаж. Това се отнася и до богатството, и до знанието. Мнозина мислят, че много знаят, но те трябва да поставят знанието си на нагриване с вода, да го преварят и да видят колко есенция, т. е. колко чисто знание ще изкарат от него. Ако запитате някой съвременен човек, който мисли, че много знае, какво може да ви каже за произхода на живота, той ще свие рамене. Ако го запитате отде е дошъл, ще ви каже, че е дошъл от някоя планета. От коя планета именно е дошъл? – От някоя планета на слънчевата система. – И това още не се знае, дали е така. Друг пък ще отговори неопределено: Животът е дошъл отнякъде, той е произлязъл от Бога. Това показва, че много хора разглеждат този въпрос от материалната му страна. Те търсят живота извън тях. Те търсят живота във въздуха, във водата, в храната. Когато въздухът влезе в дробовете и в мозъка, той им дава нещо, но същевременно ги разваля; когато водата влезе в стомаха, тя дава нещо, но същевременно го разваля; когато храната влезе в стомаха, тя дава нещо, но и взима нещо, вследствие на което го разваля. Питам: Може ли да се нарече мисъл онази, която разваля мозъка? Може ли да се нарече вода онази, която разваля стомаха? Може ли да се нарече храна онази, която разваля стомаха? Тъй

щото, който мисли, че такъв въздух, такава вода и храна могат да внесат някакво подобрение в живота на човека, той има криви разбирания. Докато хората имат криви разбирания за живота, те ще живеят по стария начин: Ще се раждат и ще умират; пак ще се раждат и ще умират, но нищо ново няма да придобият. Това не е живот.

Съвременните хора не вярват в друг живот, освен в този на Земята и казват: Човек се ражда, живее и умира. Защо трябва да се роди и да умре, те не знаят. Животът изразява волята Божия. Бог иска човек да живее, да учи, а той казва: Защо съм се родил, не зная; аз искам да умра! Следователно раждането показва добрата воля Божия и затова ние искаме да живеем. Смъртта показва нашата зла воля, нежеланието ни да изпълним волята Божия. Когато човек умира, причината за това е той сам. В този смисъл, смъртта не е нищо друго, освен отказване на човека да върши волята Божия, с което изгубва добрите условия за живот. Според мене самият акт на смъртта още не е смърт; обаче, когато човек изгуби добрите условия на живота, да мисли и да работи, той умира. Такъв човек изгубва смисъла на живота и се поставя в ограничителни условия. Смърт, която освобождава човека от ограничителните условия и му дава възможност другаде да работи, не е смърт. Това е посещение от ангела на свободата, който иде да пререже връзките, веригите на смъртта, да постави човека в условия, при които душата му може да се прояви.

„И показа им ръцете си“. С това Христос искаше да покаже на учениците си корекцията, която е направил в линията на съдбата. Тази линия показва, че всички хора трябва да живеят в общение помежду си. При този общ живот, всеки човек трябва да бъде толкова умен, да не изгуби благоприятните условия на живота, да прави добро и

във физическия, и в сърдечния, и в умствения свят. Всеки културен човек може да направи поне най-малкото добро. Някой казва: Аз нямам пари. – Ти не си длъжен да помагаш непременно с пари. Достатъчно е да изпратиш своята добра мисъл и своето добро чувство към онзи, който се нуждае. Добрата мисъл и доброто желание са малък приток вода към общото течение. Колкото повече се усилва водата, толкова повече и положението на нуждаещия се подобрява. Грамадното количество вода, което пада на Земята, е образувано от милиони и милиарди водни капчици, които са дали съгласието си за общ живот. Ако не бяха се съгласили да се съединят в едно, те щяха да се индивидуализират, вследствие на което нямаше да има тези грамадни количества вода, събрани на едно място, каквито днес срещаме навсякъде в Природата. Какво може една капка вода сама да направи? В центъра на всяка капка се крие известна сила, която определя нейния път, както и мястото, дето ще падне. Определено е де ще падне всяка капка: Дали на някое растение, дали на земята, дали на някое животно или върху някой човек. Кой разумен човек може да повярва, че водните капки се направляват от съзнателни сили? Който чуе това, ще каже: Празна работа е тази! Питам: Ако взема лъка на цигулката си и го прекарам над струните, това движение разумно ли е? Разумно е, разбира се. Когато виждаме две, успоредно поставени релси и над тях се движат вагони, можем да извадим заключение, че във всяка успоредност има разумност. В този смисъл всяко благо, което търсим, е разумно.

Следователно, щом човек счита, че отличителното му качество от другите животни е мисълта, той трябва да мисли право. Щом реши да мисли право, това решение се отразява и върху неговия дух, и върху неговата душа.

Като реши да върши волята Божия, той влиза във връзка с умовете на всички хора, които също така вършат волята Божия. Тогава той казва: Аз имам идея. Какво представлява идеята? Идеята не е нищо друго, освен пробуждане на колективното съзнание в човека, или създаване на вътрешна връзка между съзнанията на всички хора. Когато някой дава, от него става изтичане. В онзи, който получава, става процес на втичане. Ако човек не позволява да става никакво изтичане от него, по никой начин не може да става втичане в него.

„Показа им ръцете си.“ За пръв път учениците Христови пипнаха ръката Му, посредством което Той направи контакт с тях, като ги благослови и рече: „Отсега нататък, благословен ще бъде оня, върху когото простра ръцете си.“ Благословието седи в прощение на греховете. На мнозина това може да се вижда чудно, но факт е. Какво става с бедния човек, който Рокфелер е приел при себе си? Положението на този беден се подобрява. Ако Рокфелер не приеме някой беден в дома си, положението му не само че не се подобрява, но още повече се влошава. От какво зависи един беден да бъде приет от Рокфелер, а друг да не бъде приет? От гаранцията, която носи със себе си. Каква е гаранцията, която може да кредитира човека? Това е неговата ръка. Ако дойде някой при мене да иска пари, аз няма да търся от него никаква препоръка, но ще му кажа: Дай да видя ръката ти. Ако видя върху него повечко тор, ще му кажа: Ти не само че не се нуждаеш от пари, но имаш достатъчно имоти – ниви, лозя, къщи; следователно, ти не страдаш от нямане, но от голямо изобилие; от голямо лакомство ти си заровил всичките си богатства дълбоко в Земята и не знаеш как да ги използваш. Едно ти остава: разрови тора, с който си затрупан, изхвърли част от него

навън и като ти олекне малко, започни да вадиш от съкровищата си и да ги използваш.

Един ден германският император посетил една от евангелските църкви, в която служил един проповедник, забележителен по своето красноречие. Като изслушал проповедта му, императорът останал много доволен от красноречието и вдълбочаването на проповедника, затова на излизане от църквата той казал на своя пръв министър, който го придружавал: Този проповедник говори много хубаво, но по всичко се вижда, че е беден човек. Трябва да се възнагради по-добре, да може спокойно да работи. Веднага материалното положение на проповедника се подобрило, но не се минали няколко месеца даже и красноречието му почнало да се намалява. Две години след това императорът посетил същия проповедник, да чуе още веднъж неговата проповед. Голяма била изненадата му, когато чул проповедникът да говори. От първото му красноречие не останало почти нищо. На излизане от църквата, той пак споделил впечатлението си със своя министър: Днес не ми хареса проповедта. Той вече не проповядва тъй хубаво. Министърът отговорил: „Когато петелът затлъстее, той престава да пее“.

В съвременния християнски свят навсякъде се носи следният зов: Ние се нуждаем от хляб, пари, къщи! Като свърши някакво училище, човек веднага започва да мисли за прехраната си и казва: Как ще преживея? Казвам: Няма идейни хора в света! Всички казват: Скъп е животът; днес мъчно се живее! Не, това е криво разбиране. Питам: Идвал ли е при вас Христос да ви покаже ръцете и ребрата си? Той казва: „Както ме Отец проводи в света, така и аз ви провождам, да носите Неговото благословение“. И наистина, ние не сме изпратени на Земята да коригираме

света, но да внесем новото, да видим дали всички дървета са полети. Когато господарят изпраща един от своите слуги на нивата, как ще познае дали слугата е добър, или не? Ако този слуга облече най-новите си дрехи, тури на главата си новата си шапка, вземе бастун в ръка и напълни чантата си с няколко научни книги, да чете, без да обърне погледа си към неполетите дръвчета, неокопаните картофи и неподреденото лозе, може ли да мине за добър слуга? Господарят ще бъде ли доволен от него? Обаче, ако слугата облече старите си дрехи и отиде на лозето да копае, да полее всички плодни дръвчета и зеленчуци, и след това отвори книгата да чете, той минава за добър слуга. Господарят винаги остава доволен от такъв слуга. Казвате: Ние сме чули тия неща, знаем всичко това. – Като знаете тия неща, приложили ли сте ги? Като сте яли от най-хубавите круши, разбрали ли сте техния език? Всяка круша, всяка ябълка или всеки плод изобщо, съдържа в себе си една Божествена идея. Като изядете един от тия плодове, вие трябва да възприемете тази идея. На колцина от вас се е запалило сърцето след прочитането на някоя хубава книга, като Библията? Хиляди хора четат и препрочитат Библията, но на колко от тях сърцата са се запалили от Божествения огън? В Библията има много човешки работи, но има и много Божествени. На много хора сърцата са запалени, но горят с дим. Почти на всички хора сърцата са запалени, но навсякъде в света виждаме само дим и пушек.

Казвате: Ние горим. Да, вие горите, но във вас става още непълно горение, придружено с отделяне на много дим. Горението, което става във вас, не е още онова пълно горение, без никакъв дим и пепел, с бяла, ослепителна светлина. Човешката мисъл е запален огън. Ако от мисълта на човека постоянно се отделя дим и пепел, тази мисъл

не може да бъде права. Ако от сърцето на човека, в което Любовта е влязла, излиза само дим и пушек, това още не е истинската Любов. Лесно е да живее човек с някой ангел на Любовта, защото ангелът е силен; всъщност, ангелът ще живее с човека, а не човек с ангела. Лесно е да се живее с Бога, но мъчно е да живее човек с човека. Обаче само разумният човек може да живее с Бога. Ще кажете, че правите усилия в това направление. Не е въпросът да правите усилия, но всеки трябва да постави в ума си мисълта: Аз трябва да живея, както ангелът живее! Че някои хора не живеят така, това не е важно за мене; щом искам да имам Божието благоволение и съдействие, аз трябва да живея като ангел, да разбирам Божията воля, направо да възприемам Неговата мисъл и да я предавам на света, преди още да е дошъл слугата да ми каже какво Бог иска от мене да направя. Само такъв човек може да се нарече разумен.

Сега, като ме слушате да говоря така, вие казвате: Голяма привилегия е да дойде Христос на Земята, да живее между нас! Питам: Нима досега Христос не е дохождал и не си е показвал ръцете на хората? Съвременното човечество се намира в последната фаза на живот, през която са минали Христовите ученици, когато Христос ги извел на планината и се е възнесъл пред тях. Казано е в Писанието, че някои от тогавашните вярващи се усъмнили. Хората и тогава се съмнявали, и днес още се съмняват – човешкото съмнение няма край. Вие можете да се усъмните даже при най-малката погрешка на вашия приятел. За пример, ако приятелят ви влезе във вашия дом и премести парите ви от едно място на друго, вие веднага ще се усъмните в него и ще кажете: Той е преместил парите ми с някакво намерение. Ако приятелят ви влезе във вашия дом и се усмихне весело на вашата млада и красива жена, вие пак

ще се усъмните и ще бъдете готови да направите въпрос, как е посмял той да се прояви така? Животът на съвременните хора е крайно изопачен. Де остана светостта на душата? Няма защо да се съмнявате. Днес и децата познават измамата; и те знаят дали ги обича някой, или не. Законът на Любовта изисква съвършено чисти отношения между хората. Идеален мъж е онзи, който никога не се съмнява в онази душа, която го люби. Защо? Защото неговото поведиране зависи от нея. Същото се отнася и до жената. При това нито жената трябва да казва на мъжа си, че го обича, нито мъжът трябва да казва на жена си. Ако изказват Любовта си, техният живот на Земята ще се съкрати. Ако мъжът и жената искат да живеят по-дълго време на Земята, те никога нищо не трябва да говорят за своята Любов. Какво правят съвременните хора? Като се влюбят един в друг, те постоянно говорят за своята Любов. Единият казва: Аз те обичам много, без тебе не мога да живея. Готов съм да пожертвам живота си заради тебе. По тази причина именно хората преждевременно заминават за онзи свят. Любовта никога не трябва да се изказва. Тя не трябва да слиза до калта на живота, но да остане завинаги на Небето, като небесна царица. Нашият живот пък трябва да бъде израз на Любовта. Казвате на някого, че го обичате, но не се минават три – четири дена и вашата Любов изчезва. Истинската Любов е израз на Божествения живот. Когато дойде на Земята, Христос не каза на учениците си, че ги обича. Само веднъж им каза, че ги обича, след което дойде кръстът, краят на Неговия живот. Той им каза: „Аз ви възлюбих, и заради тази Любов отивам при Отца си“. И после, когато се яви втори път при учениците си, Христос им каза: „Мир вам!“

Съвременните хора говорят за Любовта, но не я прила-

гат. Те говорят за живота, но не живеят, както трябва. Едно от качествата на истинския живот е постоянното изтичане и втичане в него. Който иска правилно да разреши своя живот, той трябва да отиде при някой извор или при някоя чешма, и от тях да научи разгадката на живота. Камъните от които е съградена една чешма, завинаги остават едни и същи, но водата, която изтича от чешмата, всеки момент бива различна. Красотата и цената на даден извор зависи от водата, която постоянно изтича от него. В този смисъл, и човек трябва да бъде извор, който постоянно да тече, да извира. Това е необходимо за нашето съзнание. Ако човек заприлича на чешма, на която постоянно турят ключ, да не тече, или на малко езеро, което често пресъхва, неговият живот е изпял вече своята песен. Често софийската вода е мътна. Защо? Понеже тази вода минава дълъг път и докато стигне до нас, тя се размътва. Значи, ключ на чешмите не трябва да се поставя и пътят, през който водата минава, не трябва да бъде нечист. Мътната, нечистата вода определя човешкия морал. Старите българи не поставяли на чешмите никакви кранове, вследствие на което водата постоянно е текла и всякога е била свежа. Това изисква естественият живот. Под думата „естествен живот“ разбираме живот, който постоянно тече. Сега, дето погледнете в живота, навсякъде кранове – в науката кранове, в религията кранове. Вследствие на това, всички казват: Трябва да отидем на Небето, там да завършим своята работа! Това са особени разбирания. Много ангели имаше на Небето, но те не можаха да свършат работата си там, и трябваше отново да слязат на Земята, да завършат своята работа.

„И показа им ръцете си“. С това Христос искаше да обърне внимание на учениците си върху великата наука на ръката. Ето защо, всеки съвременен човек трябва да

разглежда ръката си, да изучава главно линията на съдбата. По тази линия той ще прочете не само миналия си живот, но и бъдещия. Когато човек се научи да чете по тази линия, колкото пъти и да дохожда на Земята, той ще може да предскаже своето материално, сърдечно, умствено и обществено положение, до което най-много ще достигне. Той ще знае дали ще бъде учен, или прост, богат или беден. Ако бъде учен, ще знае дали ще се прояви като философ, писател, поет, музикант, или художник. Всичко това е написано на линията на съдбата, но малко хиромантици могат да четат написаното по нея. Сегашните хиромантици, които според мене минават за ученици на хиромантията, взимат в съображение главно линиите на ума, на сърцето, на живота и други няколко знака и от тях правят своите заключения. Обаче учителят на хиромантията, като погледне само линията на съдбата, веднага чете. Той чете по ъглите на отклонението, които вижда на тази линия, по ред малки и големи знаци върху нея, и така прави своите заключения. В тази линия той вижда цяла геометрия. Ако линията на съдбата на някой човек съвпада с центъра на общото космическо течение, този човек е в общение с Бога, той е щастлив и добър. Значи, има случаи, когато линията на съдбата на някои хора съвпада напълно с общите течения на Космоса. В такива хора линията на ума и на сърцето са балансирани. Строжеят на техните пръсти, очи, вежди е отличен. В тия хора всичко е добре поставено. Когато Моисей е казал „Да възлюбиш Господа Бога Твоего с всичкото си сърце, ум, душа и сила“, той подразбирал да намериш този именно център – центъра на общото космическо течение. Мнозина мислят, че като кажат „Да възлюбиш Господа Бога Твоего с всичкото си сърце“, че са Го възлюбили. Не е

лесно да възлюбиш Господа. Ти трябва да Го възлюбиш с всичкото си сърце, ум, душа и сила. За да се постигне това, от човека се изисква вътрешно знание, да може той да направи опит, който да даде добри резултати. В какво седи този опит? Във издържането. Ако при най-големите изпитания, които сполетяват човека, той издържа, без да накърни с нещо своята Любов към Бога, това показва, че неговият опит е сполучлив. Любовта на човека към Бога се познава при най-големите изпитания, страдания или нещастия, които го сполетяват. За пример, някой човек става пръв министър, но наскоро след това започват да го гонят, да го преследват, турят го в затвор за някакво престъпление, лишават го от богатства, от слава, от почести и т. н. Ако при това положение той може да издържи и от позорния стълб, на който са го поставили, повдигне очите си към Господа с думите: Господи, благослови тия хора! Благодаря Ти за привилегията, с която си ме удостоил! – това значи Любов към Бога. Когато поставиха Христа на кръста, Той каза „Господи, в Твоите ръце предавам духа си. Прости на тия хора, защото са в невежество. Благодаря Ти за привилегията, с която Си ме удостоил!“ В този момент Христос написа на ръката си линията на съдбата. Тя съществуваше до това време, но тогава Той я коригира. С това Христос показва на човечеството пътя към спасението. Мнозина проповядват: „Повярвай в Господа Исуса Христа, и ще бъдеш спасен“! Това са буквално цитирани думи, в които няма още живот. Когато Христос показва сатурновата линия на своите ученици, ръцете Мубяха заковани, а ребрата прободени. От коя страна прободоха Христа: от лявата или от дясната? Едни подържат, че Христос бил прободен в лявата страна, а други – в дясната. Римляните знаеха добре какво трябва да се напра-

ви, за да настъпи смъртта по-рано. Затова те прободоха Христа в сърцето.

„И показва им ръката си“, т. е. Христос показва на учениците си линията на съдбата. В тази линия се крие вътрешният живот на човека. Вярата на човека е в ръката на Христа. Материалистът, който не вярва в Бога, нито в своя ближен, непременно трябва да хване ръката на човека, за да повярва. Онзи, у когото сърцето е добре развито, достатъчно е само да види, че някой човек вдига ръката си, за да му повярва. Ако пък и сърцето, и умът в човека са добре развити, достатъчно е да види само леко мръдване на окото на някой човек, за да го разбере и да му повярва. Жива вяра се изисква от хората! Думите, които излизат от устата на човека, са като водните капки. Всяка дума на живото слово, която е свързана с центъра на живота, крие в себе си някое разумно същество. Следователно, разумните същества влизат в думите и ги обработват. Оттук се вижда, че ние живеем в свят, който на всяка крачка е жив. От две хиляди години насам се проповядва, че Христос дошъл на Земята да спаси хората, за което пожелвал живота си. Обаче от сегашните последователи на Христа не се иска такава жертване. От тях се изисква съзнателна, вътрешна работа върху ума и сърцето, да ги доведе до пълно съгласие с душата и духа. Те трябва да разберат, че това са светове, които изискват проучване. Не е достатъчно човек да си служи с думи само, да цитира мисли и стихове, но той трябва да знае, че всеки стих е жив; той е семенце, което трябва да се посади в почва, благоприятна за неговото развитие, и да даде плод. Ако всяко семенце се остави в хамбара и не се посади в почвата, да даде плод, то остава ценност без съдържание.

Казвам: Всеки трябва да прави опити в това направление, да укрепи вярата си. Христос се яви на някои от учениците си, без да Го очакват. И без да Го видят, те повярваха в Неговото възкресение. Обаче, един от тях, наречен Тома, не повярва и каза: „Докато сам не видя Христа и не пипна раната Му, няма да повярвам в Неговото възкресение“. И затова Христос каза: „Блажени, които повярваха, без да ме видят“. Това значи: Блажени са онези, които не ме заставиха насила да дойда. За невярващите Христос беше заставен да се яви насила, а не по закона на Любовта. Като видя Христа, Тома пак не повярва, но Христос му каза: „Бръкни с ръка в реброто ми, за да повярваш“. Неверието на Тома се дължи на обстоятелството, че той беше затрупан отгоре с много тор, и Христос трябваше да изхвърли голяма част от този тор, за да могат светлината и топлината да му действат. Когато се освободи от излишния товар, той каза: „Господи, благодаря Ти, че ми помогна да видя светлината, да изляза на белия свят“.

Питам: Ако Христос дойде днес, как ще постъпи с вас? Когато дойде на Земята, между хората, Христос ще вземе от онези, които имат излишък, и ще даде на други, които са в лишение. Когато Христос взима от едни, за да даде на други, това е благословение за всички. Има случаи, когато учителят от едного взима, на другото дава, но с това той изпитва и двамата. За всички е необходимо вътрешно знание, чрез което да познават сърцата. Всички хора трябва да знаят миналото си, да знаят де са живели някога и с какви линии на ръката са дошли на Земята. На съвременните хора се проповядва, че трябва да изпълнят своите задължения към семейството си, към обществото, към отечеството и най-последно към цялото човечество. Не, най-великият идеал, най-великото задължение на човека е

да служи на Бога. Който служи на Бога, той може да служи и на цялото човечество. Да служиш на Бога, това значи да служиш на закона на Любовта. Служенето на Бога изключва всякакво подаяние. Който очаква на подаяние, той е извън закона на Любовта. Голяма е скръбта на любещия, на разумния човек, когато дойде при него някой да проси. Защо? Защото и без да искат от него, той дава изобилно на всички. Той е извор, който блика непрестанно и подканя всички да пият, колкото могат. Смешно е да дойде някой със своята чашка при този извор и да каже: Моля, дайте ми чаша вода! На кои хора се носи вода? На болните. Когато здравият дойде до извора, той сам, със своята чаша, т. е. с ръката си, която Бог му е дал, ще черпи вода от извора, колкото иска. Ако е у дома си, той може да си послужи с чаша или със стомна, но щом е при извора, никакви чаши, никакви стомни не му трябват. При какъвто извор и да се намираш, измий първо ръката си добре и пий от нея. Ръката е носителка на енергия.

Направете един опит, да пиете с ръката си направо, да видите какви резултати ще имате. Измийте добре ръцете си и пийте един път с лявата ръка и един път с дясната. След това направете обратното: Първо пийте с дясната ръка, а после – с лявата. На някои от вас ще се види маловажно да правят такъв опит. Питам: Не е ли маловажно, като отивате за пръв път в училище, учителят ви цяла година да ви занимава с кукички, с чертички? Ще кажете, че тия неща не са маловажни, защото са елементи на буквите. Както кукичките и чертичките са важни, така са важни и малките упражнения, които се дават в живота на окултния ученик.

Сега иде нова епоха, която носи велика наука за човечеството. Тази наука не търпи никакво невежество, затова трябва да започнете от малки, микроскопически опити и

постепенно да вървите към големите, към великите опити. Този метод се спазва и в науката, и в лекуването: От малките към големите резултати. Ако не върви по този път, човек изпада в съмнения, в колебания. Ако върви по този път, той казва: Това е опитано, проверено. Донсят ми една пита и казват: Прясна е тази пита! – Да, питата е прясна, но брашното е старо. Много пъти съм проверявал това брашно, разлагане става в него. Тъй щото, питата, която излиза от вашите ръце, е прясна, но брашното не е прясно. Който иска да поднесе нещо хубаво, чисто, той сам трябва да отиде на воденицата, там да смели малко жито и с това брашно да направи пита. Тогава той ще има право да каже: Ето една прясна пита, направена от чисто брашно! Тогава и аз мога да кажа: Ето един ученик, който разбира закона! Какво правят сегашните хора? Взимат брашно от някой дюкян, замесват го, направят хляб, или пита от него, опекат го и след това носят последствията от този привидно пресен хляб.

„И показва им ръцете си“. Този стих трябва да остане в умовете ви, понеже се намирате в преходна стадия на развитие. Това положение създава ред смущения в сърцата и в умовете ви. Тия противоречия обаче са необходими. Те ще ви помогнат да намерите Христа. Де ще намерите Христа? Вие ще намерите Христа на всеки кръстопът, при всички противоречия. И ако на вашите ръце е написана линията на съдбата, т. е. ако вие сте ученици на Христа, Той ще каже: „Мир вам!“ – и ще ви покаже ръцете си. Тази е най-красивата опитност, която човек може да има на физическия свят – да види, че приятелят му, който е заминал, е жив.

Няма по-велик, по-светъл момент за човека от този, да срещне Господа! Колцина от вас имат смелостта да Го

срещнат? Когато младите моми и момци трябва да срещнат онзи, когото обичат, те изпитват страх. Защо? Две тълкувания има затова: Едното тълкувание е, че те, от свещен трепет към своя възлюбен, се боят да го срещнат, да не сбъркат нещо, да не се открият техните недостатъци. Второто тълкувание: Страхът се дължи на това, че се боят, да не би, като срещнат своя възлюбен, който е светлина, да открият безлюбието си, което се крие в тях. На същото основание и хората се страхуват да срещнат Бога. Понеже Бог е светлина, те се боят Той да не ги види такива, каквито са в действителност. Ако сърцата на хората бяха чисти и възвишени, те нямаше да се страхуват да срещнат Бога. Аз бих желал да срещнете Христа и да изпитате не страх в душата си, но свещен трепет! Бих желал да се проникнете от желанието да се занимавате главно със сатурновата линия, добре да я проучите. Като ставате сутрин, спирайте погледа си върху тази линия. Който има тази линия, нека работи върху нея, да я коригира; който я няма, да работи за създаването ѝ. Всеки може да създаде в себе си линията на съдбата, или линията на щастието. Как може да се създаде тази линия? Ако си богат човек, започни да раздаваш от богатството си. Ако си лош господар, всеки ден прави опити да се отнасяш добре със слугата си, да му даваш повече свобода. Правиш ли това, ще забележиш, че тази линия постепенно почва да се явява.

И тъй, знанието, което имаме, трябва да се заключава в това, да приложим волята Божия към окръжаващите, понеже те са условия, в които Бог се проявява. Всяко растение, всяко животно, всеки човек представят условия, към които ние можем да изявим Бога. Всеки, който ни обича, той е носител на Божията Любов. Който ни учи пък, той е носител на Божията Мъдрост. Следователно, светлината,

която възприемаме, е Божественото, а тъмнината – човешкото. В това отношение, който иска да учи, да бъде ученик на новото, той трябва да се занимава с науката на сърцето. Той трябва да има такава Любов в себе си, която да не се колебае от никакви спънки и противоречия в живота. Умът на ученика трябва да бъде толкова мощен, че никаква сила в света да не е в състояние да замъгли неговата светлина. Топлината на сърцето му трябва да бъде по-силна от всякаква друга външна топлина. Ако поставите някой метал на действието на тази топлина, тя не ще може да го стопи изведнъж, но в продължение на една година той ще претърпи коренна промяна, ще се трансформира. За пример, топлината на човешкото сърце е толкова голяма, че тя е в сила да трансформира желязото в неговата кръв. С топлината на своето сърце, добрият човек е в сила да трансформира не само желязото, но да превърне всички неблагородни метали, които се намират в кръвта му, в благородни. Да превърне неблагородните метали в своята кръв в благородни, това е една от задачите на всеки човек, специално на ученика. Освен това, вие трябва да се учите на всяко нещо да давате такава цена, каквато Природата е определила. Само по този начин човек може да запази силите на организма си, които Природата му е дала. Според тази наука, човек може да запази и своя живот. Хората се раждат, живеят, остаряват, без да знаят накъде отиват. Те казват, че отиват при Христа, но не знаят как ще ги посрещне Христос. Когато някои вярващи срещнат Христа, те могат да се намерят в същото положение, в каквото изпаднала една млада булка туркиня. Един млад турчин решил да се ожени и според техния обичай неговите роднини трябвало да му намерят мома за женене. Той се надявал, че те ще му изберат красива мома. В деня на сватбата лицето на мома-

та било покрито с було, тъй че и той не я видял. Вечерта, като я въвел в стаята си, едва тогава тя свалила булото си. Като я видял, той се изплашил от нейната грозота. Според турския обичай тя не трябвало да се явява без було пред хората, затова запитала мъжа си: На кого мога да се показвам? Той отговорил: Показвай се на когото искаш, но само на мене не се показвай.

Казвам: Зад красотата седи Истината. Красивият носи в себе си образа на Истината. Следователно, ако Истината е във вас, и вие ще бъдете красиви. Ако Бог ви каже да се показвате на всички, това означава: Ако Истината е във вас, вие можете да се показвате на всички, т. е. на цялото. Който иска да знае какво нещо е красотата, какво е животът, какво е светлината и какво – Любовта, той трябва да има готовност да изпълнява волята Божия. Тази е задачата на учениците, които живеят в тази преходна стадия. Като изпълняват волята Божия, те взимат участие в съграждането на новото общество, на новия свят. Те са зидари, строители на новото. В това отношение, всеки от вас трябва да разполага с новото знание, чрез което да послужи като мощен фактор, като мощен център за проявяването на Бога. Ако всички хора се съединят в едно цяло, те ще бъдат мощна сила, срещу която нищо не може да устои. За тази цел от всички се изисква абсолютна вяра, абсолютен вътрешен мир, в който всеки да съзнава себе си като част от Великото цяло. При това съзнание, всеки ще бъде доволен от службата си, колкото малка и нищожна да е тя. Службите, които човек заема на Земята, се менят. Според дарбите и способностите си, ти днес ще заемаш една служба, утре – друга, но всякога трябва да бъдеш доволен от поверената ти служба и да гледаш да я изпълниш с Любов и съзнание. Бъди доволен, че можеш да свършиш

работата, която ти е дадена. Ако кажеш, че тази работа не е за тебе и не отговаря на положението ти, с това ти коригираш Божественото. От вас се изисква да вършите всичко с благодарност. Колкото маловажна да е някоя мисъл, приемете я в себе си, дайте ѝ път. Следният момент ще дойде по-висока, по-светла мисъл и по този начин постепенно ще се качвате в по-висок свят, в който ще видите как работи мощният Божи Дух.

И тъй, Христос и сега работи за повдигането на човечество. С Него заедно трябва да работят всички хора. Казвате: Как ще се освободим от света? Няма защо да се освобождавате от света. Светът трябва да извърши своята работа. Всички грешки, всички недостатъци на миналото трябва да изгорят като сухи дървета. За в бъдеще на Земята няма да има паразити, няма да има тунейдци, нито грешници. Те прекарват последните дни на своя живот. Те са в положението на стария човек, който е в последните дни на живота си, и затова казва: Дайте ми да си хапна от това, от онова; дайте ми да си пийна, че да замина със затворени очи за този свят. Той ще си отяде, ще си замине и няма повече да дохожда на Земята. Такова е решението на невидимия свят. Ония пък, които от създаването си още са вършили волята Божия, те са носители на Божията Любов и сега, и в бъдещите дни. Следователно, който разбира волята Божия, нека я изпълни; който не я разбира, нека отвори свещената книга на живота, да се моли, да чете по нея, докато я разбере. Мнозина считат за унижение да се молят. Не, молитвата е разговор, единение с Бога. Понеже човешката душа от вековете още носи в себе си наслоявания, тя не може да разбере волята Божия. Ето защо човек трябва да се моли на Бога, Той да го очисти, да го освободи от този товар, да познае себе си, да познае ближния си,

да познае и Бога. Дълго време трябва да се моли човек, докато молитвата му отиде до Бога. Първо тя минава през слугите Му, а после достига при Бога. От Божиите слуги зависи, до де ще отидат вашите молитви. По този случай турците имат следната поговорка: „Господарят дава, слугите не дават“. Слугите спъват хората. Затова първо на тях трябва да се молите. С това се обяснява произходът на жертвоприношението, което се е правило в старите времена. Значи, жертви са принасяли не на Бога, но на Неговите служители – духовете, които хората разделяли на добри и лоши. Когато отивате при някой министър, първо слугата ви посреща и казва: Господарят не е разположен, не може да ви приеме. Какво трябва да направите, за да ви приеме господарят? Ще турите четири – пет звонкови монети в ръката на слугата; той веднага ще отвори вратата и ще каже: Заповядайте, господарят е свободен!

Казвате: Мъчно се отива при Бога! Не, лесно се отива при Бога, при министъра, но първо трябва да се справите с разсилните, на тях трябва да се молите. Днес всички хора се молят първо на разсилните в себе си, а после на Бога. Щом дойдат до Бога, те ще се разговарят с Него и Той ще ги изведе на правия път. Тогава Христос ще каже: „Елате, вие, благословени от Отца Моего, да наследите Царството Божие“!

„И показа им ръцете и ребрата си“. Сега и вие, всяка сутрин, в продължение на един месец, наблюдавайте лявата, т.е. царствената си ръка, без да я критикувате. Пожелайте дълбоко в душата си тя да се оформи. Ако това не може да стане в кратко време, пожелайте да я видите поне на сън, да знаете как да я коригирате. Средният пръст на ръката представя справедливостта, съвестта, или както някои я наричат човешината в хората. Който няма съвест,

т. е. човештина в себе си, той не може да се нарече човек в пълния смисъл на думата. Ако линията на съдбата, т. е. на щастието е добре развита в човека, това показва, че неговото сърце е широко отворено и щедро.

„И показва им ръцете и ребрата си и каза им: „Мир вам! “

Беседа от Учителя, държана на 18 септември, 1927 г., София – Изгрев

ОСКЪРБЕНИ

„Като оскърбени, а то винаги сме радостни; като сиромаси, но мнозина обогатяваме; като че нищо нямаме, а всичко владеем.“

(II Посл. към Коринтяните 6 : 10)

Съзнателният живот представя една от великите задачи на целокупния живот. Има задачи временни, които разрешават временните нужди на човека; има задачи идейни, които се отнасят до вечния живот; те разрешават общите нужди на човека. Съзнателният човек иска не само да си обясни явленията в Природата, но същевременно той иска да си обясни законите, както и пътищата, по които се извършват тия явления. В първия случай той се явява само като зрител, като наблюдател на всичко онова, което става около него; във втория случай той взема участие в тия явления, понеже е свързан с живата Природа. Щом е така, тогава и законите, по които се извършват явленията в Природата, имат отношение и към самия човек. Доколкото познава Природата, дотолкова човек може да живее с нея. Когато познаваш, ти можеш да живееш с него; когато не познаваш, не можеш да живееш с него. В този смисъл животът започва с първото пробуждане на съзнанието. Пробуждането на съзнанието пък не е нищо друго, освен запо-

знаване с живота. Мнозина влизат в живота, като че отиват на гости някъде, като че са поканени на сватба. Обаче и за поканените на сватба има известни правила, които трябва да се спазват; престъпят ли тия правила, те ще се намерят във от сватбата. Не само това, но и за посетителите на кръчмите има правила, които също тъй трябва да се спазват. Ако някой пианица влезе в една кръчма и престъпи едно от създадените там правила, той скоро ще се намери във от кръчмата.

Казвам: Трябва да знаете, че всяко начало е трудно. Как мислите, леко ли е положението на капелмайстора, който е събрал около 50 – 60 музиканти или певци да дирижира? Той дига и слага своята тояжка по всички правила на музиката, но те още не го разбират, вследствие на което излиза цяла бъркотия. Той дава тон с камертона си, свири им със своя инструмент, но те пак не го разбират. Капелмайсторът разбира своите музиканти, влиза в положението им, знае, че те ще започнат да свирят, както той иска, и затова има търпение да дочака времето, когато музикантите ще го задоволят. Които слушат отвън, ще кажат: Тези музиканти за нищо не ги бива, нищо няма да излезе от тяхното свирене. Също така мнозина, като не разбират живота, прибързват в заключенията си и казват: Тази музика нищо не струва. Който се произнася така леко и прибързано за живота, той е случаен посетител; едва що чул първия тон от музиката и казва: Тази музика нищо не струва. Питам: При това положение какво трябва да прави човек? Ще кажете, може би, че нищо друго не остава на човека, освен да умре. Кой от вас е бил в недрата на смъртта, да знае какво тя представя? Ако смъртта е нещо толкова желано, което разрешава задачите на живота, тогава, нека всички хора пожелаят смъртта. Всъщност така ли е? Днес хората се плашат от

смъртта, въпреки това, като се намерят в безизходно положение, пак към нея се обръщат. Всички казват, че няма пострашно нещо от смъртта, а при това я желаят. Как ще се обясни това противоречие? Това противоречие произтича от неразбиране на вътрешните процеси на живота. Когато хората, даже и най-напредналите, се натъкнат на големи страдания и изпитания, те мислят, че и Бог престава да се интересува от тях. Ще чуете даже някой да казва за Бога, че Той не се интересува от страданията на хората, защото сам няма никакви страдания. Ако е въпрос за страдания, за неприятности и безпокойствия, Бог има най-много от всички. Ако съберете на едно място страданията на цялото човечество, от милиони години насам, Бог прекарва повече от това само в един ден даже, но при това Той е винаги щастлив и доволен. Неговият мир никога не се нарушава. Ще кажете: Как е възможно това? Питам: Мислите ли, че океанът не усеща всичката тиня, всичката кал, която се влива в него от хилядите мътни реки? Океанът усеща, чувства всичко това, но търпи, понася тия несгоди като временни положения, защото знае законите. Той разбира процесите, по които тази нечистота може да се утаи, да се премахне, затова с търпение чака това време.

Сега аз говоря за обикновения живот на всички живи същества, който се влива във Великото съзнание. Обикновеният живот пък представя сбор от всички мътни реки. Преди да пристъпя към съществената мисъл на тази беседа, ще направя няколко бележки върху разликата между съзнателния живот, или живота на праведния, на добрия човек и несъзнателния живот, или живота на грешния, на лошия човек. Животът на съзнателния човек е подобен на извор, водата на който от единия до другия край на своето пътуване е бистра, чиста като кристал. И десет пъти

на ден може да се цапа добрият човек, но достатъчно е да се докосне до своя вътрешен извор, за да се изчисти веднага; достатъчно е да доближи устните си до водата на своя извор, за да уталожии жаждата си; достатъчно е да пие една чаша вода, за да могат порите на тялото му да се отворят, и с това да облекчи положението си. Животът на несъзнателния човек от единия до другия край представя мътна река. Ако рече той да пие от водата на тази река, тя няма да уталожии жаждата му, нито ще отвори порите му. Какво е положението на такъв човек? Той престава да мисли, да чувства, да действа и е осъден на смърт. В това отношение смъртта представя ограничение на съзнанието. Няма по-страшно нещо за човека от това ограничение и от невъзможността да се освободи от него! Няма по-страшно нещо за човека от това, да съгради къща, която утре ще се събори върху него, ще го затрупа и след това няма кой да му помогне. В този смисъл именно смъртта е страшна за човека. За грешния смъртта е страшна, защото къщата му се събаря, преди още той да е излязъл от нея. За праведния обаче не е така. Той излиза от къщата си, преди тя да се е съборила. За нашата къща, т. е. за нашето тяло, апостол Павел казва: „Нашето тяло е дом ръкотворен, но има дом неръкотворен, в който трябва да живеем.“ Това трябва да стане още приживе. Който разбере смисъла на този стих, той ще знае, че щастието на човека не е на Земята. Няма човек на Земята, който може да се нарече щастлив. Всички хора са търсили и търсят щастието на Земята, но и днес не са го намерили. Елементите на щастието са на Земята, но самото щастие, като нещо цяло, не съществува на Земята. Земята е рудница, в която човек е изпратен като рудокопач, да извади от нея някои благородни метали, скъпоценни елементи и съкровища и да ги занесе на определеното

за тях място. В края на краищата той не задържа за дълго време при себе си своите придобивки. Задържи ли ги при себе си, в скоро време ще го оберат и той ще остане пак беден, с празни ръце. Това всички са опитали. Всеки човек е видял как щастието бяга от ръцете му. Въпреки това, съвременните хора вярват, че ще намерят щастието и ще го задържат за себе си. За тази вяра те заслужават похвала. При всички страдания и нещастия, при катастрофите, които преживяват, всички живи същества се стремят към щастие на Земята.

„Като оскърбени, а то винаги сме радостни; като сиромаси, но мнозина обогатяваме, като че нищо нямаме, а всичко владеем“. Такова е положението само на онзи човек, в когото съзнанието е пробудено. За да се пробуди съзнанието на човека, той трябва да започне с вътрешните процеси на живота. Само вътрешните процеси са вечни и неизменни. Дето става подпушване, там имаме нещо нереално; подпушването подразбира временен процес. За пример, днес човек се чувства здрав, разположен, има апетит за ядене, но утре става някакво пресичане на апетита, стомахът му се разстройва, и той се оплаква от подпушване. Тъй подпушен, той прибъгва до разтривки, до изпотявания, докато възстанови първото си разположение и апетит. Значи, храносмилателната система на човека може някъде да се подпуши, през което време той се намира в нездравословно състояние. Щом се подпуши храносмилателната система на човека, едновременно с това се подпушва и дихателната система: Дишането става по-бързо или по-бавно, неравномерно, а понякога съвсем спира. Когато човек престане да диша, и движенията в него спират. Ето защо човек трябва да пази храносмилателната и дихателната си системи в пълна изправност.

Само по този начин той ще бъде здрав, с добро разположение на духа. Под думата „хранене“, в широк смисъл, се разбира процес на възприемане на живите сили в Природата. Тези живи сили се възприемат чрез храната, чрез въздуха, чрез водата, чрез светлината и топлината, а най-после и чрез живата мисъл. Това са все среди, които трябва да минат през човешкия организъм, за да може разумният човек да си послужи с тях. Ето защо човек първо трябва да започне с изучаването на храненето и на разните видове храни, с изучаването на въздуха, водата, топлината, светлината и човешката мисъл. Той трябва да знае колко и какви са вибрациите на светлината и топлината и да извлече живите сили, които се съдържат в тях. Разумният човек има начини, методи, чрез които може да извлича живите сили от тия среди. Който познава въглерода, неговите свойства и съединения, той познава твърдата материя и всякога може да извади живота от тази среда. Който познава водорода, неговите свойства и съединения, той познава течната материя и всякога може да извади живота от тази среда. Който знае всичко за азота, за неговите свойства и съединения, той познава въздухообразната материя, и всякога може да извади живота от нея. Който е запознат добре с кислорода, с неговите свойства и съединения, той разбира огъня и всякога може да извлече живота от него. Дойде ли човек до това положение, да владее живите сили в Природата, да се ползва от тях, той няма да очаква външно щастие, няма да се надява да го кредитират някои банкери. Той ще знае, че животът не се влива отвън, но отвътре; прииждането на живота е вътрешен процес. В този смисъл, задачата на науката и на религията се заключава в придобиване на живота.

Казвате: Как можем да придобием живота? Животът се придобива чрез познаване на Бога. Познаването на Бога пък подразбира служене. Такава е била задачата на науката и на религията в древните времена, когато хората са били просветени; в по-новите времена, религията и науката са станали средства за превъзпитаване на хората, а в най-новите времена, науката, специално, е слязла в областта на стомаха, и служи главно за задоволяване нуждите му. Днес ученият работи, музикантът свири, художникът рисува, поетът съчинява, проповедникът поучава хората, но всичко това се върши с цел да се доставят средства за ядене и пиене. Кажете, кой художник не е продал своята картина? Кой проповедник не е продал своята молитва? Кой учен не е продал своята идея? Коя майка не е продала своя идеал? Когато майката жени дъщеря си, тя продава своя идеал. Когато дъщерята роди, това е нейният свещен идеал, но не се минава много време, тя търси човек, на когото да продаде своя идеал, т. е. своята картина. Като намери човек, какъвто търси, тя казва: Наредих дъщеря си добре, според волята Божия. – Ако това съчетание е станало по Бога, нямаше нужда от посредници. Всички процеси, които стават по Бога, са вътрешни. Те съществуват вечно. Всяка връзка, направена от Бога, е вечна. На Земята тя само се проявява, а не се прави сега. Това трябва да знаят всички хора. Ако някой обича даден човек, тази Любов не е създадена днес. Тази Любов е вложена в душата на човека от Бога, а днес само се изявява. Следователно нови връзки не се правят сега. Който се е опитал веднъж само да направи нова връзка, главата му знае какво е патила. Днес хората могат само да се сдружават, но не и да се свързват. В този смисъл, женитбата е сдружение, не е свързване, нито съчетание. Защо се женят съвременните хора? От страх, че няма кой да ги

гледа на стари години. Защо учи човек? От страх, че няма кой да го гледа, иска да се осигури. Не, човек трябва да учи от Любов към знанието като нещо Божествено. Стремещт към знание в човека е вложен от Бога и затова той трябва да учи! Да учиш, това е Божествен процес; да служиш на Бога, това е Божествен процес; да бъдеш религиозен, това е пак Божествен процес.

Казвам: Съзнателният човек признава тия неща и ги разбира, а несъзнателният ги отрича. Той отрича съществуването на Бога, отрича съществуването на друг свят. Какво съществува тогава? Ще кажат, че съществуват общества, народи. Значи, хората приемат съществуването на тяло без глава. Бих желал да видя такова тяло. Може би някъде из музеите да съществува такова нещо, но не зная дали може да се срещне в Природата живо тяло без глава. В този смисъл, Бог съществува в нас като начало на всяко нещо. Всеки велик подтик, всяка нова идея, която ни кара да вървим напред, това е Бог в нас, проявен в миниатюр. Това не е човекът; това е нещо извън него, което съзнава, наблюдава какво се върши наоколо. Казвате: Дойде ми една велика идея в ума. Тази велика идея не е нищо друго, освен Бог, Който се проявява във вас. Вие сте слушатели, ученици, а Той ви преподава. Бог е учителят на всеки човек. Той ви показва нещо, вие гледате. Той ви говори, вие слушате. Не смесвайте вашето виждане и слушане с това на Онзи, Който създава всичко. Ако смесвате тия неща, вие ще се намерите в положението на онзи българин Стоян, който тръгнал за града да продава магарето си. Това се случило през един летен, горещ ден. Като вървял дълго време, той се почувствал доста уморен и решил да легне под сянката на една круша, да си почине. Легнал под крушата и заспал. За да не изгуби магарето си, той вързал юлара му за

ръката си. Докато спал, няколко палави деца решили да му устроят една изненада: те се приближили тихо до магарето, полека извадили юлара, който бил завързан за ръката на Стояна, а магарето взели със себе си и тръгнали за града да го продават. Като се събудил Стоян и видял, че магарето го няма, казал: Ако съм Стоян, изгубих магарето си; ако не съм Стоян, спечелих един юлар.

Сега, като слушате този пример, не е важно за вас дали можете да спечелите едно магаре, или да изгубите едно магаре. Ако спечелите например едно магаре, какво особено има в тази печалба? Ако има нещо важно в тази печалба, тя седи в проучване характерните качества на магарето, за да се ползвате от тях. От една страна магарето е крайно упорито, а добрата му страна е, че то пие само най-чиста вода. Ако искате да знаете де има чиста вода за пиене, вървете след магарето. Щом ожаднее, то непременно ще намери чиста, хубава вода. Значи, преди хиляди години още магарето е изучило свойствата на чистата, на хубавата вода и затова лесно я намира. То казва: Без чиста вода не мога да живея! Що се отнася до храната, магарето е много скромно; обаче, дойде ли въпрос до водата, то е много възискателно, винаги пие от най-хубавата, най-чистата вода. Никое друго млекопитаещо не спазва това правило – винаги да пие чиста вода.

Казвам: В Природата съществува един велик закон, който регулира силите. За пример, отрицателното качество на магарето, упоритостта, се балансира с доброто му качество и способност да познава чистата вода и само от нея да пие. Ако запитате магарето защо е толкова възискателно към водата, та всякога търси чиста вода за пиене, то ще отговори: Аз имам една лоша черта в характера си – твърдост, упоритост, която мога да смекча само с чистата вода.

Значи и твърдостта, упоритостта в човешкия характер се дължи на сухотата в неговия организъм. Никой не може да разубеди упорития човек в това, което той е намислил да прави. Ако разгледате главата на упорития човек от френологическа гледна точка, ще видите, че центърът на твърдостта в него е силно развит. От какво се нуждае този човек? – От вода. Хора, които пиянстват, това показва, че организъмът им се нуждае от повече вода. Който обича да пие, за оправдание пред другите, той често казва: Водата не е за хората, тя е за жабите. Обаче, ако вие успеете да убедите този човек да пие вода, вместо спиртни питиета, той ще престане да пиянства, и в скоро време здравословното му състояние ще се подобри. Казвате: Как може да се лекува пиянството? Заставете пияницата да изпива на ден по две-три кила вода, и той ще се излекува. В процеса на лекуването си той трябва да започне от най-малкото количество вода и постепенно да увеличава: Първият ден да изпие една чаша вода, вторият ден – две чаши, третият ден – три чаши, после – четири, пет, шест чаши, докато достигне до 15 – 20 чаши на ден. Ако изпълнява тези наставления, в скоро време той ще се откаже от употребата на спиртни питиета. Когато пияницата обикне водата, той ще престане да пие вино и ракия. Той търси в тях онова, от което организъмът му се нуждае. От какво се нуждае организъмът му? От вода. Следователно, накарайте пияницата да обикне водата, и той ще задоволи нуждата на своя организъм по естествен начин.

И тъй, много от недъзите на нашия живот са станали наследствени качества по необходимост, а не като естествени прояви на живота. Всички подпушвания, които се явяват в организма на човека, не са нещо реално, нещо естествено. За пример, ако подпуши храносмилателната

и дихателната си системи, човек изпада в една нереална, недействителна област; ако подпуши мислите и чувствата си, човек пак изпада в нереална област. Попадне ли в такава област, той губи своето разположение, губи всякакъв дух за работа. Коя е онази реалност, дето нищо не може да се подпуши? Тази реалност се крие във великата наука на живота. Докато дойде до тази наука, човек ще мине през ред страдания: Първо ще мине през страданията на стомаха, дето ще познае глада и жаждата; после ще мине през страданията на дробовете, дето ще познае какво значи подпушване на чувствата; най-после ще мине през страданията на мозъка, дето ще познае какво значи подпушване на мислите. Като мине през тези състояния, човек ще дойде до реалния живот, в който няма вече никакви подпушвания. Каквото и да се случи на човека в този живот, той всякога ще е готов да служи на Бога. Човек трябва да знае тези неща, за да различава своите състояния, да познава себе си. Наблюдавал съм състоянията на много хора и виждам колко мъчно е човек да познае себе си. Дойде някоя сестра при мене, вдъхновила се от нещо и върви права, смела, казва: Аз съм готова да нося страданията на целия свят. Тя дигнала знамето нагоре, развила го, ще победи света. Не се минава половин час, гледам, знамето свито, никакво не се вижда, главата ѝ увиснала надолу, върви напред, но едва пристъпва. Питам: Сестра, де е знамето ти? – Остави се, голямо страдание ми дойде до главата. – Какво ти дойде до главата? – Казаха ми една обидна дума – Колко тежи тази обидна дума? Претеглихте ли я? Преди всичко, досега още не са намерени такива чувствителни везни, с които можете да претеглите една обидна дума. Малка е тежестта на обидните думи. Както виждате, тази обидна дума, която за физическия свят е почти нереална, понеже няма тегло, в

умствения свят обаче произвежда голям ефект. Достатъчно е една обидна дума да падне върху човешкия мозък, за да предизвика някакъв удар. Там тя носи своите последствия. В умствения свят тя има свое тегло, свое движение.

Питам: Щом обидните думи имат такъв ефект върху мозъка на хората, трябва ли да им се създават страдания с изказването на такива думи по техен адрес? Силният, умният човек, който разбира законите, съзнателно предизвиква лошите хора да изкажат всичко, което крият дълбоко в себе си, и по този начин той ги обезоръжава. Забележете, когато лошият човек се разгневи, той започва да говори всичко, каквото му дойде на ума и като мине известно време, пооплекне му малко и тогава казва: Стига вече! Казах си всичко, което бях събрал от толкова време в себе си. Този закон се потвърждава навсякъде в живота. Ако имате някой неприятел, който говори лоши думи по ваш адрес, ще дойде ден, когато ще ви стане най-добър приятел. Обаче той непременно трябва да изхвърли всички ония снаряди, които е приготвил срещу вас. Такъв пример имаме в Писанието за апостол Павла, който отначало е гонил Христа и Неговите последователи. Един ден Христос го среща на пътя, бутна го от коня му и той ослепя. От тогава апостол Павел стана най-добрият приятел на Христа. Той беше учен човек, но същевременно и голям фанатик, готов беше докрай да се бори за своите убеждения. Преди да срещне Христа, Павел имаше високо мнение за себе си, но като Го среща, той казваше: „Всичко считам за измет, да позная Господа Исуса Христа“. Той искаше да познае Христа, да познае великата Божия Любов. Христос внесе в него новия живот.

Следователно всеки трябва да падне от коня си, да ослепее, за да познае Христа. С възгледите, които съвре-

менните хора имат, не може да се познае Христа. Поради техните възгледи опасно е да им се говори за новото, за великото в света. Ако говориш за семейството, ще обидиш семейните хора; ако говориш за науката, ще обидиш учените хора; ако говориш за религията, ще обидиш религиозните хора. Каквото и да се говори на съвременните хора, все ще се обиди някой. Питам: Ако се говори Истината на хората, трябва ли те да се обиждат? Истината никога не обижда. Като се говори за науката от гледището на Истината, учените не трябва да се обиждат. Има хубави неща в науката, но могат ли да се нарекат добри, полезни неща откритията на учените, които се употребяват за унищожаване на хора и на добитък? Какво ще кажете за бомбите, които се хвърлят от аеропланите? Какво ще кажете за далнобойните оръдия, с които си служат във време на война? Какво ще кажете за отровните и задушливи газове, които произвеждат своя ефект върху човека пет – шест месеца след като ги е погълнал? Едно време, когато науката не е била толкова напреднала, хората си служили с отрови, които действали бързо, както действат отровите на змиите, но днес, при голямата ученост, хората си служат с отрови, които действат бавно. Под действието на тия отрови, човек бавно линее, докато един ден умре. Страданията от тия отрови са продължителни. Казват за някой виден човек, когото неприятелите преследват, че както вървял на улицата, станало му зле и умрял. Хората ще кажат, че минавал някаква криза, а лекарите ще констатират отравяне. Ето защо, често такива видни политически личности носят в себе си противоотрови. Техният живот се намира в голяма опасност. Питам: При това положение на нещата, можете ли да бъдете щастливи? Някой мъж не живее добре с жена си, иска да се разведе, да се освободи от нея, но развод не

му дават. Какво да прави? Той се влюбил в друга жена, иска да се ожени за нея. Най-после започва да търси начин, по-скоро да се освободи от жена си. Решава да тури няколко капки отрова във водата, която ще пие жена му и мисли, че никой няма да открие престъплението му. Някога пък жената се влюбила в друг мъж, иска да се освободи от своя мъж. В този случай, тя замисля някакво престъпление.

Питам: На какво се дължат тия противоречия в живота? Противоречията се дължат на факта, че хората търсят щастието там, дето то не съществува. Никоя жена не може да даде щастие на мъжа, и никой мъж не може да даде щастие на жената. Това всички хора трябва да знаят. Така е в съвременния свят. Туй, което хората търсят на Земята, съществува в друг свят, извън земния. Който иска хората да го обичат, той сам трябва да бъде съвършен. Само съвършените неща могат да се обичат. Може да бъде обичан само онзи, който има нещо особено в себе си. Кой учител е обичан? Учениците обичат само добрия, само разумния учител. Следователно, обича се само великото, разумното, идейното, което съдържа в себе си чистота и знание. Ти ще обичаш онзи, който познава живота ти, който те разбира и може да ти даде от своя живот, както Бог дава. Какво иска Бог от нас? Нищо не иска. Той иска да ни убеди, че Неговата Любов, по отношение на нас, е вечна и постоянна. През каквито изпитания и страдания да минем, в края на краищата ние ще се убедим, че няма същество в света, което ни обича като Бога. И при най-лошите условия да изпаднем, Той работи за нашето освобождение и повдигане. За този Бог именно трябва да се проповядва, а не за онзи, когото познават болшинството от съвременните хора и общества. Божиите мисли, чувства и желания не са като нашите. Неговите закони не са като нашите. И най-после,

Неговата Любов не е като човешката. Бог, за Когото проповядвам, живее във всеки човек. Той се изявява във форма на някакъв скрит вътрешен идеал, вътрешна светлина в човека. Чрез тази светлина човек познава що е добро и що е зло. Чрез тази светлина той разбира каква трябва да бъде истинската Любов.

Съвременните хора са дошли до пълно обезверяване. Те не вярват нито в себе си, нито в ближния си, нито в своя Създател. Който вярва във Великото Начало на живота, той ще вярва и в себе си, и в своя ближен. И обратното е вярно: Който не вярва в Бога, той в никого не вярва. В това седи дълбокият смисъл на живота, който води към реалността. В това отношение, човек, в истинския смисъл на думата, е онзи, който с нищо не може да се опетни, от нищо не може да се подпуши. Реален живот е онзи, който от нищо не се опетнява. Кое наричаме чисто, реално нещо в живота? Всяка река, колкото малка да е, която не се подпушва, е чиста; водата на тази река може да изчисти, да изпере, да измие и най-нечистите неща. Река, която се подпушва, е нечиста. Мнозина желаят да бъдат като праведните хора. Който иска да бъде като праведния, той трябва да мисли, да чувства и да постъпва като него. Ако мисли, чувства и постъпва като грешника, а иска да мине за праведен, той няма да успее. Щом живее живота на грешника, ще бъде като него – нищо повече. Праведният не може да познае грешника, ако не слезе на неговото ниво и не живее като него. Грешникът не може да познае праведния, ако не се качи до него и не мине през неговия живот. Знаете ли колко е опасно да слезете до нивото на грешника и да живеете като него? Голяма е дълбочината, в която грешникът живее. Ако на тази дълбочина слезе някой неподготвен човек, за дълго време неговите пътища и съобщения ще се прекъснат, докато

един ден дойде някой велик дух да го извади оттам. Някой казва: Аз искам да опитам този живот. –Можеш да го опиташ, но ако отговаряш на качествата, които се изброяват в стиха: „Като оскърбени, а то винаги сме радостни; като сиромаси, но мнозина обогатяваме; като че нищо нямаме, а всичко владеем“. В този стих апостол Павел е дал метод, как да се превръща скръбта в радост. Той познава този метод, както рудокопачът може да превръща рудата в нещо ценно и да отделя от нея потребното от непотребното. Той е употребил огъня и ред други средства, докато най-после сам е научил изкуството да превръща енергиите, което е изказал в цитирания по-горе стих.

Много от съвременните хора стават религиозни само за да подобрят материалното си положение. И обратно, много религиозни, много вярващи стават безверници, като казват: Толкова години вече как се подвизаваме, вярваме в Бога, но работите ни от ден на ден вървят по-зле. Сега вече ще заживеем по светски, дано така ни тръгне напред. Това показва, че хората не се ръководят от един вътрешен принцип. Следователно, всеки трябва да знае за себе си кои са подбудителните причини, които го заставят да бъде вярващ или безверник. Някой казва: Аз вярвам в Бога, аз търся Истината. Питам: Кое е заставило този човек да вярва в Бога и да търси Истината? Можете ли с веруюто, което сте приели, да издържите на своя идеал, при всички мъчнотии в живота си? Ако при известни мъчнотии вие се откажете от своя идеал, това показва, че още не сте дошли до Истината. Когато намерите Истината, вие ще се освободите от всички страдания и противоречия. Ученият, който се е домогнал до великата наука, която му разкрива свойствата на въглерода, водорода, азота и кислорода, както и на техните съединения, той може вече да се освободи

от страданията в живота. Този човек в затвор не влиза, от огън не изгаря, във вода не се дави и от храна не може да бъде лишен. Много от вас сте вярващи, но знаете ли свойствата на въглерода така, че като го стиснете в ръката си да го превърнете в диамант? Ако знаете свойствата на въглерода, последен бедняк да сте, ще вземете едно парче дървен въглен, ще го стиснете в ръката си и ще го превърнете в диамант. При това положение, можете ли да бъдете беден? Сегашните учени превръщат въглена в диамант, като го подложат на голямо налягане, обаче те не знаят вътрешния, духовния начин за това превръщане. Едно от свойствата на въглерода е, че той гори. Горението пък се дължи на отсъствието на вода. Дето има вода, там горение не става. При това, колкото по-голямо е количеството на водата, толкова по-малка е възможността за горението. Ученият адепт, който знае това нещо, ще вкара по някакъв начин повече вода във въглена, след което ще го нагрее при силно налягане, докато се стопи. По този начин въгленът ще се превърне в диамант.

И тъй, ако вашите идеи при нагряване изгарят, това показва, че имате малко вода в себе си. Ако вашата вода е замръзнала, това показва, че топлината ви е малко. Днес много хора в духовно отношение са замръзнали. Защо? Малко мислят. Между съвременните хора и досега срещаме такива, които са останали от предпотопни времена, те са обвити в своите ледове и ако се извадят оттам, ще видите, че месото им е съвсем запазено, каквото е било преди хиляди години, но живот няма в тях. И досега в света съществуват мисли и чувства, останали още от предпотопни времена, но живот няма в тях. Защо ви са такива мисли и чувства, които не носят живот? Защо ви е такава веруя, което не може да внесе мир в душата на човека? Защо ви

е такава наука, която не може да покаже истинския път на хората? Нека съвременните астрономи покажат на хората какъв е смисълът на Вселената! Те изучават Слънцето, както и другите планети, но не са в състояние да обяснят дълбокия смисъл и предназначение за съществуването на тия слънца и планети. Те казват, че топлинната и светлинната енергии идат от Слънцето, но как се образува тази енергия, и те положително не знаят. Какво има на Слънцето, не знаят. Има ли живот на Слънцето, както и на другите планети, и това не знаят.

Съвременната наука изучава всички явления в Природата, но всяко за себе си, без известна връзка, без някаква зависимост между тях. Физиолозите пък изучават главно функциите на органите в човешкия организъм. Те знаят каква е службата на стомаха, на белите дробове, на червата и т. н. Обаче какво ме ползва това знание, ако едновременно с него не зная как да се разговарям с моя стомах и как да го заставя да ме слуша? Понякога стомахът става господар на човека и му казва: Аз имам на разположение десет милиона работници, все специалисти, хора амбициозни, които по никой начин няма да насилваш да работят. Те искат малко почивка и ти ще задоволиш тяхното желание. Ако употребиш насилие срещу тях, те ще обявят стачка и ти по никой начин не можеш да ги заставиш да работят. Учените точно определят времето, необходимо за смилане на храната. Стомах, който изисква четири часа, за да смели храната, не е нормален. Във функциите на такъв стомах има някаква аномалия. Всъщност колко време е нужно за храносмилането? Природата е точно определила времето, необходимо за смилане на храната. Едно е важно: Храната да бъде абсолютно чиста! Сегашните хора бързо ядат, бързо приготвят храната си, без да държат на това,

дали е добре измита, или не, като за оправдание цитират ред стихове. Те казват, че външната чистота не била толкова важна. Човек трябвало да обръща внимание главно на вътрешната чистота. Храната, която днес се употребява, е толкова нечиста, че стомахът трябва да иждиви известна част от времето само за изчистването ѝ. След това вече той пристъпва към смилане на храната. Ако се случи част от тия сокове да проникнат в кръвта, тя става нечиста.

Казвате: Как можем да познаем коя храна е чиста и коя – нечиста, както и това, каква храна съответства на даден организъм? В човека има едно чувство, с което той познава коя храна е за него и коя не е. Ако не можете да намерите съответна храна за вашия организъм, по-добре не яжте. Почакайте ден, два, но да намерите съответната храна за своя стомах. Който яде навреме, той ще научи този закон и ще се благослови; който не яде навреме, той ще изгуби добрите условия на живота и преждевременно ще замине. Когато човек се научи да яде правилно и да си избира съответна храна, той е научил вече законите на физическия свят, които постепенно ще приложи и към своя вътрешен живот. Физическите закони имат отношение и към духовните, т. е. към вътрешния живот на човека. Мнозина казват, че преди всичко важна е вътрешната, а не външната чистота. Обаче понякога външната нечистота съответства на вътрешната и вътрешната нечистота съответства на външната. Външният живот трябва да бъде израз на вътрешния, и обратно: Вътрешният живот трябва да бъде израз на външния. Така е в живата Природа. Закривените нокти на сокола и на орела например показват тяхната мисъл. Кога именно орелът е научил закона, по който да изкривява ноктите си във вид на кука? Изкривените нокти на орела, на сокола и на ред още грабливи птици говорят

за една от техните характерни черти. Въз основа на същия закон, ако човек остави ноктите си да растат свободно, и те ще се завият надолу във вид на кука. Когато ноктите на човека се завъртват надолу, това показва, че и той някога е бил в положението на орел. В този смисъл праведен човек е онзи, ноктите на когото никога не се завъртват надолу. Щом ноктите на човека се завъртват надолу, това показва, че в характера му се създава нещо хищническо. В живота на този човек е станало някакво вътрешно отклонение. Първоначално този човек е решил да води чист и свят живот, но като се е намерил в затруднение, казал: Не може да се живее с чистота, с честност; така не върви, ще се отклоня малко от този живот. Щом се отклонил от правия път, ноктите му започнали да се изкривяват надолу. Изкривените нокти на човека показват доколко той се е отклонил от диаметъра на своя живот.

Следователно всички недъзи, които съществуват между хората, трябва да им послужат като мерки, по които да съдят, доколко са се отклонили от правата посока в живота. Като видите някакъв недостатък, било в себе си, било в другите, това е придобивка, за която трябва да се радвате. Този недостатък показва де сте се отклонили и какво отклонение е станало във вашия живот. В това отношение недостатъците на хората не са техни съществени качества, но са временни отклонения само, които предстоят на изправяне. Кой banker няма да се зарадва, когато му се обърне внимание, че при сметките си той е дал някому десет хиляди лева повече, отколкото е трябвало? Значи, има известни погрешки в живота на човека, за които, ако му се обърне внимание, той се радва и бърза да ги изправи. Тези грешки вървят във възходяща степен. Намирането или посочването на тия погрешки винаги носи известни придо-

бивки. Добре е, когато човек види погрешката си и е готов да я изправи. Опасно е обаче, когато не иска да я види или когато се заблуждава в нещо и не може да го види, още повече да го изправи.

Сега, като говоря за заблужденията, срещам религиозни хора, които се заблуждават, като мислят, че ще се домогнат до Любовта на Бога и на ближния си по лесен начин. Не, докато не изпълняват волята Божия, те никога няма да имат Божията Любов. Защо е невъзможно това? Ще обясня мисълта си със следния пример: Ако някой одере кожата ви и след това ви накара да се изложите на силно слънце, какво ще изпитате? Това слънце ще ви милва ли? Не, то ще ви причини големи болки, големи страдания. Целта на Слънцето е да ви помогне, да заздравя одраната кожа и вместо нея да образува нова; докато стане това засъхване, вие ще минете през големи страдания. За положението, в което се намирате, Слънцето може само по този начин да ви помогне. Следователно грешните хора ние наричаме хора с пропукана аура, или хора с одрана кожа. Може ли да се нарече ваш приятел онзи, който е одрал кожата ви? Може ли да се нарече права мисъл онази, която разрушава вашия морал и ви отклонява от пътя, който ви е предначертан? Какво виждате в живота на някои хора? Някой човек е щастлив, доволен, но изведнъж става нещо в живота му, което го отклонява от неговия път, и той изгубва своята радост. Питам: Може ли радостта да се губи? Има ред закони в Природата, които, ако следвате, никога не можете да изгубите радостта си. За пример, докато живеете в закона на Любовта, никой не може да отнеме радостта ви. В който ден се усъмните в този закон и кажете, че никой не ви обича, вие изгубвате радостта си и се намирате в закона на подпушването. Често слушате някой да казва: Едно

време Бог ме обичаше и тогава аз Му служех; сега вече Той не ме обича и аз се отказвам да Му служа. – Ако това е вярно, де е погрешката тогава? Да мислят хората така, това показва, че те са несправедливи. От хиляди години насам хората живеят в благодатта Божия, а при това казват, че никой не ги разбира. Кой човек е дал на Бога онова, което Той изисква от него? След всичко това съвременните хора искат животът им да се изправи. Казвам: Върнете това, което не е ваше! Нека художникът престане да продава картините си! Нека ученият престане да продава знанието си! Нека свещеникът престане да продава молитвите си! Нека всеки постъпва според закона на Любовта – даром приема, даром да дава. Ще кажете, че е невъзможно днес да се живее без пари. Нека дойде един учител да ми преподава от Любов и да остави на мене, аз да му се отплатя с Любов. Когато учителят работи с Любов, и ученикът ще му отговори с Любов. Той всякога ще му бъде благодарен и ще знае как да му се отплати. Обаче, ако учителят постави ученика си в известни материални условия, един от двамата непременно ще бъде изигран. Има случаи, когато ученикът свършва училище и измества своя учител. Значи, ученикът е излязъл по-хитър от учителя си. Обаче видният музикант никога не може да бъде изместен от своя ученик. Виден музикант е онзи, който работи с Любов. Ако ученикът може да замести учителя си, това подразбира, че в света е имало място само за един учител. Светът е толкова широк, че за всеки учител, за всички музиканти има определено място, което никой не може да отнеме. На музиканта, който работи с Любов, ще му се каже: Ето твоето място, което от хиляди години те чака. Седни и свири! Същото се отнася до учителя, до учения, до проповедника, до всички хора изобщо, които работят с Любов. Тъй

щото, когато работите по закона на Любовта, вие няма да се нуждаете от пари. При това положение, парите не могат да играят роля в живота. Защо? Който ви обича, той ще каже: Влезте в градината ми и си откъснете колкото плодове искате и от което дърво искате. Понякога ще пожелаете вие сами да си откъснете плодове от моята градина, а някога ще искате аз да ви откъсна. За предпочитане е някога аз да отворя касата на своя приятел и да туря, или да взема от нея, колкото искам; някога е за предпочитане той да отвори касата си и да ми даде, колкото иска. Това е въпрос на взаимно доверие.

Питам: Какво се изисква за това? Високо съзнание. Затова именно апостол Павел казва: „Ние, като ученици на Божествената Школа, като хора с високо съзнание, можем да се справим с мъчнотиите в живота и да намерим това, което търсим. Който не може да се справи с мъчнотиите и противоречията в своя живот, той ще остане във временното, в преходното, т. е. в обикновения живот. Всеки сам трябва да се справя с противоречията, защото те са последствия на негов минал живот. Всяко нещо, което човек веднъж е пипнал, остава следа от него; всяка мисъл и чувство, които са минали през човека, са оставили следа, по която могат да го познаят.“

За изяснение на тази мисъл ще приведа следния пример. Тези дни имаше в стаята ми една чиния с пресен, хубав мед. Няколко оси го помирисали и влезли в стаята; те намерили меда, кацнали на чинията и почнали да смучат. Влизам в стаята си и те веднага ме поглеждат и казват: Ти си добър човек, няма да ни изпъдиш. – Добър човек съм, но преди да ядете от меда, вие трябваше да искате позволение. Аз не исках да ги гоня, но взех един чист лист хартия и захлупих с него чинията с меда. Осите веднага се

разбягаха и взеха да обикалят около чинията. Като видяха, че не могат да ядат от меда, те веднага дойдоха около мене, взеха да бръмчат над главата ми, да настояват да дигна хартията, с която съм закрил меда, защото, по следата, оставена от мене, разбраха, че аз съм турил хартията. Значи, каквото пипне човек, той оставя върху него своите следи. Каквато мисъл мине през ума на човека, добра или лоша, и след като се отдалечи от него, тя пак носи неговите следи; каквото чувство мине през сърцето на човека, добро или лошо, и след като се отдалечи от него, то пак носи следите му. Това показва, че от мислите и чувствата, които се носят в пространството, може да се познае и човекът, от когото са излезли. Като знаем това, ние трябва да оставяме своите добри влияния в света. Ние сме пратени на Земята да работим и от своите добри мисли и чувства да създадем нещо хубаво. Всички наши мисли и чувства ще останат на Земята, за да влязат един ден в общия строеж на човечеството.

Един ден, когато напуснете Земята, ще видите колко от вашите мисли и чувства са създадени по Божествените правила. Ако те са се развивали по тия правила, вие ще се намирате в положението, за което апостол Павел говори: „Като че нищо нямаме, а всичко владеем“. Този закон се проверява в отношенията на хората, на всички живи същества изобщо. За пример, когато обичате някого или когато вас обичат, вие сте готови да дадете всичко. Затова не се изискват много молитви. Когато ученик обича учителя си, колкото последният да е коравосърдечен, той е готов да отвори душата си за своя ученик и да му даде от богатството си, от своето знание. Така постъпват и нашите напреднали братя спрямо нас; те са готови още повече да дават, да ни помагат, ако и от наша страна има разположение към тях.

И тъй, първото нещо, което се изисква от всички, е чистота. Аз не говоря за онази чистота, получена чрез филтриране на мътната вода. Под думата „чистота“, аз разбирам онази първична материя, от която е било създадено човешкото тяло. Тази първична материя указва влияние върху мислите и чувствата на човека. Под думата чист живот, разбирам онова течение на сили, което излиза от Първичния Извор и се влива в живота. Само този живот е в състояние да изчисти нашия живот и да внесе в него вътрешна светлина и доволство. Апостол Павел имаше тази опитност, която изказа в следните стихове: „С чистота, с благоразумие, с дълготърпение, с благодет, с Духа Светаго, с Любов нелицемерна, със словото на Истината, с оръжия на Правдата в дясната ръка и в лявата; в слава и безчестие, в хулене и захваляване; като прелъстници, а истинни; като непознати, а познати; като на умирање, а ето, живеем; като наказани, а не умъртвявани.“

Прочетете тези няколко стиха от 6 гл. II Послание към Коринтяните и правете опити с тях. Съвременните хора прекарват големи изпитания, вследствие на което дохождат до отчаяние, до умопомрачаване, и никой не може да им помогне. Някой се влюбил в парите си, но случва се, че ги изгубва, и той се отчае; друг някой заема видно обществено положение, но го обвинят, че направил някакво злоупотребиение, а всъщност не го е направил. На тези хора може да се помогне само когато те сами дойдат до закона на чистотата. Вие трябва да знаете, че извън вашия свят има и други светове, с по-напреднали от вас същества, които знаят работите по-добре от вас. И затова, като се намерите в трудно положение, обърнете се към тия същества за помощ. Какво правят в такива случаи съвременните хора? Те се обръщат за помощ към Петко, към Ивана или

Стояна, като казват, че Бог бил високо, не ги чувал; ангелите били ефирни същества, не могли да влязат в положението им, а светиите били заняти, не могли да им се отзоват в помощ. Не, съществува един свят, толкова възвишен и чист, толкова отзивчив и чувствителен към страданията на хората, че при най-слабото апелиране към съществата от този свят за помощ, веднага се получава отговор. Ето защо, всички трябва да апелираме към този възвишен свят. Казано е в Писанието: „Само чистите по сърце ще видят Бога“. Действително, само онзи ще открие лицето си пред нас, който истински ни обича. Който не ни обича, той никога няма да открие лицето си пред нас. Казано е още: „Не можеш да видиш лицето ми и да останеш жив“. Защо Бог е казал така на Моисея? Защото той си позволи да убие един египтянин и да скрие тялото му в пясъка. Дълго време Моисей не можа да изкупи своя грях. Бог му каза: „Понеже твоите ръце са изцапани с кръв, ти няма да видиш лицето ми, докато не се изчистиш“. Моисей мислеше, че с убийство ще може да освободи израилския народ. Той извърши убийство, но не видя лице! И всеки християнин, който мисли, че като изцапа ръцете си с кръв, ще види Бога, той се лъже. Докато хората не изчистят ръцете си от кръвта на братята си, те никога няма да видят лицето на Бога.

Сега и на вас се проповядва чистота! На кои вас? На онези, на които ръцете не са изцапани с кръв. Мнозина от вас имате малки и големи недъзи, но за да се справите с големите недъзи, първо трябва да се справите с малките. Ако не можете да се справите с един малък недъг в себе си, по никой начин не можете да се справите с големия. С какво се отличават съвременните автомобили? С голяма подвижност. Също така и човек трябва да бъде гъвкав, подвижен, навсякъде да се върти и обръща, но никога назад. Той

трябва да минава през всички пътища, без да причинява пакости. Това значи разумен човек! Разумният лесно се справя с големите мъчнотии в живота си.

Казвам: Всеки трябва да изучава великата наука на религиите, която води към придобиване на новия живот, който ще разреши личните, семейните и обществените въпроси в живота. Всеки трябва да се стреми не към дълъг, но към безсмъртен живот, да разбира елементите на този живот. За пример, хващат някого, турят го в затвор, бият го, изтезават го, а той плаче, моли се на Бога да го освободи. Ако този човек е праведен, той трябва да се справи лесно с това положение. Дошло е време, когато праведният не може да бъде бит! Дошло е време, когато праведният не може да бъде измъчван! Дошло е време, когато праведният не може да бъде разпъван! Като говоря за праведния, аз разбирам ония благородни, възвишени души, които приличат на чисти извори. За такива праведни хора именно е дошло време да не бъдат бити и измъчвани. Всеки човек може да бъде праведен, да се издигне над обикновените условия на живота, над дребнавостите. Как може да се постигне това? Като престанете да се оплаквате от вашите болки и страдания. – Ама стомах ме боли. – Престанете с болките на вашия стомах! – Ама ревматизъм имам. – Престанете да мислите за вашия ревматизъм! – Главата ме боли. – Престанете да се занимавате с вашето главоболие! – Условията на живота са лоши. – Престанете да вярвате в лошите условия! – Баща ми умрял. – Престанете да вярвате в смъртта! – Война ще има. – Престанете да вярвате във войните! – Светът ще се свърши. – Престанете да вярвате в свършването на света! – В другия свят ни чакат големи мъчения. – Престанете да вярвате в мъченията на онзи свят! Престанете да вярвате във вашите къщи, които носят

хиляди нещастия в света! Вярвайте в Божественото, което всеки момент се проявява! Вярвайте в малката светлинка, в малката радост, която се проявява в душите ви! Вярвайте в Бога, тъй както Той се проявява във вас! Бог е създал света и Той сам е определил отношенията си към всяко живо същество. Щом е така, никога не заставайте между Бога и кое и да е живо същество. Всеки човек трябва да се постави на своето място! Клетките на стомаха не могат да се съединят направо с клетките на мозъка, между тях има ред други клетки. Ако си клетка от стомаха, първо ще се организираш със стомашните клетки, а после с останалите; ако си клетка от краката, първо ще се организираш с клетките на краката, а после с останалите. Следователно първата задача на човека е да намери своето място в Природата и оттам да намери пътищата и съобщенията към великата мисъл, която работи в света.

„Като наскърбени, а то винаги сме радостни.“ Радостен е онзи, който е разбрал смисъла на живота. „Като че нищо нямаме, но мнозина обогатяваме.“ Богат е онзи, който, след като е мислил, че нищо няма, повярва, че всичко има в себе си. Богат е онзи, който може да вярва като дете, че всички богатства в Природата са и негови богатства. Една от проявите на истинската вяра е вярата на детето. Ще приведа един пример за чистата детска вяра. Това се случило някъде в България. Една майка казала на детето си: Хайде, мама, днес ще те заведа на площада, дете ще има молебен за дъжд. Детето се приготвило да върви с майка си, но първата му работа била да си вземе чадър. – Защо ти е, мама, чадър? – Ами нали ще вали дъжд след молебена? – Не ти трябва чадър, остави го дома. – Не, не искам да се мокря, Дъжд ще вали! – отговорило детето. Значи майката не вярвала, че ще вали дъжд, а детето по-

вярвало. Такава трябва да бъде вашата вяра! Щом се моли-
те за нещо, трябва абсолютно да вярвате в него. Вяра без
съмнение се изисква от всички хора! Дойде някой студент
при мене и ме пита: Ще издържа ли изпита си? – От вя-
рата ти зависи. Ако вярваш, ще издържиш изпита; ако не
вярваш, няма да го издържиш. – Искам сигурно да зная
ще го издържа или не. – Щом се съмняваш, ще те скъсат.
Когато Божественото говори, то говори само веднъж, ни-
кога не повтаря едно и също нещо. Следователно, ако Бог
ти казва нещо, ще повярваш и втори път няма да задаваш
същия въпрос. Някой е болен и запитва Бога ще оздравее
или не. Ако Бог му каже, че ще оздравее, той трябва да
повярва. Хиляди хора могат да твърдят противоположно-
то, но той трябва да вярва на Божиите думи. Бог е Онзи,
Който върши чудесата в света. Хората не вършат чудеса.
Вярвай в Бога и ще видиш Неговите чудеса. Той ще ти
бъде учител, а ти – Негов ученик. Ние трябва да бъдем
като малките деца, да вярваме в Бога като в свой Баща.
Заблуждение било да се вярва в Бога. – Покажете ми един
човек, който да е свободен от заблуждения! Ако е въпрос
за заблуждения, съвременните хора са хипнотизирани от
своите заблуждения. Учени и прости, богати и бедни, учи-
тели и ученици, родители и деца, всички се намират под
влиянието на своите заблуждения, вследствие на което се
явяват ред страдания, нещастия, болести, разочарования и
т. н. В това отношение съвременните хора не могат още да
се нарекат истински вярващи.

Сега, аз говоря за вярата принципално. И ако вие по-
вярвате в Божествената Истина като дете, моментално ще
съблечете старата си дреха и ще се облечете в нова, както
змията съблича старата си кожа. Ако не можете да напра-
вите това, вие сте в положението на влечуго. Идват при

мене наши братя и ми казват за един брат, че бил много болен, щял да замине за онзи свят. Отивам при този брат, гледам го, лежи, пъшка, не може да стане, да се пораздвижи. Казвам му: По този начин ти няма да оздравееш. Толкова дни вече как лежиш. Трябва да станеш от леглото си и да ходиш! – Не мога да се държа на краката си. – Нищо от това, ще станеш, с риск даже да паднеш. Ако паднеш, ще започнеш да пъплиш по земята като малко дете. – Не съм животно да пъпля. – Така е дошло сега, ще носиш и това положение, докато излезеш вън от стаята. Ще попъплиш малко, ще спреш, ще подигнеш мисълта си към Бога и ще кажеш: Господи, благодаря, че ми даде възможност и това да направя. Помогни ми сега да се изправя на краката си! Смирение се иска от вас! Ако някой човек е в последния час на живота си, той може да се възвърне отново към живот, като повярва в Бога и се предаде в ръцете Му, Той да работи върху него. Остави ли се напълно в ръцете на Бога, без никакъв страх, без съмнение, без всякакви лекарства, но с абсолютна вяра, той ще види силата на Бога.

Ако искате някакви лекарства, било като лечебни средства, или средства за чистене, ще ви препоръчам следните: Изпивайте на ден по два-три килограма чиста гореща вода. Ако сте на крак, носете сами вода. Носенето на вода се отразява благотворно върху организма. Освен това, правете дълбоки вдишвания, да разширите дробовете си. Болният трябва сам да кладе огън. Много болни не оздравяват лесно, защото очакват всичко от своите ближни. Болен ли си, стани полека от леглото си, донеси малко вода и си почини. После наклади огъня, тури вода да се вари; като заври водата, пий няколко чаши гореща вода и пак си почини. След това направи няколко дълбоки вдишки, да поемеш въздух с целите си дробове. Само по този начин болният

може да се лекува. Човек трябва да бъде слуга първо на себе си. Когато е здрав пък, той сам трябва да се грижи за храната си, сам да работи земята, да изкарва и за себе си, и за ближните си. Това не значи, че всеки трябва да стане земеделец. Тъй както днес се прилага земеделието, според мене, това е лакомия – всеки се стреми да изкара, колкото може повече. Достатъчно е всеки човек да изкара по 20 – 30 кг. жито за себе си.

И тъй, всички трябва да се върнем към Бога. Всеки труд, всяка работа, която вършим за Бога, е свещена. Дали работата ни ще се отнася до изучаването на твърдата материя, на въздухообразната, на течната или най-последно ще изучаваме огъня, тя е свещена работа, щом е за Бога. Ако не работим за Бога, с каквото и да се заемем, тази работа не е свещена. За кого трябва да работим, да учим и да се трудим? – За Бога. Каквото Той ни говори, каквото Той ни учи, трябва да Го слушаме. Срещате някой хиромантик, той вземе ръката ви, погледне я, и по нея определя вашия характер. Казвам: Само това не е достатъчно. Истинският хиромантик трябва да чете на ръката миналото, настоящето и бъдещето. Такъв хиромантик може да определи на човека след колко години точно ще заминете за онзи свят, кой ден, кой час и коя минута; какъв ще бъде денят на заминаването му, слънчев, мъглив, или дъждовен – всичко това той може да предскаже с най-големи подробности. Един хиромантик адепт среща едного и му казва, че след 20 години ще заминете за онзи свят. – Как така? Аз съм съвсем здрав човек. – Това нищо не значи. По това време ще се отвори война и ти ще вземеш участие във войната. Една граната ще падне близо до тебе, ще се пукне и ще те задигне за онзи свят. – Какво да правя тогава? – Ако не вярваш, ще провериш думите ми; ако повярваш, има възможност

да се измени съдбата ти. – Как? – Като повярваш в Бога с вярата на детето и изпълниш Неговата воля. Само Бог е в състояние да измени съдбата ти. Иначе, ще опиташ думите ми.

Следователно, ако вие не искате тази граната да падне пред вас и да отнеме живота ви, ето пътят – абсолютна вяра във Великото, в Безграничното! Сега е най-благоприятното време. Това говори Бог в нас. Аз не говоря за онези богове, които са заблудили и заблуждават хората, които са ги измъчвали и терзали, но говоря за Единния Бог, Който е говорил на душите ни и в миналото, говори и в настоящето, ще говори и в бъдещето. Той внася в човека твърдост, издръжливост, Той внася и мекота. Той внася в умовете светлина, а в сърцата – топлина. Той внася в душите на хората всичко възвишено и благородно. Отличителното качество на Бога е, че всичко дава, а нищо не взима. Онзи, който само взима, той е меситинът, т.е. посредникът при покупко-продажбите. За да разбере Бога, за да Го познае, човек трябва да се свърже с Него и тогава ще види какви блага Той му е дал, какви заложби е вложил в душата му. За тази цел човек трябва да приеме в себе си Божията Любов, Мъдрост и Истина. Щом ги приеме, той ще се свърже с Великото Начало на живота. Мнозина се съмняват в думите ми и затова вратата към този възвишен свят остава за тях затворена. Щом повярват, вратата се отваря и душата им почва да се пълни с богатата на този свят. – Щом Бог ви е създал, вие трябва да работите върху себе си, за да развivate всичко онова, което Той е вложил във вас. Казвате: Време ли е да започнем тази работа? – Вие сте закъснели даже. – Няма ли да се ограничим от тази работа? – И без нея вие сте се ограничили вече, а тази работа ще ви освободи от ограниченията. Обаче вие сте

свободни да вярвате, или да не вярвате, да работите, или да не работите.

Често слушате някой мъж да казва: Аз не искам да бъда мек като жена. Жената пък казва: Аз не искам да бъда твърда, настойчива, като мъж. – Това са човешки измислици. В даден случай мъжът трябва да бъде мек като жена; в друг случай пък жената ще бъде твърда като мъж. Половете се сменят. Жената и мъжът са форми, които могат да се менят. Днес някой е мъж, в бъдещия си живот ще дойде в женска форма. И обратно: в друг живот жената може да дойде в мъжка форма. Когато дойде до великите Божии принципи, човек ще разбере, че между всички форми, които съществуват на Земята, има тясна връзка, чиято същност трябва да се знае. Човек може да носи рокля вместо панталони и обратно: той може да носи панталони вместо рокля. В този смисъл, като човек, ти трябва да бъдеш мек, подвижен като водата; да се разширяваш като въздуха; да бъдеш твърд, устойчив като въглерода и най-последно, да имаш светлината и топлината на огъня. Човек трябва да развива тези качества в себе си. Това са елементи, които се съдържат във всеки човек, но от него се изисква работа, за да ги развие. Защо трябва да ходите при другите хора, от тях да купувате светлина и топлина?

И тъй, всеки човек може да бъде връзка, проводник между Бога и хората, да им помага, да улеснява техния път. Такъв човек може да се нарече приятел на човечеството. Когато Христос е казал, че трябва да обичаме ближния си като себе си, Той казва кой именно е нашият ближнен. Нашият ближнен не е ли онзи самарянин, който може да ни помогне в нужда? Не пренебрегвайте човека, който може да предизвика във вас мекота, или чувство на състрадание. Ако някой човек затъпи сърцето си, невидимият

свят ще изпрати при него болни, бедни, немощни, да събудят в него мекота. Затова той не трябва да презира тези хора. Мекото сърце, мекият отговор, мекият поглед спасяват човека от много злини. Когато някой човек е станал твърд повече, отколкото трябва, той е изгубил мекотата на сърцето си. Съвременните хора препоръчват труд, тежка физическа работа, за да затвърдят мускулите си. Аз пък не препоръчвам твърдост на мускулите, но пластичност. Работата е упражнение; дишането е упражнение; храненето е упражнение. Де е животът тогава? В Любовта. Когато в сърцето на човека се яви първият лъч на Любовта, едва тогава той започва да живее. А в света е точно обратно. Когато някой започне да люби, хората казват: Опасна е работата на този човек! И започват да философстват: Любовта е илюзия, Любовта е фантазия и т. н. Според мене единственото, най-безопасно нещо в живота, това е Божи-ята Любов. Като говоря за Любовта, аз нямам предвид вашите разбирания за Любовта; аз говоря за първия момент, в който Любовта се проявява в душата на човека и го застава да обикне всички хора, да ги почувства като братя и да каже: Господи, благодаря Ти за първия лъч на Любовта, с който ме огря. Който веднъж само е изпитал тази светлина и топлина в душата си, той разбира вече другите хора и се радва, че и преди него е имало такива, които са сочили на хората пътя към вечната светлина и знание. Изпита ли тази благодарност към Бога, едновременно с това ти я пренасяш вече на общия олтар на човечеството. След тебе още много твои братя ще дойдат на този олтар да принесат своя дар.

Казвам: За да ви огрее първият лъч на Любовта, вие трябва да се освободите от всички болести и заблуждения, които днес ви измъчват. Болестите са вашите барометри.

По тях се съди, до де сте стигнали и какво ви липсва. Докато минавате още през болестите, благодарете на Бога и молете се да ви помогне да разберете какво ви липсва. Засега те представят отрицателната страна на вашия живот. Един ден, когато се справите с вашите болести, ще дойдете до положителната страна на живота. Казва някой: Здрав бях, но хората ми отнеха здравето. Не, никой не може да отнеме здравето на човека; никой не може да отнеме храната, въздуха, водата, светлината, топлината, както и мисълта и чувствата на човека. Те са негови съществени, необходими елементи, дадени му още от създаването на света. Христос казва: „Аз съм живият хляб, и който ме яде, никога няма да огладнее. Аз съм живата вода, и който ме пие, никога няма да ожадне.“ Значи, хлябът и водата са единствените реални неща в света, без които не може да се живее. В който момент съзнаете, че имате живия хляб и живата вода в себе си, вие ще влезете във Вечния Живот, дето душата се пълни с радост и веселие. При това положение само човек може да каже: „Като че нищо нямаме, а всичко владеем“. Щом съзнавате, че Бог живее във вас, вие ще можете да помагате на бедни, да лекувате болни и да се радвате, че Бог се проявява чрез вас. Когато срещна човек, който мисли право, аз се радвам. Някой говори, иска да ме убеди, че е прав, че мисли право. Всеки познава правата мисъл и правото чувство. Ако не вярвам в тебе като в душа, която Бог е създал, аз не съм на правата страна; и ако не те познавам такъв, какъвто си създаден от Първата Причина, аз не съм на правата страна. За да бъдем на правата страна, ние трябва да се познаваме такива, каквито първоначално сме били създадени.

Сега на всички се препоръчва чистота. Молете се да ви освободят от всичко нечисто, което ви опетнява. Ако

влезе някой във вашия двор и изнесе навън всичката смет, направил ли ви е някакво зло? Ако влезе някой в дома ви, отвори касата ви и обере всички крадени пари, от векове насам, направил ли ви е някакво зло? Този човек не само че никакво зло не ви е направил, но добро ви е направил, защото, вместо крадените пари, той е турил от своите пари, придобити с чистота и светост. Не само това, но ако дойде някой и съвършено изпразни касата ви, без да тури нещо в нея, и в този случай даже не ви е направил зло. Защо? Защото касата на човека трябва съвършено да се изпразни, за да дойде върху него Божието благословение. Ако стомахът ви не се изпразни, можете ли да вложите нещо ново в него? Ако дробовете ви не се изпразнят, можете ли да вложите в тях чист въздух? Красиво е човек да се празни. Живите хора са всякога празни, а умрелите са пълни. Какво разбираме под думата празнота? Под думата празнота разбираме възприемане на нещо от Божествения свят. Празненето означава правилна обмяна между Бога и човека. Само така ще разберете Божията пълнота.

Желая ви сега да имате празни стомаси, празни дробове, празни каси, за да ги пълните с Божествени блага! Желая понякога и умовете, и сърцата ви да бъдат празни, да се пълнят със светли мисли и благородни чувства! Само чрез празнене вие ще имате непреодолим копнеж към придобиване на вечното. Докато умът ви е пълен, вие ще мислите, че всичко имате и всичко знаете. Щом умът ви се изпразни, ще имате копнеж за велики и светли мисли. Днес се търсят хора с празни умове, с празни сърца, с празни стомаси и дробове, с празни каси. Празни от какво? Празни от стари, нечисти неща. Когато лекарят дойде при някой болен, първата му работа е да даде на болния очистително, да изпразни стомаха и червата му. И

Природата има определен ден за изпразване. Разумните хора трябва да изпразват съзнанието си. Когато се говори за покаяние, разбираме изпразване на човешкото съзнание от всичко онова, което му е причинявало болки, страдания, разочарования. Пълнотата на съзнанието, с която човек е разполагал досега, е била бремене за него. Това бремене трябва да падне! Бременето на човешкото съзнание индусите наричат карма; освобождаването от това бремене, те наричат благодат. Само Божията Любов е в сила да освободи човека от това бремене. С товар ли, или без товар е по-добре? Без товар е по-добре да се живее, отколкото с товар. Щом е така, за в бъдеще човек няма да товари стомаха си толкова много, както днес прави. Той ще бъде като пчела. Ще близне малко мед и ще се задоволи. Следователно, има начин за лесен живот. Той се заключава в носене на малък товар, на малко бремене. Този живот се отнася до съзнанието на човека. Първо той ще го приеме в съзнанието си, после ще го живее вътрешно, а след това вече ще го изрази навън. Тогава праведните ще се хранят даром. „Като оскърбени, а то винаги сме радостни“. Желая ви от днес да имате тази радост в себе си, тази абсолютна вяра, че Бог е вложил доброто във вас! Вярвайте и ще имате това благо! Ако искате да бъдете добри, учени хора – вярвайте! Ако искате да бъдете богати, силни, красиви хора – вярвайте! Каквото добро пожелаете – вярвайте, че ще го постигнете! Не туряйте никакви пречки, никакви граници на Божиите блага и ще ги придобиете!

Беседа от Учителя, държана на 26 септември, 1927г., София – Изгрев

МЕК ОТВЕТ

Притчи, 15 гл.

Сега ще прочета 15 гл. от Притчите.

Притчите представят книга, която съдържа мъдри изречения и поговорки за практическия, за временния живот на хората. Те не се отнасят до идейния живот, но до обикновения живот на човека. Който иска да знае как да постъпва в живота си, нека чете Притчите и да се поучава от тях.

„Мек ответ утихва ярост;

А жестока дума възбужда гняв“ . (-1 ст.).

Всички сте опитали ефекта на острия, на грубия отговор. Той глобява човека. Ако отидете в някое учреждение и кажете на някой от чиновниците една остра, груба дума, веднага ще ви глобят или ще ви подведат под отговорност; след всяко глобяване, вие ще се огорчите и ще кажете, че в света съществуват само неправди. Обаче кажете ли една мека дума, никаква глоба, никаква отговорност няма.

„Езикът на мъдрите украсява знанието;

А устата на безумните отригват глупост“ . (-2 ст.).

Казвам: Когато работите на хората не вървят добре, те започват да разискват върху въпроса, защо светът е създаден така. Който не обича да работи, той казва: Защо трябва човек да работи? Бог не можа ли да създаде такъв свят, в

който да не се работи? – И без работа може. – Как? – Като легне човек болен. Болният лежи по цели дни на леглото си, но други работят за него. Тогава кое е за предпочитане: Да лежиш на леглото болен и да не работиш или да работиш и да си здрав? Последното положение е за предпочитане – да работиш, но да бъдеш здрав. Ако лежиш на леглото си и не работиш, гърбът ти ще се ожули; пък ако си здрав и работиш, краката ти ще се подбият. Значи, при почивката на леглото, гърбът ти ще се протрие; при работата ръцете и краката ти ще усетят. Обаче, ако някой търси още по-лесен живот, при който нито гърбът да се охлузи, нито ръцете и краката да се движат, от него нищо няма да остане.

Какво означава стихът „езикът на мъдрите украсява знанието“? Езикът на мъдрия може да се уподоби на хубавите дрехи, с които човек се облича. Значи, който се облича с хубави дрехи, той минава за умен, за знаещ човек. Така е за онзи, който наистина е умен човек. Обаче, ако глупавият се облича с хубави дрехи и по този начин иска да мине за умен човек, той изпада в смешно положение. Когато млад, левент момък се облича добре, по-красиво нещо от това няма; обаче, когато стар, прегърбен човек се облича хубаво и иска да обърне внимание на хората, той става за смях.

„Очите Господни са на всяко място;

И наблюдават злите и добрите.“ (-3 ст.).

Съвременните хора разискват върху въпроса, има ли Господ очи, или няма. Едни подържат, че Господ има очи и всичко вижда; други подържат, че Той не вижда какво се върши на Земята. Обаче и онзи, който твърди, че Господ вижда всичко, като отиде на нивата, по сто пъти на ден бодне воловете си с остена, както и онзи, който казва, че Бог

няма очи и не вижда какво правят хората на Земята. Ако ти си търговец, който имаш да плащаш няколко полици, и твоят кредитор дойде в дома ти и започне да те боден с остена си, какво ще бъде твоето положение? Следователно, щом вярваш, че Бог всичко вижда, ти не трябва да бодеш воловете си с остен. И воловете разбират от меки думи. Щом си ги впрегнал и си задоволил всичките им нужди, те и без остен ще орат. Какво правят съвременните хора? Говорят за Бога, а мушкат с остен. Не, като говорите за Бога, остенът ви ще бъде нагоре. Езикът на човека е остенът, с който той си служи. Кога именно човешкият език е изправен нагоре? Когато човек говори меко, тихо и от нищо не се дразни, езикът му е нагоре. Хората го хулят, обиждат, но той остава тих и спокоен. Когато остенът, т. е. езикът на човека е надолу, той ще се натъкне на Моисеевото учение – „око за око, или остен за остен“. Тъй щото, всички трябва да знаете, че очите Господни са на всяко място, дето има живот. В гробищата, дето живот не съществува, Бог не е там. Ореш ли на нивата, Господните очи те наблюдават. Учиш ли, добър човек ли си, Господните очи те наблюдават. Какво представя разораната нива? Разораната нива е животът. Този живот ще бъде толкова по-добър, колкото е по-голямо Божието благословение върху него. Следователно, ако Бог не съществуваше, никакво благословение нямаше да има в живота. Щом вашите ниви са полети от дъжда, огрени от слънчевата светлина и топлина, това показва, че Бог съществува и щедро раздава своите блага.

„Сладък език е дърво на живот;

А развратност в него е съкрушение на духа“. (–4 ст.)

Значи, от езика излизат много работи: и добри, и лоши. Той дава и взима. Когато езикът не е на мястото си, хората един на друг съкрушават духа си.

„Безумний презира поучението на отца си;

А който пази обличение, благоразумен е". (–5 ст.).

Съвременните хора не обичат да им правят бележки. Трябва ли коларят да се обижда, когато някое малко дете му обърне вниманието, че една от осите на неговата кола е паднала? Трябва ли той да се обърне към това дете и да му удари плесница само затова, че то се осмелило да го спре в пътя му? Ако след такава забележка, той набие това дете, този колар е болезнено честолюбив. Напротив, коларят трябва да благодари на детето, да го качи на колата си, да го повози малко и да му каже: Благодаря ти за голямата услуга, която ми направи; ако ти не беше видяло падналата ос от колелото, аз щях да остана сред пътя. За всяка бележка, която ни се прави, от когото и да е, по какъвто начин и да е, ние трябва да благодарим. Бог изпраща хората да ни обърнат внимание на нещо, което ние сами не виждаме. Дали този човек, или това дете ще ти говори меко или остро, това е негова работа. За тебе е важно да ти се каже, че една от осите на твоите колелета е паднала, а как ще ти се каже, не е важно. Вслушвайте се във всяка дума, която излиза от човек, изпратен от Бога.

„В дома на праведния има голямо изобилие;

А в дома на нечестивия – смущение“. (–6 ст.).

Питам: Отде започват споровете в живота на хората? Обикновено споровете започват от малките работи. За пример, ти влизаш в дома на свой приятел, който те посреща добре, с разположение, радва се, че си го посетил. Оба-че ти взимаш една губерка и я забиваш на дълбочина два сантиметра в ръката на приятеля си. Може ли след това приятелят ти да запази доброто си разположение? Външно той може да се усмихне, да не даде вид, че си му причинил някаква болка, но вътрешното му разположение е накър-

нено. Вътрешно той се намира в известно противоречие. В този смисъл губерката, с която сте причинили болка на вашия приятел, е човешкият език, който вие не сте употребили на място. Когато срещнете приятеля си, скрийте вашата губерка в кожена кесия и не дупчете с нея. Този ден не ви трябва губерка. – Ами с какво ще шием? – Този ден можете и да не шиете. Разговаряйте се меко с приятеля си. Ако правиш въпрос за шиене, губерката ще излезе на лице и тогава положението става опасно и за двамата.

„Устните на мъдрите сеят знание;

А сърцето на безумните не е така.” (–7 ст.).

Значи, знанието трябва да се сее. Де трябва да се сее?

На нивата, т. е. в живота.

„Жертвата на нечестивите е мерзост Господу;

А моленето на правите – благоприятно Нему“.

(–8 ст.).

Казват за някого: Този човек е щедър, много дава за Господа. – Този човек дава за Господа, но след като е обрал десетки хора. Не, с крадено жертва не се прави. Жертвата се обуславя от един велик закон в живота. Има смисъл да жертваш, но само от онова, което ти сам си спечелил. Работи, и от онова, което си придобил с пот на челото си, с работа, можеш да жертваш. А тъй, да взимаш чуждо нещо и да го принесеш в жертва, това е мерзост Господу. Да печелиш на лотария и от тези пари да даваш за Господа, и това още не е истинска жертва.

„Пътят на нечестивия е мерзост на Господа

Но Той обича тогози, който тича след Правдата“.

(–9 ст.)

Казвате: Каква полза от това, ако се тича след Правдата? Да тичаш след Правдата, подразбира да тичаш след Господа. Щом тичаш след Господа, и благословиението ще

дойде. – Кога ще дойде това благословение? За умните, за благородните хора отчаяние няма и обезсърчение няма. Те имат търпение да чакат и казват: И за нас ще дойде Божието благословение. Разумният не определя срок за нещата. Той знае, че Бог е предвидил доброто за човека, като същевременно е определил и срок за реализиране на това добро.

„Има лошо наказание за онези, които се отбиват от пътя:

Който мрази обличение, ще умре“. (–10 ст.).

Питам: Кое е по-добре – да приемеш обличение и да живееш, или да мразиш обличение и да умреш? Когато ви кажат лоши, обидни думи, обърнете се към Господа и кажете: Слава Богу, че се избавих от смъртта! Приложението на този стих в живота се свежда към следното: Благодарете на Бога, че ви е избавил от смъртта! Двама души селяни се напили и започнали да спорят за нещо. Едно малко дете ги вижда, спира се при тях и започва да им се смее. В това време минава покрай тях един господин и като вижда, че детето седи при пияните селяни, удря му плесница и казва: Да си вървиш оттук! Не е твоя работа да седиш на това място. Детето се разплакало и тръгнало за дома си. Не се минали и десет минути даже, един от пияните селяни извадил револвера си и застрелял другия. Ако детето беше останало при пияните селяни, и то щеше да пострада. Значи този господин го избавил от смърт. То получи една плесница, но животът си запази. Следователно вие трябва да благодарите на всеки човек, който може да ви избави от смъртта. Често хората застават там, дето не е мястото им, и трябва да дойде някой отвън, да им удари една плесница, за да ги избави от смърт. При това положение вие трябва да благодарите на Бога, че е изпратил човек да ви избави от смъртта.

„Ад и погибелта са явни пред Господа –
Колко повече сърцата на човеческите синове!“
(–11 ст.).

„Присмивателят не обича обличителя си,
Нито ще отиде при мъдрите“. (–12 ст.).

Изобщо, в света има хора присмиватели, шегобийци.
Външно те минават за мъдри, не дружат с глупави хора.
Обаче, когото видят, те са готови да го осмеят.

„Сърце весело прави засмяно лице;
А от скръбта на сърцето, угнетява се духът“.
(–13 ст.).

Сърцето на разумния търси знание. Това знание го прави весел. Значи, между знанието и веселието има известно съотношение. Весело може да бъде сърцето само на разумния човек, който има знание. Защо? Защото знанието носи за човека придобивки. Весел е човек, когато придобие нещо. Който иска да бъде весел, той трябва да търси онова знание, което носи придобивки със себе си. Всеки, който е придобил нещо в живота си, той непременно е разполагал с някакво практическо знание в себе си.

„Всичките дни на скръбния са зли;
А веселото сърце е всякогашно пирувание“.
(–15 ст.).

„По-добро малкото със страх Господен;
Нежели съкровища много и смущение в тях“.
(–16 ст.).

Ние превеждаме думата страх с думата Любов и вадим следната поговорка: „По-добре малко, но с Любов, отколкото много без Любов“. По-нататък, в 17 стих се развива същата мисъл, но с други думи.

„По-добро гощавано от зеле с Любов,
Нежели хранено говедо с омраза“. (–17 ст.).

Значи, по-добре е да те нахранят със зеле, но с Любов, отколкото с печена пуйка и с омраза.

„Яростний човек възбужда прения;
А дълготърпеливий утихва карания“ . (-18 ст.)

„Пътят на ленивия е като с тръне изплетен;
А пътят на правите е изравнен.“ (-19 ст.)

Значи, всеки неравен път е път на ленивия.

„Мъдър син весели отца;
А безумен човек презира майка си“ . (-20 ст.)

„Глупостта е радост на скодоумния;
А разумний човек ходи направо.“ (-21 ст.)

„Дето няма съвет, намеренията се осуетяват;
А в множеството на съветниците утвърждават се.“
(-22 ст.)

Често хората вършат работи, без да ги обмислят и после казват: Добър е Бог, Той ще ни помогне. – Бог е добър, но вие взехте ли Неговия съвет за извършване на тия работи? Добрият слуга отива при господаря си и го пита: Господарю, как да постъпя? Ако някой слуга казва, че господарят му е добър, но не отива за съвет при него, каква работа ще свърши той сам?

„Човек има радост чрез ответа на устата си;
И дума на време, колко е добра!“ (-23 ст.)

„За разумния е пътят на живота нагоре,
За да се уклони от ада долу.“ (-24 ст.)

„Господ съсипва дома на горделивите;
А утвърдява предела на вдовицата.“ (-25 ст.)

В последния стих, вдовицата се взема като символ на слаб човек, който няма помощник в живота.

„Користолюбивият смущава дома си;
А който мрази даровете, ще живее.“ (-27 ст.)

Користолюбив човек е този, който желае повече, от-

колкото му е необходимо. Някой казва, че не желае много; желанията му се простирали дотолкова, да може да живее. Та всеки човек има толкова. От хиляди години насам, откак светът съществува, на всички хора е дадено толкова, колкото да подържат своя живот, да задоволят необходимите си нужди. Има хора, които сами казват, че не са доволни от това, което им е дадено, но искат повече.

„Сърцето на праведния преговаря да отговаря;

А устата на нечестивите отригват зло.“ (–28 ст.).

„Праведният преговаря“ – това значи, че той дълго време мисли, изслушва, докато започне да говори. Той не бърза да говори. Добре щеше да бъде, ако човек не бързаше, но предварително обмисляше нещата и тогава действаше. С бързането си съвременните хора изпадат в положението на онзи дядо, който, като дошъл до един трап, погледнал го и си казал: Кой ще заобикаля сега този трап? Колко такива трапове съм прескачал на младини! Ще се засиля, и ще прескоча този трап. Засилил се той, и хоп, в трапа! Щестлавието заговорило в този дядо и го заставило да прескочи трапа, да се покаже, че може. Обаче, като излязъл от трапа, той се поогледал наоколо и си казал: Каквото е на старини, такова беше и на младини! Този старец трябваше да премери силите си и тогава да се засилва да прескача трапа. Който не измерва силите си предварително, и той постъпва като този дядо: Засили се да прескочи трапа, но там остава. Ще седи там, дано се намери някой да му помогне и ще си мисли: Тъй ли беше на младини? Ако не дойде някой да му помогне, ще се помъчи и сам ще излезе. Тогава ще си каже Истината: Какъвто съм сега, такъв бях и на младини. Действително, ако човек не работи върху себе си и не се упражнява, и на стари години остава такъв, какъвто е бил на младини. Който работи върху себе

си, той може да превърне лошите работи в добри, но затова се изисква постоянство, работа и труд.

„Господ е далеч от нечестивите;

А слуша моленето на праведните.“ (–29 ст.).

Едно правило трябва да имате предвид. За човек, който няма разположение да слуша Бога и да изпълнява Неговата воля, Писанието казва, че Господ е далеч от него. Преди християнството още на хората е било известно, че Бог всякога слуша моленето на праведните. По това няма две мнения.

„Светът на очите весели сърцето;

И добрата вест утлъстява костите.“ (–30 ст.).

Този стих се отнася до разумния живот.

„Ухо, което слуша обличението на живота,

Пребивава между мъдрите.“ (–31 ст.).

В този стих се дава голямо насърчение на човека. Значи, който има ухо и може да издържи обличението на живота, живее между мъдрите. Тъй щото всеки трябва да знае, че животът обличава. За да живееш между мъдрите, трябва да те обличават. Колко пъти учителят ще поправи тетрадките на своите ученици! Колко пъти той ще зачерква грешките им с червено мастило! Колко пъти майките ще правят корекции на своите деца!

„Който отхвърля поучението, мрази душата си;

А който слуша обличението, придобива разум.“

(–32 ст.).

Когато обличават глупавия, той казва: Вие ли ще ме учите? Аз не зная ли това? Мъдрият човек обаче слуша. Той често изпада между хора, които говорят глупости, но той на всичко дава ухо, слуша. Той се учи от тях, размишлява защо тези хора живеят така и намира начин как да работи. Той не ги съди защо са такива, защо постъпват

така, но си казва: Аз трябва да работя между тия хора. Тяхната нива е буренясала. На време не работих между тях, но сега трябва да впрегна плуга си, да разора нивите им. Те си говорят, карат се, а той си прави своите планове. Като слуша някои хора да се карат, той си казва: Ако бях орал и копал навреме, днес нямаше да бъде така. Сега, аз съм виновен за тъжното положение. А вие казвате: Аз ли съм най-крив, най-виновен? – Че не си и най-прав. – Аз ли съм най-грешен? – Че не си и най-праведен. И едното, и другото е етерно. Това са ред положения в живота.

„Страхът Господен е поучение на Мъдрост;

И смирението предхожда славата“. (–33 ст.)

Казвам: Човек трябва да се смири! – Защо? Нима човек трябва да стане мост, всички да минават отгоре му? Чудни са съвременните хора в своите заключения! Да не ставали мост! Да, но престрелки има. Отвори се война и се започва страшно сражение: генералът се качва на коня си, вади нож, удря надясно-наляво, коли. Но ненадейно го удари някое парче от граната, и той падне на земята, а конят отгоре му. И след това цели отряди минават през него, не искат да знаят, че тук лежи ранен един генерал. При това положение няма ли да се смири човек? Ще се смири, няма какво да прави. Като отминат всички, генералът ще стане и ще каже: Слава Богу, че оцелях! Колко умни животни били конете! Прескачаха ме, без да ме тъпчат. Добре, че ме раниха само. Конят никога не стъпва на ранен човек. Следователно, като дойдеш до смирението и паднеш на Земята, ще благодариш на Бога, че конете не те стъпкаха. Този генерал беше поставен от своето началство да управлява войската, но Господ го свали долу и му каза: Ти ще останеш под конете отдолу, да се смириш, защото не знаеш какво нещо е смирението. След това, когато ня-

кой му казва да бъде по-строг, той го пита: Кавалерия минавала ли е отгоре ти? – Не. – Покрай мене мина три пъти и аз научих закона, как се вади нож.

И тъй, смирението е велико качество на мъдрия, на разумния човек. В света не е важно как човек е наредил нещата, но как Бог ги е наредил. От това, което Бог е наредил, човек трябва да вади поука и да го приема на радо сърце. Да допуснем, че учителят ви е дал едно упражнение, което вие сами трябва да напишете. Кое е по-добре за вас: да напишете упражнението у дома си или да отидете на училище и там да го препишете наготово от другарите си? Който преписва упражненията си от своите другари, той учен човек не може да стане. Който взима пари на заем от този – от онзи, и той богат човек не може да стане. За такива случаи българите казват: „Чуждото нещо и на Великден се взима“. Закон е: Който работи, само той може богат да стане. В практическия живот съществува следното правило: Само болният има право да взима пари на заем. Щом си здрав, ти ще отидеш да работиш, и Бог ще те благослови. Докато човек не е работил, сам да спечели нещо, щом му паднат пари, той ги пилее наляво – надясно, да разберат всички, че разполага с пари. Такъв човек обикновено е разточителен. Който е придобил парите си с труд, с работа, той знае цената им и никога не ги пилее.

Разправят интересен анекдот из живота на Хаджи Калчо от Пловдив. Дошъл при него един господин да иска под лихва двеста турски лири с определен срок. Хаджи Калчо му дал двеста лири на заем, но като практичен човек, тръгнал след своя длъжник, да види какво ще прави с тия пари. Като взел парите, господинът тръгнал из града, от дюкян в дюкян да си купува някои неща. Като видял това, Хаджи Калчо го достигнал и му казал: Господине, направил съм

една грешка в сметката си. – Каква? – Дайте остатъка от парите, които още не сте изхарчили и елате с мене в кантората, там ще ви обясня каква е погрешката ми.

Казвам: Който взима пари на заем и ги разпилява, той не мисли да ги връща. Това е вярно и по отношение на вашия живот. Докато сте млади, докато имате всичко в изобилие, вие харчите безразборно, пилеете силите си наляво-надясно; като дойде старостта, като дойдат години на обедняване, вие тръгвате да търсите този-онзи лекар, дано някой от тях ви даде нещо на заем. Стариият казва: Да има кой да ми заеме от своята младост! Не, пари на заем не се дават. И младост на заем не се дава. Стариият постоянно се оплаква и казва: Е, синко, краката ми не държат вече, не мога да се движа. – Нали и ти беше млад? Защо не запази младостта си? Като си остарял вече, ще вървиш по пътя си. На стария пари на заем не се дават. Стариият човек е трябвало на младини да мисли, сега вече е късно. Днес може да му се говори само върху закона за подмладяването.

Сега, и на вас казвам: Всички, които са тръгнали в Божествения път, трябва да пазят своята младост. – Как? – Има известни правила, които трябва да се пазят. Не се ли пазят тия правила, човек губи младостта и силата на своя организъм. Често хората пазят ненужните неща за живота, а нужните, т. е. тия, които ще ги ползват за цял живот, не пазят. Същото се забелязва и в страданията на хората. Има страдания ненужни, на които хората сами се натъкват; обаче има страдания нужни, необходими, от които хората учат, повдигат се и се облагородяват. Казвате: Кои страдания са нужни за човека? Как можем да различим необходимите от ненужните страдания?

Ще приведа един пример, да видите какви са резултатите от ненужните страдания. Двама ученици, от две

различни школи, като завършили образованието си, били изпратени от учителите си на една опитна екскурзия. Като вървели из пътя, единият от учениците видял, че двама пияни се карат. Той се приближил при тях и започнал да ги примирява. И наистина, успял донякъде да ги примири, но в жертва на това дал главата си – те му пукнали главата. След време и вторият ученик се натъкнал на подобна опитност. И той видял двама пияни селяни да се карат и бият помежду си, но седял далеч от тях и наблюдавал само какво ще стане. Единият селянин вдигнал тоягата си и силно ударил другаря си по главата. Кръв почнала изобилно да тече. Тогава ученикът се приближил към ранения селянин, извадил от джоба си памук, шишѐнце с някаква дезинфекционна течност и започнал да изчиства кръвта на главата му. Като превързал раната, той седнал при двамата селяни и започнал да им говори как трябва да живеят. Кой от двамата ученици е постъпил по-добре? Вторият. Първият ученик временно само е могъл да примири двамата селяни, но той излязъл от полесражението с пукната глава. Така той се подложил на едно ненужно страдание. Вторият ученик оставил селяните да се набият, да изтрезнеят малко; след това той се приближил при тях и започнал да им говори, че те трябва да живеят като братя помежду си, а не като врагове. Като наблюдавал отдалеч техния спор, той си казал: По-добре да се пукне една от техните глави, отколкото моята.

Питам: Трябва ли майката да влиза между децата си, когато те се карат и бият помежду си? Ако иска главата ѝ да остане неповредена, майката трябва да стои настрана. Нека децата се покарат и побият помежду си, и когато едното пострада, тогава майката трябва да се приближи към тях и да им даде добър урок, как трябва да живеят

помежду си като братчета, в мир и съгласие. Главата на майката всякога трябва да бъде здрава, а главата на децата може някога да бъде малко пукната и превързана. При изключителни случаи само главата на майката може да бъде пукната. В практическия живот човек трябва да бъде умен. Какво струва на човека да каже една мека дума? Срещаш един лош човек, който тръгнал за някъде, намислил да направи някакво зло. Като минеш покрай него, поздрави го, запитай го как е и продължи пътя си. Тази добра обхода, тази мека дума смекчава сърцето на този човек и той се отказва от своето лошо намерение. Не влизай между двама души, които спорят, които се карат помежду си. В този случай те са два остри камъка. За такива хора българите имат поговорка: „Два остри камъка брашно не мелят“. И наистина, долният камък на водениците е мек, а горният е остър. Когато човек започва да става остър, груб, в него се забелязват особени прояви: Той губи своята мекота, своята влага и става сух. Сухата нива нищо не ражда, но и от мочурливата нищо не излиза. Нивата не трябва да бъде мокра; тя винаги трябва да има по малко влага в себе си. В този смисъл, водата е емблема на живота. В Божествения живот всякога има по малко влага Първото условие за поддържане на тази влага в човека е благодарността. Затова, ставате ли сутрин, благодарете на Бога първо, че сте здрави, че можете да се помолите и да започнете работата на деня. После благодарете за времето, каквото и да е то – дъждовно, слънчево, мъгливо. Работете, според както времето ви диктува. Ако е дъждовно, радвайте се, че дъждът ще полее вашия труд. Ако е сухо, радвайте се, че посевите ще растат и ще зреят. Ако пък е много сухо, сами ще поливате. Промените на времето не са нищо друго за ученика освен задачи. Като вали дъжд, наблюдавайте по-

соката на валенето, колко часа ще вали и т. н. Ако дъждът попречи за определената работа, посветете това време за Господа. кажете по една мека, добра дума на нуждаещите се. Значи, разумният човек според времето може така да си нареди програмата на дневната работа, че сам да остане доволен. Неразумният пък се спъва от времето.

И тъй, смиреният се учи от всичко, защото за него всичко е живо. За него окръжаващите и техните постъпки са жива, отворена книга, от която той чете и учи. От тази книга именно Бог съди за нас. Разумният човек от всичко се учи. За пример, ако влезе в една гъста гора, с големи, разклонени дървета, той няма да ходи с изправена, нагоре вирната глава, но ще се наведе, ще се смири и тъй ще мине през най-малките дупки. Като излезе от тази гора, на широкото поле, там той ще се изправи, ще дигне главата си нагоре. Човек трябва да се съобразява с мястото, с терена, по който върви. Ако вървиш по някой стръмен, висок планински връх, така ще лазиш като дете, ще дигнеш единия си крак, после другия, и тъй ще напредваш крачка след крачка. Ако се качиш по някоя скала с обуца, трябва да мислиш после как ще слизаш. Скалата е хлъзгава, стръмна, с обуца не се слиза. Тогава ще седнеш на скалата внимателно, с всичкото си смирение и ще събуеш обувката си: Ще събуеш единия крак, после другия и ще хвърлиш обувката си долу, под скалата – бос ще слизаш надолу. Същото нещо ще правите и в живота си: някога ще ходите боси, някога ще бъдете с обуца. Когато се намерите между користолюбиви хора, ще бъдете с обуца. Това показва, че практическият живот налага правила на човека, макар и временни. Това, което е важно за днес, за утре вече не е важно. На един човек ще говориш по един начин, на друг – по друг начин, а на себе си – по различни начини.

Като станете сутрин, вземете положението на малко дете и си кажете: За великия живот, в който живея, аз съм малко дете и затова ще се уча от всичко, както детето се учи.

Съвременните хора не успяват в живота си, понеже мислят, че са силни, учени, умни. Който мисли, че е силен, нека направи следния опит: да нареди пред себе си десет чувала, всеки от тях тежък 50 кг. и да започне да ги слага на гърба си. До който чувал спре, толкова е неговата сила и знание. Ако дигнеш само първия чувал и не можеш повече, кажи си: Много знание ми е нужно, докато мога да нося на гърба си и десетте чувала! Само по този начин човек може да опита силата и знанието си. Който иска да изпита търпението си, ще го поставят на следния изпит: ще му дадат десет чувала жито, да преброи по колко зрънца има във всеки чувал. Някой ще издържи само до първия чувал, друг – до втория, трети – до третия и т. н. Ако се намери човек с по-голямо търпение, да изброи зрънцата в петте чувала, след това ще започне да философства: Ще претегля колко тежат зрънцата в първите пет чувала; после ще претегля вторите пет чувала и ще направи изчисление, да видя колко зрънца жито има в тях. Не, за да изпиташ търпението си докрай, трябва да преброиш житните зърна и във вторите пет чувала. Като направите този опит, ще ви поставят на друг: ще започнете от първия чувал да отделяте лошите зрънца от здравите. Лошите ще хвърляте навън, а здравите ще броите. Ако някой може да направи опита само с първите пет чувала, той ще си каже: Аз познавам търпението само до петия чувал; от петия нататък не го познавам. Обаче, който е направил опита и с десетте чувала, той е завършил своя живот. Той познава вече великото търпение. Всеки ден от живота на човека прилича на чувал, пълен със здрави и лоши житни зрънца.

Казано е в Писанието: „На седмия ден Бог си почина.“ Съвременните хора работят шест дена, а седмия посвещават на Господа. Какво трябва да правят през шестте дни, те знаят, но дойдат ли до седмия ден, не знаят какво да правят. Голямо благословение ще бъде за човек, ако се научи какво трябва да прави седмия ден. Днес например е седмият ден. Какво трябва да правите?

Времето днес ви казва: Вие трябва да бъдете носители на новия живот! Разправяйте на всички, че семената, които сте посели някога на нивата, са измрели. Обаче, щом дойде новият живот, влагата ще възкреси тия семена. Много от вашите мисли и желания са измрели, но ако живеете в закона на смирението и пуснете новия живот върху тях, те отново ще израснат и вие сами ще се чудите на заложите, които Бог е вложил във вас. Това значи праведен човек. Праведният ходи по Божия път, който е път на красота. Праведният е специалист по всички работи; той и господар може да бъде, и слуга може да бъде, но времето и свободата си на никого не продава. Той всичко работи, но като дойде до плащане, там го няма. Вие трябва да мязате на онзи японски принц, който имал желание да изучи живота на японците отблизо, затова отишъл като слуга в едно богато японско семейство. Той прекарал там известно време и, като дошъл деня да напуска, господарят го извикал да му плати. Обаче, той казал: Аз не искам никаква заплата. Трябва да напусна вашия дом, защото друга работа ме чака. Като си отишъл, едва тогава господарите му разбрали, че техният добър слуга бил японският принц, който дошъл у тях с намерение да се учи.

В това отношение, всеки човек трябва да бъде самостоятелен и да знае, че е дошъл на Земята да се учи. И царски син да си, трябва да бъдеш примерен слуга, че

като напуснеш дома на господарите си, те да кажат: Добър беше нашият слуга! Като него друг не сме имали. Той беше идеен работник, всичко вършеше с Любов. Когато някой се запитва защо е дошъл на Земята, нека си отговори, че е дошъл на Земята да научи закона на служенето и така да го научи, че като напусне дома на своите господари, да чуе следните думи: Добър беше нашият слуга! Като него друг не сме имали.

Сега ще ви препоръчам да четете Притчите, едни от които са по-мъчни за разбиране, а други – по-лесни. Те съдържат практически правила за всички положения, на които човек може да се натъкне в живота си.

Най-важният стих от 15 гл. на Притчите е следният: „Смирението предхожда пред славата“. Когато се натъкнете на най-големите мъчности и несгоди в живота, вие трябва да имате предвид този стих и всичко да претърпявате, като знаете, че сте близо вече до края на мъчнотиите, т. е. близо до избавлението. Бог иде вече да ви избави! Този закон се проверява навсякъде в живота. Когато една болка се увеличи толкова много, че едва се понася, тя е дошла вече до своя край. Когато сиромашията стане непоносима, наближил е вече нейният край. Лошите работи нямат начало, имат край; добрите работи имат начало, нямат край. Някой казва: Няма ли край това нещо? – Има край. Щом има край, то е зло. – Ами това нещо няма ли начало? – Има начало. Щом има начало, а няма край, то е добро. Който търси края на нещата, той ще влезе в ада; който търси началото на нещата, той ще влезе в Небето. Добрият, красивият живот има начало, няма край. Лошият живот има край, няма начало. Който пита за началото на нещата, поставят го при добрите условия на живота; който пита за края на нещата, поставят го при лошите условия на живота. Ето

защо и на вас казвам: Питайте само за ония неща, които имат начало, а нямат край! Не питайте за неща, които нямат начало, но имат край! Следователно, дойдеш ли до най-голямото мъчение, до най-голямото страдание, стисни устата си и мълчи, не питай за края. Ако питаш за края на сиромашията или за края на страданието, не само че няма да видиш техния край, но още по-големи изпитания ще ти дойдат.

За обяснение на последната мисъл, ще приведа следния пример. Един беден българин отивал пеш от Одрин за Цариград, по никаква важна работа. Той се доста уморил от дългото пътуване, та взел да се моли на Бога, дано се намери отнякъде един кон, да се качи на него, да си почине малко. Като вървял така, случайно се обърнал назад и видял един турчин на кон, а след него тичало едно малко конче. – Хей, гяур, спри! – извикал турчинът. Българинът спрял, като същевременно си помислил: Ето, Бог ми изпрати едно конче. – Гяур, вземи кончето на гърба си! – заповядал турчинът. Уморен, не уморен, той вдигнал кончето на гърба си и продължил пътя си за Цариград. Като вървял с кончето на гръб, той се обърнал към Бога с думите: Господи, Ти ли ме криво разбра, или аз криво се молих? В такова положение може да изпадне всеки човек, който тръгнал веднъж в Божия път, се чувства всякога незадоволен. Не трябва да бъде така! Тръгнеш ли веднъж в Божия път, ти трябва да бъдеш смирен, ако искаш живота ти да се изправи.

Често хората делят живота на обикновен или светски и на религиозен или духовен. Не, животът не може и не трябва да се дели. Животът е един. Той е добрият, разумният живот, даден от Бога. Дето и да поставят добрият човек, като слуга, като доктор, като учен, като министър, той навсякъде ще се прояви като добър слуга.

И тъй, пазете следното правило в живота си: Като ставате сутрин, благодарете на Бога за всичко, което ви е дал и никога не питайте за края на нещата. Какво виждаме днес? Още от сутринта мъжът казва: Кога ще дойде краят на моето слугуване? Жената казва: Кога ще дойде краят на моето слугуване? Какво ще правя с тия непослушни деца? Децата казват: Кога ще дойде краят на нашето учение? Дотегна ни вече да учим! Мъжът иска край, жената иска край и децата искат край.

Нека от днес всички турим начало на Новия живот! Нека всички мъже и жени, слуги и господари, ученици и учители, кажем: От днес туряме начало на Новия, на Божествения живот! Турете в ума си мисълта, че всичко зависи от Бога, от Великото Начало – и животът ви ще се оправя.

Беседа от Учителя, държана на 9 октомври, 1927 г. в град Русе

ПРИЗОВИ СИМОНА!

„И сега призови човеци в Йо-
пия, и призови Симона, който се нари-
ча Петър.“

Деяния на Апостолите (10 : 5)

Красивото в живота се заключава в това, което рядко се случва. Обикновеното пък представя прозаичния живот. Недоволството на съвременните хора се дължи именно на този прозаичен живот. Вследствие на тази проза, животът на хората представя верига от несбъднати мечти и желания. От единия до другия край, животът е пълен с разочарования. При сегашните условия на живота няма щастлив човек на Земята. Колкото съм наблюдавал, не съм срещнал досега щастлив човек на Земята, нито между учените, нито между простите. Няма учен, писател, философ, музикант или художник, който може да каже за себе си, че е останал доволен от живота на Земята. Не само това, но и като четете онова, което са писали поетите и писателите, никъде не срещате да се говори за някой щастлив човек; никъде не се говори за постигнато щастие в пълния смисъл на думата. Интересно е, че при всички тия преходни, непостоянни възгледи на хората за живота, те пак обичат живота. Кажете на кого и да е, че трябва да напусне Земята, той ще се омъчни. Защо? Защото не знае де отива. Той

казва: Зная, че тук не е добре, но неизвестното е още по-лошо. Колкото и да не е добре на Земята, този живот поне ми е познат, зная какво ме очаква.

Цялата глава от Деянията на Апостолите, която прочетох сега, е интересна, но важна е основната идея в нея, а именно, че животът на Земята не е някакво случайно проявление. Даже и животът на индивидуалния човек не е случаен. В живота под думата „случайност“ разбират отделеност на нещата. Когато един лист падне от дървото, казваме, че това е случайност, т. е. съвпадение, обаче тази случайност, това съвпадение има отношение към общия план на нещата. Значи, случайни неща са ония, които се съвпадат с общия план. Понякога случайността се взима като нещо дошло или извършило се само за себе си. Такъв закон в света не съществува. В света съществува едно обширно съзнание, което изпълва цялото пространство. Дали сте идеалист, или материалист, ще видите, че това съзнание се движи толкова бързо, че едновременно обхваща всички точки. Вследствие на тази бързина, животът на това съзнание считат като живот без движение. Това показва, че при днешното положение на човека, неговият ум, неговото съзнание не е в състояние да разбере, да схване този живот. Съвременният човек живее днес за днес. За пример, вчерашното ядене не задоволява днешния глад; вчерашното благо не може да послужи при днешното нещастие. Ако вчера си бил здрав, а днес си болен, ти не можеш да се радваш на вчерашното си здраве. Обаче същият закон по отношение на целокупния живот има друг смисъл: там вчерашната болест се спогажда с днешното здраве и вчерашното здраве се спогажда с днешната болест. Ето защо, когато се говори за еволюция, ние разбираме днешното благо, което се проявява в живота. Еволюцията

не е само външен, но и вътрешен развой. Ако еволюцията се разглежда само като външно развитие, това е повърхностно схващане. Еволюцията разкрива същината на живота. В този смисъл, за нас е важно само онова благо, което се разкрива всеки ден. Щом днес ни се дава известно благо, ние не трябва да мислим за благо на вчерашния ден, нито за бъдещето благо. Обаче миналото трябва да служи за поука, а бъдещето – като импулс за постигане на нашите идеали. Радвайте се за благо, което днес ви се дава, колкото и да е малко то. В турско време един беден човек отишъл при един турчин да иска хляб. Турчинът му дал половин хляб. Бедният взел хляба, погледнал го, но останал недоволен. Защо? Той считал за обида да му дадат половин хляб. Турчинът схванал неговото недоволство и решил да го проследи, да види, какво ще прави с този хляб. Бедният взел хляба и се запътил към дюкяна на един богат търговец, комуто подхвърлил хляба и казал: Вземи този хляб! Не съм куче да ми дават половин хляб. Турчинът се приближил незабелязано до него, взел хляба и си отишъл. Питам: Какво разреши бедният, като захвърли хляба? Той се обидил, че като на куче му дали половин хляб. По какво се отличава човек от кучето? Човек яде и кучето яде; човек пие вода и кучето пие вода; човек диша и кучето диша. Обаче има нещо, което отличава човека от кучето. Човекът е разумно същество. Човек, в пълния смисъл на думата, е онзи, който схваща великия план на живота и се задоволява с малкото благо. Ако някой човек отхвърля малкото благо и се обижда от него, той изпада в положението на куче. Такъв човек е по-долу от кучето даже, защото кучето никога не отхвърля хляба, който му се дава. Когато направите най-малката услуга на едно куче или на някое животно, то остава крайно признателно. Често аз наблюдавам вътреш-

ните прояви на съществата и вадя свои заключения. Един ден давам на една котка ситно нарязани парченца пърженни картофи. Котката ги изяде и започна да обикаля около мене, да се умилква, с което искаше да каже: Дай ми още няколко парченца от тия картофи! Който гледа отвън само, без да знае причината за това умилкване на котката, ще помисли, че тя е силно привързана към мене. Наистина, тя е привързана, но такава Любов никога не е проявявала. Ако човек наблюдава външните прояви на нещата, без да знае причините за тях, той ще извади едни заключения. Обаче, ако следи явленията и външно, и вътрешно, като взима във внимание и причините, които ги предизвикват, той ще извади други заключения, по-верни от първите. Ученият как трябва да вади своите заключения?

Ангелът каза на Корнилия: „Призови Симона“! Защо ангелът трябваше да изпраща Корнилия при Симона, наречен Петър? Защото ангелът е същество от по-висока еволюция от тази на хората и не може да се спре при Корнилия да му разправя за духовния свят, за живота на съществата от този свят и т. н. Затова ангелът му каза: „Твоите молитви и милости възлязоха пред Бога. И сега, проводи човеци в Иопия, и призови Симона, който се нарича Петър, той ще ти каже, що трябва да правиш“. Обаче това може да стане само с човек, който има вяра, а не суеверие. Суеверието седи по-долу от вярата. Над вярата пък има нещо по-велико – то е Истината. Истината пък подразбира Любов към знанието. Значи, да обичаш знанието и да го търсиш, това е по-високо от вярата. Защо? Защото във вярата нещата не са проверени, не са опитани, когато в знанието всички неща са проверени. Да обичаш знанието, това подразбира силно желание да проверяваш нещата. За пример, има хора, които от Любов към знанието развиват в себе си спо-

собността да отиват от този в онзи свят, да проверят нещата и после пак се връщат на Земята. Ще кажете, че това е от приказките „Хиляда и една нощ“. Не е така. Ето, четете вестниците, ще видите, че и те пишат по този въпрос. Сега по целия свят учени хора правят спиритически сеанси и чрез ред опити дохождат до убеждението, че съществува свят, по-висок от нашия. Те са приели тези неща не на вяра, но с ред научни опити. И каквото изнесат днес пред света, те са го опитали и проверили.

Сега аз няма да обяснявам тия факти, но казвам, че съществува една права, истинска наука, до която един ден вие сами ще се доберете. Аз не обичам да говоря за неща, които зная; не обичам да казвам колко пари имам в касата си; не обичам да казвам колко книги имам в библиотеката си; не обичам да казвам колко костюма, колко чифта обувци имам и по колко пъти на ден се обличам и преобличам. Защо не обичам да говоря по тия неща? Защото тия работи са обикновени и всеки може да ги разправя, всеки може да говори по тях. Ето защо казвам: Не говори на хората по това, което и те знаят. Говори им по това, което те не знаят. Пък най-после, говори върху това, което и ти сам не знаеш. Учените хора се отличават по това, че говорят и пишат върху неща, които и те не знаят. За пример, кой учен знае какво има на Слънцето? Кой учен знае точно, колко е разстоянието от Земята до Слънцето? Много учени изчисляват това разстояние, но приблизително, те не го знаят с абсолютна точност. И всички останали говорят по тези въпроси, вярват в тия данни, само защото учените са казали, че е така. Всъщност, практически, никой учен не е могъл да провери своите изчисления. Обаче тия учени разполагат с известни опити, чрез които доказват донякъде вероятността на своите твърдения. Що се отнася до зако-

ните на Вселената, знае се, че те са сложни, вследствие на което мъчно се проверяват на практика. Някой казва: Аз искам да зная абсолютната Истина. Ти не можеш да знаеш абсолютната Истина, докато не излезеш от Бога. Това е достъпно само за онзи, който има Любов към знанието. Който няма Любов към знанието, по-добре да седи дома си, да не се обърква. Ако ангелът, който се яви на Корнилия, би се явил на някой от съвременните невярващи хора, той би тръгнал по лекари, да констатира неговата нормалност, докато най-после го убедят, че това, което е видял, е илюзия, на която не трябва да се подава. Следователно, за да дойде до абсолютната Истина, човек трябва да бъде готов, да има вяра в себе си, както и Любов към знанието.

Ще приведа един пример на особено преживяване от един виден български писател. Един ден този писател дойде при мене и ми каза: Господине, ще Ви разправа една своя необикновена опитност, която можете да използвате като пример, но с условие името ми да остане неизвестно. Аз разчитам на Вашата честност, затова смея да споделя с Вас тази моя опитност. Ето какво ми се случи снощи: Легам да спя и заспивам. По едно време виждам на леглото си своето тяло, простряно, със затворени очи, както обикновено спи човек. Изведнъж чувам някой зад мене да ми шепне: Виждаш ли това тяло на леглото? – Виждам. – Това си ти. – Ако онзи, който спи на леглото, съм аз, ами този, който гледа сега и съзнава всичко около себе си, кой е? Щом зададох този въпрос, в мене настана едно смущение и аз почувствах, като че се забърквам. Гласът, който ми говореше, продължи: Аз ще ти покажа кой си ти. В този момент, като че някой ме дигна и ме постави с очите надолу върху онзи, който спеше. Тогава почувствах, че потъвам дълбоко някъде и щом потънах съвършено, събудих се, ви-

дах се в леглото, но вече буден. След това не можах повече да заспя. Дълго време размишлявах върху преживяното и си казах: Дали не ми е мръднала дъската? Казвам му: Никаква дъска не ти е мръднала, но ти си имал една опитност, от която да видиш, че човек е двойно същество: Физически човек – неговото тяло, с всичките свои функции, и духовен човек – разумното, съзнателното същество, което мисли и чувства. При опитността, която имаше, физическият човек беше онзи, който спеше; онзи пък, който говореше зад тебе, беше духовният, разумният човек. Когато човек не разбира тия неща, той се плаши от своята двойственост. – Така е, аз се страхувам да си легна, не зная какво бих направил, ако ми се повтори същата опитност. Страхувам се, че не ще мога повече да пиша. – Бъди спокоен, и да искаш, тази опитност няма да се повтори, Тази опитност ти се даде само за да ти докажат, че съществува и друг свят, съществуват и ред други неща около нас. Невидимият свят иска да обърне погледа ти към по-високи неща от обикновените, да се пробуди съзнанието ти. И наистина, след десет години срещнах същия този писател и го попитах: Какво ще кажеш сега? – Проверих съществуването на духовния свят и се напълно убедих в него.

„Призови Симона!“ Няма човек в света, на когото ангелът да не се е явил в една или в друга форма, за да му посочи онзи път, в който той ще намери разрешаване на онези въпроси, които го интересуват. Някои хора са постъпили като Корнилиа, пратили са да повикат Симона, наречен Петър, да им помогне при разрешаване на някои въпроси. Други обаче са казали: Не ни трябва Петър, ние сами можем да разрешим въпросите си. – Как ги разрешават? В края на краищата, те отиват в някое психиатрическо отделение. Защо? Защото, като им се яви ангелът, те се

изплашват, разказват своята опитност на хората, които ги считат за ненормални и ги изпращат в тия специални отделения за изправяне. Щом имате някакви видения, някакви преживявания, не ги разправяйте на другите хора, защото те са опитности от един свят, по-висок от физическия, който те не разбират. Прави са тогава хората. Но важната мисъл, на която искам да обърна вниманието ви, е вътрешната връзка, която съществува между миналия, сегашния и бъдещия живот. Ангелът е говорил на Корнилиа за бъдещия живот, в който хората ще влязат. Този ангел не беше от най-високо стоящите, от онези, които седят при Бога, но беше един от служебните ангели, които служат за връзка между Бога и хората. Тези ангели имат повече знания от хората, по-правилни разбирания за живота, затова именно Бог ги изпраща при някои благочестиви хора, да им покажат правия път. Следователно идеалът, към който се стреми човешкото съзнание, е да достигне положението на този ангел. Когато дойдете до това положение, когато влезете в този живот, и вас ще изпращат при някои благочестиви хора, да им кажете да извикат Петра, без да развивате пред тях своите теории, без да им говорите нещо за Истината. Ангелът говори на Корнилиа много лаконически: Пратен съм да ти съобща да намериш Симона, наречен Петър, и той да ги разправи всичко онова, което те интересува.

Казвам: За всеки човек е вложена една идея, за развитието на която непременно трябва да дойде ангел Господен, който да го напъти какво да прави. Този ангел представя Божественото в човека, което му говори, напътва го как да работи, как да се развива. От Божествено гледище, явяването на ангел Господен при човека, означава пробуждане на висшето съзнание в него, с което се създава връзка между невидимия свят, който е извън човешкото съзнание

и физическия свят. Следователно, когато съзнанието на човека се пробуди, неговата душа може вече да пътува с по-голяма бързина из пространството. Казва се, че душата може да пътува, защото тя има форма. За духа, обаче, не може да се каже, че пътува, защото той няма форма. Щом е тъй, духът пък се движи. Душата може да стане толкова малка, че с никакъв микроскоп да се не вижда. Същевременно, тя може да стане толкова голяма, че нищо да не е в състояние да я обгърне. Значи, в своето развитие душата се движи между тия два полюса, т. е. тя изучава законите на крайното смаяване и крайното увеличаване. Ако питате защо сте дошли на Земята, ще ви кажа, че сте дошли тук да изучавате законите на смаяването и увеличаването. Някога вие сте били грамадни същества, но сега, в сравнение с по-раншната си големина, сте толкова малки, че можете да влезете в орехова черупка.

Съществува една теория, според която, при преминаването от този за онзи свят, човек трябва да знае закона на смаяването, да се смали толкова много, че да мине съвършено незабелязано между съществата, които са неприятно разположени към него. Щом душата на човека дойде до тъмната зона на Земята, тези същества започват да я преследват, както преследват апашите на Земята. Почти за всяка душа са определени по два-три ангели, които я придружават, за да може безопасно да мине тази зона. Има случаи, когато някои души не се придружават от тия ангели, и те са изложени на големи гонения от страна на лошите духове. Да не ви се вижда чудно това нещо! Не става ли същото и в живота на Земята? Срещате един цар, заобиколен с цял ескадрон войници, стражари, всички го пазят. Срещате министри и други видни лица, все има някой с тях, който ги придружава. Обикновените хора обаче

никой не ги пази, те ходят повече сами. Ако някой обикновен човек попадне в някаква бездна в невидимия свят и там го спират, както правят с някой автомобил, който вози известен богаташ, и му казват: Скоро дай парите! Как може да се спаси душата, която е толкова много преследвана? Тя може да се спаси само чрез закона на смаяването. Те ще я преследват, тя ще се смаява, смаява, докато стане съвсем невидима; тогава те казват: Свърши се с нея! Няма защо повече да я преследваме. Значи, когато душата научи закона на смирението, тя дохожда на границата на възвишения свят, дето започва постепенно да се разширява и става светла душа. И Корнилий беше смирен човек, с вяра и знания. Той разполагаше със знанието, което съществуваше по това време, затова му се яви ангел и каза: „Призови Симона-Петра да ти каже Истината“! С какво се отличаваше Симон-Петър? Той беше голям консерватор, не влизаше в дома на своите иноплеменници, като казваше: „На нас не е позволено да се съобщаваме с иноплеменниците си, но Бог ни показва, че всички хора, които имат Любов в себе си, на които съзнанието е пробудено, са чада Божии, и не могат да се считат за иноплеменници“. Казвам: Човек трябва да има широки разбирания за нещата. Особено това се изисква от духовните хора. Те трябва да се отличават с широта, а не с тесногърдие. Те трябва да разглеждат явленията в живота и в Природата не само по форма, буквално, но и по дух, по смисъл.

Казвам: Когато хората разглеждат нещата буквално, те дохождат до заключението на месоядците, които оправдават яденето на месо по съвсем крив начин. Те казват, че Бог е позволил да се яде месо, защото сам Той е спуснал на Петра от Небето плащаница с разни животни за ядене. Питам: Ако е вярно, че трябва да се яде месо, защо хора-

та ядат само кокошки и агънца, а не ядат всякакви видове животни и гадини? Ако месоядците тълкуват този въпрос буквално, тогава нека ядат точно такива животни, каквито имало в плащаницата. Следователно, ако хората взимат едната страна на въпроса за свое оправдание, нека вземат и другата му страна, да бъдат поне последователни. Всъщност сам Петър не разбра този символ буквално. Той се позамисли малко и разбра неговия вътрешен смисъл. Тъй щото, когато хората ядат месо, те трябва да го обосноват по друг начин, да не си служат с Писанието. Яденето на месо е временно положение. Ще дойде ден, когато хората няма да ядат месо. Затова именно въпросът за месоядството не може да се обясни с Писанието. В това отношение хората трябва да знаят, че въпросът на храненето е временен. Ще дойде ден, когато хората няма да се хранят и с растителна храна. Тогава те ще се хранят като ангелите, с чистия нектар на Природата. Докато хората са месоядци и вегетарианци, те ще боледуват, ще страдат и ще умират. Все има малка разлика между вегетарианците и месоядците: вегетарианците по-малко ще страдат и боледуват от месоядците. И между животните днес има месоядци и вегетарианци: това показва, че и растителната храна още не е толкова чиста, да внесе елементите на безсмъртието в живота. Ако човек мисли, че само чрез храната, която употребява, може да внесе в себе си възвишен морал и чистота, той се лъже. Има един закон, на който се основава правилното хранене. И ако човек спазва този закон, той ще може да се ползва от храната, която употребява. Този закон гласи: Човек може всичко да яде, но ако яде с Любов, съзнателно. Ако сложите пред един адепт кокошка, той може да я изяде, без да му повреди нещо, защото знае закона на превръщането на материята: Той ще я превърне първо в

растителна материя, после в плодна и в този вид ще я изпрати в организъма си.

Често хората си задават въпроса: Как е възможно тримата ангели, които дошли при Аврама, сами да изядат едно теле? Ето как седи въпросът: Преди да ядат телето, те са го превърнали в растителна материя, после – в плодна и най-после – в нектар. Значи, те са го приели вече преобразено в нектар. Това подразбира, че те са пречистили материята на телето, изхвърлили са нечистото от нея, а са употребили за себе си само нектара, най-чистата материя.

И тъй, дойде ли човек до онзи възвишен, духовен живот, той трябва да знае закона за превръщане на материята, за да пречиства своята храна. За тази цел той трябва да има самообладание. Самообладанието е необходимо качество за човека, за да може да храни ума и сърцето си винаги с чиста, здрава храна. Само при това положение той може да бъде здрав, разумен човек. От духовния човек се изисква пълен вътрешен мир. Не е простено на духовния човек да казва, че не може да направи това или онова. Той не трябва да казва, за пример, че не може да се откаже от месото, ако е месоядец. Впрочем, аз не съм за това, да се отказва човек от месото или от вегетарианската храна. Аз поддържам, че човек трябва да знае закона за превръщането на материята от по-ниско в по-високо състояние. Ако някой е месоядец, той трябва да превръща материята на месото в по-високо състояние; ако е вегетарианец, той трябва да превръща материята на растителната храна в по-високо състояние. И вегетарианците още не са разрешили въпроса за храненето. Колко години, за пример, живеят вегетарианците? Те живеят малко повече от месоядците, но не са дошли още до безсмъртието. Тогава как ще си обясните дългия живот на шарана? Според

някои данни, шаранът може да живее и до 400 години даже, без да е вегетарианец.

Сега, като говоря за растителната храна, аз имам предвид онова възвишено състояние, което тази храна може да даде на човека. Следователно, под растителна храна се разбира онази, която може да даде на човека такова разположение на духа, че през целия ден той да бъде доволен, както от храната, така и от всичко, което му се е случило. Тази храна трябва да развива в човека такава мощ и сила, такива възвишени състояния, които да го карат да слави Бога и да Му благодари за силите, за здравето, с които разполага, за да бъде добър работник на Божествената нива. Храната, която употребяваме, трябва да бъде връзка между Бога и нас, както между разумните същества и нас. Важно е, когато човек се храни, винаги да благодари на Бога. Казвате: По колко пъти на ден трябва да се храни човек? – По колкото пъти иска. Човек може да се храни и по три, и по пет, и по десет пъти на ден, но винаги да отправя мисълта си към Бога и да благодари за храната, която Му е дал. – Ами много работа ще се отвори около яденето. – Който се храни по този начин, той сам трябва да си приготвя яденето, да не бъде в тежест на другите. Съвременните учени разискват върху въпроса, по колко пъти да се яде на ден: Едни поддържат, че трябва да се яде по един път на ден, други – по два пъти, трети — по три пъти и т. н. По този въпрос аз не се произнасям, но поддържам мисълта, че ако ядеш много, но с благодарност, ти увеличаваш живота си; ако ядеш малко, но без благодарност, намаляваш живота си. И обратно: ако ядеш много, но без благодарност, намаляваш живота си; ако ядеш малко, но с благодарност, увеличаваш живота си. В човешкия живот много приемаш, малко използваш. В Божествения живот обратно: малко приемаш,

много използваш. Който разбира законите на Божествения живот, той малко ще приема, много ще използва. Такъв човек всякога ще може да служи на Бога.

Питам: Какво се изисква от човека, за да служи на Бога? Някой казва: Достатъчно е човек да вярва в Бога, за да Му служи. – Не, според мене, такова служене е само на думи. Да служиш на Бога, подразбира да спазваш Неговите закони, да изпълняваш волята Му, и когато се намериш в някаква мъчнотия, да се обърнеш към Него и да получиш отговор на молитвата си. Няма по-велико нещо за човека от това, да се обърне с молба към Бога за нещо и да получи отговор. Как ще получи отговор? Бог днес не се разговаря направо с хората. Той ще изпрати един ангел, който ще му каже само една дума от Бога: „Повикай Симона!“ Ако искаш да се разговаряш повече, ти ще отидеш при Симона и той ще ти каже много неща. Ако майката иска да се разговаря много с Господа, Той ще ѝ изпрати едно дете, с него да се разговаря. Ако учителят иска да се разговаря много с Господа, Той ще му изпрати ученици, с тях да се разговаря. На учени и на прости, на бедни и на богати, на добри и на лоши, Господ е определил с кого да се разговарят.

Ангелът каза на Корнилиа: „Призови Симона, наречен Петър!“ Какво знаеше Петър? Петър знаеше, че на Земята дойде един Учител, на Когото той, заедно с още неколцина, бяха Негови ученици. Този Учител им предаде едно учение, което не е писано в Евангелието. И когато някой се обърне към християнството, в правия смисъл на думата, той започва да изучава не това, което е написано в Евангелието, но онова, което не е писано там. Неписаното Христово учение в Евангелието е писано на друго място. Който започне да изучава новото, неписано Евангелие, той влиза в борба със себе си по което разбира, че постепенно

навлиза в новия живот. Когато започне да се бори в себе си, тогава именно човек навлиза в истинския живот. Дето няма такава борба, там няма живот. За тази борба е казано в Писанието: „Който победи докрай, той спасен ще бъде.“ Това значи: Който извоюва свободата си, той спасен ще бъде. Тази борба ще продължава не година или две, но цял живот, докато човек придобие своята свобода. Всеки човек ще има опитността на Корнилия, да разбере, че има Божествено начало в себе си, което му диктува какво да прави. Блажен е този, който има такава опитност. Обаче с тази опитност още всичко не е свършено. Това е само първата фаза на новия живот. След това ще призвете Симона – втората фаза; ще започнете да се подвизавате, да вършите всичко, което той заповядва. Най-после, ще дойдете до най-важната, последната фаза, когато ще вършите всичко, което ангелът ви заповяда, всичко, което Петър ви заповяда, и всичко, което вие сами си заповядате. Всичко това не може да се постигне в един ден, нито в два или повече. Цял живот съзнателна работа е необходима, за да може човек да реализира копнежите на своята душа. Затова не съжалявайте, когато не можете да постигнете всичко изведнъж. По малко, но всеки ден прибавяйте нещо ново към вашия живот. Нека малките придобивки ви радват. Те са сигурни.

Някой казва, че за каквото се помолил на Бога, все му се отговорило. Не, Бог не дава всичко. Кой от вас, като се е молил да придобие Вечния Живот, го е получил? Това, което Бог дава, е микроскопическо в сравнение с онова, което вие искате. В Бога се крият големи богатства, знания, голяма сила и мощ, но хората ще се домогнат до тях с течение на векове. Разправят за една особена способност, която владеел един беден метач на лондонските улици.

Той бил благочестив, смирен човек. Един ден той отишъл при директора на една от големите английски банки и му казал: Господин директоре, искам да направя един опит с вас. Опитът ще се състои в следното: Турете силна охрана на касата на вашата банка, и при тази охрана утре сутринта ще ме намерите пред касата. Ако опитът излезе сполучлив, ще ви помоля да ми определите една пожизнена пенсия, без обаче да изисквате да ви кажа нещо за начина, по който правя този опит. Ако не издържите обещанието си, аз сам ще задигна касата. И наистина, опитът излязъл сполучлив. Англичаните, които са големи критици, поставили силна стража в стаята, дето била касата, но на сутринта намерили бедния човек пред касата. Те не могли да разберат как станал този опит. Според обещанието си, те дали определената пенсия на бедния човек. Той бил прост метач по улиците, но имал големи знания, които държал в тайна от хората.

Казвам: Ако този пример се разкаже на турчин, той ще го отрече. За такива случаи турците казват: „И да видиш това, пак не вярвай“. Съвременните хора, изобщо, дохождат до голямо неверие по тези въпроси. Обаче неверието не е отричане на нещата. Когато някой казва, че не вярва в тези неща, това подразбира, че той не иска да се занимава с тях, не иска да обърква ума си. Всъщност той вярва. Един български офицер от Бургас чел спиритическото списание „Светлина“ на д-р Миркович и толкова се наплашил от духове, че вечер винаги излизал въоръжен, а при това, придружаван и от жена си. Този офицер не бил страхлив по естество, но изпаднал в особено психическо състояние. Има случаи, когато човек мъчно издържа известни състояния. За да могат да издържат на вибрациите на духовния свят, съвременните хора трябва да калят своята нервна система.

Днес бялата раса, както и цялото човечество, постепенно се приспособява към проявите на духовния свят. Големите страдания, които хората прекарват днес, говорят именно за това, че невидимият свят ги подготвя по такъв начин да влязат във връзка със съществата от духовния свят. Тъй щото, дойдат ли ви страдания, не се стремете да ги премахнете, но гледайте да ги осмислите. Не казвайте на гладния човек, че и без хляб може, но насърчавайте го да издържа. Ако днес е гладен, утре ще се нахрани. Хлябът е необходим на хората, той трябва да им се даде! Разумното слово трябва да се даде на хората! И правото верую трябва да се даде на хората! Не трябва да им се казва, че могат и без хляб, че трябва да постят. Ако е въпрос за пост, четирипет дена те могат да постят; ако е въпрос за 40 дена, пак могат да постят. И сто дена даже могат да постят, но какво ще кажете за повече от сто дена?

Та не е само да се говори на хората, но право трябва да им се говори. Трябва ли да се проповядва на хората, че човек е вълк? Ангелът отиде при Корнилиа и му каза: „Иди при Петра!“ Когато отива при бедните, които нямат хляб, ангелът ще им каже: „Идете при вашите управници, които сме поставили на власт, да ви дадат хляб!“ Управниците непременно трябва да се погрижат за бедните, да им дадат хляб. Това значи да си управник, да имаш власт в себе си! Това значи да управляваш народа и да живееш за него! Когато някой човек се нуждае от необходимите, съществени за неговото развитие неща, те непременно трябва да се задоволят. Също така трябва да се задоволят и съществените нужди на един народ, необходими за неговото развитие. Богати и бедни нека ядат по колкото пъти на ден искат, но винаги да благодарят на Бога. Когато богатият седне пред своята трапеза, пълна с блага, нека благодари

на Бога за всичко, което Той му е дал, и нека пожертва част от своето и за другите. Как трябва да жертва човек, няма да казвам; съзнателният човек знае и разбира как трябва да жертва от великото благо, което му е дадено. Дали дава човек, или не дава, няма да го съдим. Ако е за съдене, затова има съдилища, които решават кой е прав и кой – крив. Ще дойдат да ми разправят кой бил прав и кой – крив. С тези неща аз не се занимавам. Ако дойдете при мене, аз ще ви науча как да живеете правилно, как да придобиете Вечния Живот, но със съдене на хората не се занимавам. Ако е да придобиете истинската наука, елате при мене, но ако е за съдба на хората, идете в съдилищата: Има мирови, окръжни, апелативни и касационни съдилища – там разглеждат въпросите, кой е прав и кой – крив. Ако пък искате да ме занимавате с болести, какво ви боли, затова пък има лекари, които познават симптомите на всички болести. Следователно ние се занимаваме с нормалния, с Божествения живот, а не с аномалния живот на хората. Ще кажете, че някой искал да обърка умовете на хората. Казвам: Да объркате умовете на хората, да ги разболявате, да ги отдалечавате от Бога, това не е наука. Има една велика наука в живота, която цели да научи хората как да се свързват с Бога. Щом се домогнат до тази наука, всички противоречия и страдания ще изчезнат от живота. Хората пак ще имат страдания, но ще ги носят с радост.

Ще приведа един разказ из живота на великите адепти в древността. Един адепт се заселил в една пустиня, дето прекарал голяма част от живота си. Около жилището му израсли много тръне. Като нямал други цветя около себе си, той често поливал тръните, грижил се за тях. Един ден му донесли един бял, хубав карамфил. Като видели карамфила, тръните се зарадвали и казали: Ето, иде един нов

жител между нас! Той ще бъде нашето знаме. Трънете започнали да се разговарят с карамфила, а той им разправял своята история. Той казвал, че бил от високо произхождение и докато дойде при тях, живял в хубав цветарник, добре отоплен и при хубава светлина. След разговора си с тръните, карамфилът се обърнал към адепта и казал: Аз съм живял при добра почва, при хубава топлина и светлина и нашироко. Искам и тук да ми създадеш същите условия. За да го задоволи, адептът започнал да корени един след друг тръните, да направи място на карамфила, който бил научен да живее нашироко. Тръните започнали да се оплакват от карамфила, че заради него адептът ги изхвърлил навън. Казвам: Има хора в света, които мязат на белия карамфил, изместват другите хора около себе си, обаче те не разрешават въпросите на живота. Тръните си казвали: Този бял карамфил не трябва да се гордее толкова много, защото всички тия кошери с мед са пълни все от нас. Ако останеше на белия карамфил само, той едва ли би могъл да напълни една пита с мед. И наистина, от магарешкия трън може да се събере много мед, когато от карамфила може да се събере малко.

И тъй, задачата на карамфила не е тази, която той си мислил. Карамфилът е от високо произхождение наистина, но неговото предназначение е съвсем друго от това, което той си въобразявал. Ароматните вещества, които се съдържат в карамфила, могат да се използват като лечебно средство, но в определена доза. Вземат ли се в по-голямо количество, те произвеждат обратни резултати. Много моми и момци се кичат с рози и карамфили, миришат ги, но са ги сполетявали ред нещастия. Помиришете розата или карамфила само по един път и ги турете в чаша с вода, там да седят. Това не значи, че трябва да се страхувате да

миришете розата и карамфила, но искам да обърна вниманието ви на това, как да се ползвате от техните миризми. Разумният човек трябва да мирише розата и карамфила отдалеч. Има закони, които определят на какво разстояние трябва да стои човек от цветята, както и разстоянието, на което трябва да стои човек от човека. Хората не трябва да се приближават много един до друг. Физическата близост винаги произвежда известна дисхармония, известни недоразумения между хората. Близостта е качество на човешкото сърце и на човешкия ум. Тя е духовно качество. Хора, в идеите и чувствата на които има известна близост, на каквито разстояния и да се намират, всъщност те са близо едни до други, защото помежду им има някаква връзка. Човек с човека може да живее добре, ако между тях няма никакво съмнение. Човек може да живее и с Бога добре, ако никога не се съмнява в Него. Усъгни ли се веднъж само в Бога, и връзката му с Него се прекъсва.

Казвам: Всичко, което Бог е направил, е добро. Раждат се хората и умират, добро е. Текат реките и пресъхват, добро е. С една дума, всичко, което е от Бога, е добро. Обаче аз зная, че има неща, които не са от Бога. Там е въпросът, човек да различава кои неща са от Бога и кои не са. Когато видя един изсъхнал лист, аз зная вече, че някое същество от по-нисък свят от нашия е правило своето упражнение, вследствие на което този лист е пострадал. Та когато листата на дърветата окапват, това показва, че учениците са свършили вече с тях своите упражнения. Върху тия листа е написано много нещо. Който може да чете по листата на дърветата в България например, той ще прочете всичко, което българският народ е преживял през тази година. Когато листата на дърветата не капят, това показва, че върху тях са правили упражненията си ученици от

по-висока йерархия. Значи, ако до листата на дърветата се доближат същества от ниска еволюция, те моментално окапват. Ако един престъпник, който убил майка си или баща си, се доближи до едно дърво, листата на това дърво веднага окапват; ако този престъпник се доближи до един извор, последният ще изсъхне, или най-малкото, теченията му ще се изменят. Това показва, че някои престъпления абсолютно не се търпят от Божествения свят.

„Призови Симона!“ Когато Симон – Петър отиде при Корнилиа, той първо му заговори за Великата Божия Любов, като му каза, че първият закон, който човек трябва да знае, е Любовта към Бога. Щом дойде до този закон, човек трябва да е готов всичко да жертва за Бога. Всеки трябва да си каже: Господи, готов съм да жертвам своя ум, своето сърце, своята душа и своя дух заради Тебе! Като кажете това, Бог ще ви изпрати на работа и както я свършите, Той ще я одобри, защото сте работили за Него и в Негово име. Щом не се съмнявате в Бога, и Той не се съмнява във вас. Щом Го любите, и Неговата Любов е неизменна към вас. Тогава и връзката ви с Бога всеки ден ще се усилва, докато дойдете до основната, положителната наука в живота. Това не значи, че съвременната наука не е добра, но резултатите, които се получават от нея, лесно изчезват от ума на хората. Забележете, докато е млад, човек обича да чете, да учи, вдъхновява се от прочетеното, разказва го на този, на онзи, дълго време го помни. Щом стане на 60 – 70 г., той започва да забравя каквото е чел, каквото е учил на младини, а това обезсмисля живота му. Мъчно е, когато човек започва да забравя нещата. Едно е важно за него: и като млад, и като стар, да е доволен от мястото, през което минава. Така трябваше да бъде доволен и белият карамфил и да кажеше на адепта: Посей и мене някъде, макар

и по-далеч от другите. Моите братчета, трънете, се нуждаят от твоята близост повече, отколкото аз, затова посеи ме, дете пожелаеш. Аз ще бъда доволен, ако идваш от време на време само да ме поливаш. Този карамфил не беше още достигнал до това високо съзнание и по този начин си навлече неразположението на трънете. Такова е съзнанието и на повечето от съвременните хора. Те мислят, че като станат духовни хора, страданията им ще се намалят. Не, тогава страданията им не само че няма да се намалят, но ще станат още повече и по-големи, обаче ще се осмислят. Който е осмислил страданията си, той все повече и повече се облагородява и добива по-ценни опитности. Страданията са богатство за човека и го водят към пробуждане на Божественото съзнание. След всяко страдание иде радост; след всяко смущение иде успокояване; след всяко незнание се открива нова област на знание, което постепенно води към знанието на мъдреца.

„Призови Симона!“ Защо трябваше Корнилий да призове Симона? За да му покаже в какво седи вътрешната връзка на живота и как трябва да я пази. Той му каза: Вътрешната връзка на живота седи в Любов към Бога и изпълнение на Неговата воля. Второто положение: Любов към ближния. Не се съблазнявай в брата си, който е тръгнал вече в правия път. За погрешките му не го презирай, нито съди. Когато той пада и става, не го подозирай. Колко пъти ще се подхлъзва онзи, който е тръгнал за Монблан! Колко пъти той ще пада и на гръб, и на лице, и настрани! Казвате: Еди-кой си паднал. – Какво от това? Този човек е паднал, защото върви по стръмен път. Ще пада, ще става, докато един ден стигне върха. Гледай ти да разрешиш правилно своята задача. Щом ти я разрешиш, и той ще я разреши. Англичаните направиха няколко опити да се качат на

Мон-Еверест, но не успяха. Обаче те не се обезсърчиха, постоянно предприемат нови опити. Ако англичанинът, който е човек с голямо постоянство, не успее, какво остава за човек с обикновено постоянство? Въпреки това, англичаните не се отчаяха, те се готвят за нови опити. В пътуването за духовния свят пък има повече препятствия и мъчнотии, отколкото тия при изкачването на Мон-Еверест. Ето защо, ако влезете в духовния свят и се съблазните, няма да се ползвате от богатата, които се дават там.

Следователно, когато в умовете ви се яви свещената идея да вървите в духовния път, започнете да отхранвате тази идея в себе си с пълна надежда, без никакво съмнение и колебание. Тази идея ще ви свърже с хора, които ви обичат. На всеки човек е определено кой да го обича. И всеки трябва да намери онзи, който го обича. Забележете, на Корнилия се каза да отиде при Петра. Значи, едни ще отиват при Петра, а други – при Павла. Казано беше на Павла: „Ще те пратя при езичниците.“ В това отношение и ние трябва да бъдем готови да изпълним волята Божия! Успехът на всяка работа в живота ни зависи от вътрешната вяра, както и от спокойствието на нашия ум и на нашето сърце. Поетът може да пише само при пълно вътрешно спокойствие. Ученият може да работи само при пълно вътрешно спокойствие. Аз не говоря за външно спокойствие. Външно човек не може всякога да бъде спокоен. Повърхността на човека може да се вълнува, но Божественото в него трябва да е в мир, в тишина. Човек е двойно същество: физическо и духовно. Когато се намира в последните дни на своя живот, той мисли само за ядене и пиене, като животно. В това време Божественото начало го напуска и той живее само физически. Ако ясновидецът погледне на умиращия, той вижда, че духовното отсъства от него, напуснало го е,

и този човек живее само за тялото си. Докато умирацията се моли, и духовното начало взема участие в тази молитва. То моли Бога да се намалят страданията на тази душа. Казано е в Писанието: „Духът, който живее в нас, се моли заради нас.“ Щом Духът ни напусне, ние изгубваме своята красота, ставаме своенравни, груби, нищо хубаво не виждаме около себе си. Щом Духът дойде, ние отново придобиваме своята красота и животът ни пак се осмисля. Казвам: Ние трябва да се стремим да запазим Божественото в себе си. Божественото не се губи, но се отдалечава от човека; колкото повече Божественото се отдалечава, толкова повече и страданията се увеличават. Когато Божественото се приближава към човека, и страданията му се намаляват. Следователно, възможно е да дойде ден, когато страданията на човека напълно да изчезнат. Кога може да стане това? Когато Божественото вземе връх над човешкото. При това положение, и да дойде някакво страдание на човека, то ще представлява за него едно гимнастическо упражнение. Тогава човек ще бъде мощен, силен, ще може да заповядва на страданието да излезе вън. Без Духа Божий човек нищо не може да направи. Той ще мяза на ония седем души, които ходили да изгонват духовете в името на Христа и на Павла. Един от човеците, в когото бил лукавият дух, хванал едного от тия заклинатели, набил го и казал: „Павла познаваме, Христа познаваме, но ти кой си, не те познаваме“. Това показва, че трябва да имаме вътрешна връзка с Бог; с Христа. Говорите за Бога, за Христа, а нямате вътрешна връзка с тях. Когато говорите за Бога, вие трябва да се считате като част от Великото Божествено съзнание В това отношение, всяка душа ще знае, че е произлязла от Бога и като част от Него, има възможност да стане ангел, т. е. да служи на Бога. Че днес още не сте ангели, не сте гениални,

това е друг въпрос. Един ден ще ви се дадат условия да развиете своята гениалност, да разработите вложените във вас дарби и способности. Човек трябва да има абсолютна вяра в себе си, да знае, че ще му се даде възможност някога да развие в себе си онова, което от векове е вложено в него. За всяка душа ще дойдат благоприятни условия. Под думата „благоприятни условия“ разбирам условия на безсмъртие, да може човек да се движи, според както е определено във великия план на живота. Всички добри и велики хора, всички светии, са имали тази опитност. Някой се препоръчва за християнин, но като му дойде известно страдание, казва: Аз не вярвам вече в Бога. Значи, докато имал Божието благословение, което се изливало в блага и придобивки, той вярвал в Бога. Щом го сполетяло някакво страдание, не вярва вече. Действително, страданията се носят мъчно, но когато Любовта посети човека, той лесно носи. За този момент именно Павел казва: „Никакви страдания, никакви мъчности не са в сила да ни отдалечат от Любовта Христова.“ Любов, която се губи пред страдания и мъчности, не е истинска Любов. Истинската Любов пред нищо не отстъпва.

И тъй, вярвайте в основната идея, която ангелът ви казва. Това значи: Вярвайте в Божественото, което говори отвътре, а не чрез някакви външни внушения. Когато в ума ви дойде някаква светлина, ангелът казва: „Призови Симона!“ Симон-Петър ще ви говори отвътре. Всеки трябва да има това дълбоко разбиране за нещата, за да не влезе в противоречие със себе си. Няма по-страшно нещо за човека от това, след като е повярвал и тръгнал веднъж в пътя, да се върне назад. За такъв човек Писанието препоръчва по-добре да си е седял на мястото. Тръгнеш ли веднъж в правия път, за нищо в света не се разколебай да се вър-

неш назад. Каквото и да се случи, знай, че спасението ти е в този път. Каквито страдания и изпитания да ви се дават в този път, те ще бъдат по силите ви. Казвате: Могат ли праведните да имат изпитания? – Могат, разбира се. Христос не беше ли праведен? Праведен беше, но и Той имаше страдания. Апостолите, пророците не бяха ли праведни? Праведни бяха, но и те имаха страдания. Великите хора имат и са имали най-големи страдания, но техните страдания бяха осмислени, че и до днес още служат за поука на човечеството. Страданията на великите хора са необходими, за да ги доведат до пълна вътрешна връзка с Любовта, с Бога.

Съвременният християнски свят минава през големи страдания, през големи кризи, за да се извърши онова велико пресяване между тях, с което ще се изпълнят думите в Писанието: „И ще разлъча овцете от козите.“ В това пресяване душите ще се пробудят и ще се отделят готовите от неготовите. Сегашните хора са заети повече с материални работи, вследствие на което едни други се излъгват и по този начин губят вярата си. Те са изгубили вяра даже и в приятелите си. За пример, отивате при някой ваш приятел и му искате хиляда лева на заем. Той обещава да ви даде и вие веднага се зарадвате. Отивате на другия ден да вземете парите, но той отказва да ви даде, случило се нещо, което му попречило да изпълни обещанието си. Вие се връщате дома си неразположен, наскърбен. Защо се зарадвахте и защо се наскърбихте? И в единия, и в другия случай нямахте никакъв обект, който да ви застави да се радвате, или да скърбите. Приятелят обещал да ви даде пари, но не ви даде. Защо трябваше да се радвате напразно? Значи, напразно се зарадвахте, и напразно се наскърбихте. Ако приятелят ви беше разумен и желаше да ви услужи, но

нямаше пари в себе си, той трябваше да отвори касата си пред вас и да каже: Взemi от касата ми, колкото пари ти трябват. Като видите, че приятелят ви няма пари в касата си, вие нито щяхте да се наскърбите, нито щяхте да се усъмните в него. Приятелят ви можа да постъпи и по друг начин. Той трябваше да ви каже: Имам да взимам от едно-го една сума, която обеща да донесе днес, в 12 ч. на обяд. Ако ми донесе тази сума, ще ти услужа; ако не я донесе, не мога да ти услужа. По този начин щеше да се избегне и радостта, и разочарованието.

Днес всички хора очакват от живота много нищо, но като не получат, разочароват се. За пример, влиза някой човек в едно религиозно общество и си казва: Тези хора са цели ангели! – Да, ангели са те, но още крилца не са им израсли. Те седят в положите на майките си, отварят устите си „чик – чирик“ – и чакат наготово да им се даде храна. Те не могат още да хвъркнат, да излязат въвн от положите, сами да си търсят храна. – Ама аз очаквах много от тях. – Какво си очаквал? Да те подържат ли? Ако си очаквал да те подържат, ти си бил на крив път, Който търси Божественото, преди всичко той разчита на себе си. Дойдеш ли до Бога, първо ти трябва да дадеш: Ще дадеш на Бога ума, сърцето, волята, душата, духа си, а после ще получиш от Него. Само при това положение ти можеш да разчиташ на Любовта на всички хора, били те сдружени в някое религиозно общество, или въвн от него. Ако нищо не жертваш, а само очакваш от другите, ти си на крив път. Това изисква разумният живот от всички хора.

Първото нещо: Непреодолима вяра в Бога, в Божественото, в човека! Време е вече да се простите с религиозния фанатизъм. Днес в България има много религиозни секти и всяка от тях казва за себе си: Спасението на човечество-

то ще дойде чрез нас. – Не, спасението не може да дойде чрез никоя секта, чрез никоя черкова, чрез никое верую, нито пък чрез науката. Тези неща са само спомагала. Тогава кое може да спаси човека? Само Божественото в човека е в сила да го спаси. Когато Божията Любов дойде в душата на всеки човек, тя ще обедини всички хора. Значи, Божията Любов ще спаси човечеството. Тъй щото, всеки може да вярва в каквото иска, да изучава каквато наука иска, но всички трябва да подържат един принцип в света, че Бог живее във всички живи същества и ги ръководи. Сега православната черкова се солидаризирала с държавата и решила да отнеме всички имоти на разните секти, на разните религиозни общества. Казвам: Да правят, каквото искат. Ако е въпрос за имоти, за здания, трябва да знаете, че новото учение не проповядва строежи на здания, не проповядва закупуване на имоти, на земи. Това, което хората правят, то е резултат още на старата култура. Това са човешки неща, и като такива, те са временни. Който служи на Бога, той не се нуждае нито от земи, нито от къщи, нито от дрехи и обуща. – Ами гол ли ще ходи? Който служи на Бога, той владее магическата пръчка: Ще тропне с нея, и пред него ще се изнесат най-хубавите дрехи и обуща, направени от най-възвишена материя. С какви дрехи ходеше Христос? Той си направи една дреха само, и с нея прекара цял живот. За тази дреха именно се говори в Писанието, че римските войници я разделили помежду си. Ние сме хора на Божествения живот! Ние не сме невежи, но разполагаме с такова знание, за което съвременните хора даже не подозират. Това знание може да се даде само на онези, които признават Божествените закони и им се подчиняват. На онези пък, които не признават тия закони, ще се говори за лук и чесън, т.е. за обикновени работи. За онези, които

признават тия закони и ги изпълняват, има лаборатории, в които те ще влязат да работят, да видят резултатите на това, което се говори.

Сега, това, което говоря, не е за съблазън, нито за примамка. Някой казва: Аз искам да опитам първо, че после да повярвам. – И така може, но по-малко ще спечелиш. Който иска да придобие нещо повече, той първо трябва да повярва. Ако някой иска първо да получи парите и после да повярва в мене, това не е никаква вяра, никаква наука. Ако предварително дам пари някому, той може да не признае, че съм му дал. Обаче едно е важно: Да съзнаете, че всичко в света принадлежи на Бога. В този смисъл, аз казвам, че досега на никого не съм направил добро; досега никого не съм любил. Защо? Защото Единственият, Който прави добро, Който люби, това е Бог. Казано е, че Бог е Любов. Значи, като човек, аз съм проявление на Бога. Следователно, нито съм давал някому пари, нито съм взимал от някого; нито съм обичал някого, нито ме е обичал някой. Тогава, в какво могат да ме обвинят хората? Ако нямам къща, която да давам под наем, кой ще се кара с мене? Един от древните философи, Епиктет, казва: „Ако отидеш на угощение в някой богат дом, ти трябва да се съобразяваш с правилата на този дом. Ако не искаш да се подчиниш на техните правила, по-добре не ходи там.“ Следователно, всеки човек трябва да бъде свободен, да се проявява според своето естество.

Сега, ако искаме да покажем на хората как трябва да живеят по новия начин, ние трябва да им дадем образци, да видят на практика този живот, и тогава да го приемат. Само по този начин може да с мине от стария към новия живот. Мнозина поддържат възгледа, че духовният живот не бил съгласен с физическия, вследствие на

което правил хората нещастни. Не е така. Всички велики хора на миналото, и сега, са били истински духовни хора. Техните умове, сърца и души са били изпълнени с възвишени мисли и благородни чувства. Тези хора са носили в себе си велик и възвишен идеал. Следователно, който иска да извърши нещо велико в живота си, той непременно трябва да носи в душата си велик идеал. Такъв човек може да има за тил цялото Небе, всички ангели, светии, праведни хора, всички добри и разумни хора, всички вяващи и всички адепти. Няма по-велико нещо за човека от това, да има зад себе си такъв тил. Всички тия хора ще му изпращат добри мисли и чувства и ще кажат: Пътят, в който вървиш, е прав. Върви напред, ние ще ти съдействаме! Питам: Ако всички тия са с тебе, кой ще бъде против тебе? Казано е в Писанието: „Ако Бог е с нас, кой ще бъде против нас?“ Това значи: Ако Любовта е с нас, нито хората ще бъдат против нас, нито ние против тях. Който има Любовта Божия в себе си, той е извор, който постоянно блика навън, към всички хора, към всички живи същества. В този смисъл, ние нищо не очакваме от хората, но искаме само да възстановим Божия закон, който ще донесе благото за всички хора на Земята. Ние искаме свободата на всички хора. Свободен човек е онзи, който обича Истината. Казано е: „Истината ще ви направи свободни“.

„Призови Симона!“ Това значи: Призови Божественото в себе си, което ще донесе Любов в сърцето ти, светлина и знание в ума ти и свобода във волята ти. Дълго време се е молил Корнилий да дойде ангелът при него и да му каже: „Твоята молитва е приета от Бога. Затова, иди в Иопия и призови Симона, да ти каже какво да правиш“. Значи, след посещенияето на ангела, иде приложението.

„Призови Симона!“ – Тази е първата задача на човека. След това той ще положи живота си за великата Божия Истина. Тя ще му разкрие славата и величието, които се включват в послушанието и Любовта към Бога.

Беседа от Учителя, държана на 16 октомври, 1927 г. София – Изгрев

ПО-ДОЛЕН ОТ АНГЕЛИТЕ

„Направил си го малко нещо по-долен от ангелите.“

Писание към Евреем (2 : 2)

Често съвременните хора говорят за Божествения живот. Който разбира Божествения живот, той вижда, че между всички явления, които стават в този живот, съществува вътрешна връзка. Обаче за онзи, който не разбира този живот, всички факти, всички явления, които стават там, изглеждат загадки, които непременно трябва да му се тълкуват, да се доказват. Защо? Защото той разглежда тия явления по начин, какъвто познава във физическия свят. За пример, всички явления във физическия свят се доказват на хората, за да се види техният смисъл. Това се дължи на обстоятелството, че физическият свят е проявен, вследствие на което неговите явления могат да се подложат на опит и да се проверят. Едва сега съвременната наука започва да съобщава на хората, че в Природата има закони, на които те непременно трябва да се подчиняват. Тия закони не са само физически, но същевременно те имат и духовен смисъл. В миналото науката е разглеждала тия закони като механически прояви, а днес вече тя вижда, че те са съзнателни, разумни прояви. Така са гледали някога и на душата. Когато слушате материалистът да говори за душата,

той отрича нейното съществуване. Но има вече просветени хора, които гледат на душата като на нещо реално, което съществува, проявява се тъй, както и физическият човек. Материалистите казват, че когато човек умре, неговият живот се разлива в общия живот, вследствие на което съзнанието му престава да съществува, а заедно с него и човек умира, изчезва. Идеалистите пък поддържат, че и след смъртта си човек продължава да живее. Кое живее? Душата живее.

Казвам: Смъртта не е мярка, с която нещата, както и явленията в живота могат да се обясняват. Смъртта е една аномалия в живота В такъв смисъл, аномалията не може да служи за мярка на нещата. Че някой умрял, това още не показва, че той не съществува. Преди всичко, смъртта не е неизбежен закон в Природата. Всичко не подлежи на смърт. Значи, от дефектите на човешкия живот не може да се доказва какво нещо е човекът. Ако от дефектите на известен човек описвате този човек, вашето описание не търпи критика. Човек може да се познае от своите положителни качества. Ломброзо изучавал човека от негативната му страна. Когато срещал, той го разглеждал с цел да види какви отрицателни черти се крият в него. Той се занимавал с престъпните типове, но това още не е истинска наука. Престъпните типове са болезнени прояви в съвременното човечество. Всяка наука, която се занимава с тези прояви, носи нещо болезнено в себе си. Когато Ломброзо срещнал Толстой, той не се заинтересувал от него като велик мислител и писател, но го наблюдавал дали има никаква лоша, отрицателна черта в характера си. Тази среща Толстой описал в своя дневник. Той пише, че се стеснявал в присъствието на Ломброзо, защото схващал с каква цел последният го наблюдавал. Не само Ломброзо е разглеждал

живота и хората от отрицателната им страна. Днес почти всички съвременни християни гледат на хората все от отрицателната им страна. Като се запознаят с един човек, първо виждат доброто в него, ангела, но като го разберат по-отблизо, хвърлят от него маската на ангела и казват: Той не бил ангел, както ние мислехме, но цял дявол. Сега ще го изучим добре, да видим неговите отрицателни черти. И наистина, като проследите съвременната култура, ще видите, че всички хора, всички общества, всички вестници, както и науката, всички се занимават само с отрицателната, а не с положителната страна на живота.

Когато се говори за наука, в правия смисъл на думата, аз разбирам онази, която изучава положителното в живота и в Природата. Каква наука е тази, която изучава отрицателните страни на живота? Това е мъртва наука, която няма бъдеще, която не подлежи на развитие. Днес отрицателното съществува и заема голям дял в живота, понеже хората са го оживили. Всяко нещо, с което човек се занимава, той го подхранва и му дава живот. И наистина, каквото човек мисли, това става. Като се роди някое дете, близките около него казват: Невинно е днес това детенце, но и то ще направи някои грехове. Така мислят, и така става. – Днес родителите му го гледат, грижат се за него, но и то един ден ще се намери в нужда. – И така става. – Възможно е това дете да се провали в живота. – И така става. – Възможно е да се разболеет и да умре. – И така става. Каквото хората мислят, това става. Това не е никаква философия. Днес всички философи спорят помежду си, един друг се опровергават. Всеки счита своята философия меродавна, никой не се ползва от философията на другите. Ние виждаме в живота как една философия умира, друга се ражда на нейно място; после и тя умира и т. н. Питам: Какво казват фи-

лософите за живота, как трябва да се живее? – Е, трябва да се яде, да се поддържа живота. – Какво трябва да се яде? – Хляб главно. – Какъв хляб: мухлясал или пресен хляб, направен от ново, тазгодишно жито? Да ядеш пресен хляб, разбирам, но да ядеш мухлясал хляб, който, след половин час ще повърнеш назад, не разбирам. Или какъв смисъл има да изучаваш болезнените прояви на живота? Казвате: Човек трябва да мисли! – Какво трябва да мисли? Може ли да се нарече мисъл грижата на човека, как да се прехрани, как да се облаче, как да нареди къщата си? Това не е мисъл, това е тревога, безпокойствие. Истинската мисъл подразбира велик, положителен идеал. Само идеалът на човека дава мисъл; само той ражда възвишени и благородни чувства и импулс за работа. Съвременните християни, за пример, са поставили за основа на своя идеал благодатта Божия и очакват да дойде спасението чрез благодат. Тази благодат е патологическо проявление. Защо? Защото те очакват тази благодат след като се разболеят, или след като сгрешат. Докато са здрави, докато не са сгрешили, те не мислят нито за благодатта, нито за спасението си. Не, такъв идеал не е траен. То е все едно да търсиш богатия човек, само защото си в нужда. За пример, българите не зачитат своите бедни роднини. Ако ги посети някой техен беден роднина, те казват: Отде се намери сега този да дойде на гости? Знаем защо иде, той сигурно пари ще иска. Обаче, ако този беден роднина, по благоприятно стечение на обстоятелствата, се повдигне и стане пръв министър, целият му род започва да се изрежда при него, да му напомнят, че те са негови роднини, негови близки. Всеки иска да изкаже към него своята почит и уважение. Защо правят това? За да му напомнят, че имат синове и дъщери, за които той трябва да се погрижи, да ги нареди на работа.

Днес всички религиозни хора, всички общества, всички народи търсят Бога от нужда, да им помогне да се назначат на служба, да разрешат задачите си. Днес никой не търси Бога от Любов. Това е просия, не е Любов. Нека гладният умре от глад, но да не проси. За предпочитане е гладен да умреш, но да не просиш. Обаче това да става не от гордост, но от Любов към Бога. А тъй, да говориш за Бога, да проповядваш за Него и да считаш, че хората са длъжни да те гледат, това не е Любов, това е изнудване. В Писанието е позволено на човека да проси, но само от Бога, от никого друго. Всяко просене въвн от Бога е унижение за човешката душа. Днес става точно обратното: От всички други просим, но не и от Бога. Да просим от Бога, това считаме за унижение; да просим от хората, това било в реда на нещата. Някой е на смъртно легло, бърза да извика лекар, да му помогне. Моли се на лекаря, проси от него помощ и не му дохожда на ум да се обърне към Бога. Питам: На колко болни лекарят е помогнал, след като те са изпълнили абсолютно техните предписания? Колко каещи се грешници са изправили живота си, след като са изпълнили абсолютно съветите на своите пастори. Много болни са се излекували по съветите на лекарите, но временно само; в края на краищата, болестта им пак се е повтаряла. Също така и много грешници са се изправили по съветите на проповедниците, но временно само, а не окончателно. Временната помощ е залъгване само. В такъв случай, имайте предвид следното положение: Хората, били те лекари, свещеници, учители, държавници, могат да дават само временна помощ, или временни упътвания, но истинското възраждане на човешката душа може да даде само Бог. Хората могат да внесат в човека много идеи и идеали, но онзи вечен идеал, който осмисля живота, който дава истинско направление

на човешкия дух, това е връзката ни с Първата Причина, с Великата Божия Любов. Това подразбира познаване на Онзи, Който ни е създал, Който ни е дал условия да живеем, да растем и да се развиваме.

Сега, аз държа тази беседа за учениците, които ме разбират; онези пък, които не ме разбират, нека слушат само. И ако намерят някакви междини, нека прочетат някой роман, да видят, че и там се срещат междини. Междините трябва да съществуват, за да се даде възможност на онзи, който слуша или чете, да размишлява, да държи съзнанието си будно. Вземете, за пример, един от романите на Виктор Юго, или на Толстой, и ще видите как авторът още в първата глава започва да разправя нещо за главния герой и току виж, изоставя героя и отива към други лица. Вие сте се заинтересували вече, искате да чуете нещо за героя и за героинята, но минават две, три, четири глави, свършва се първото действие, и авторът все ви държи напрегнати, нищо не пише за героя, не се връща към първата обстановка. Привидно, той като че си играе с вас. Не, авторът има някаква цел, която вие не разбирате. След това той пак се връща към главните лица и така продължава няколко глави. Вие следите с интерес действието, но изведнъж нови лица се явяват, нова обстановка, и главните герои пак изчезват. Така авторът развива своя роман и през всичкото време държи будно съзнанието ви, поддържа вашия интерес. Питам: Каква е развръзката най-после на този роман? Развръзката се свършва с това, че или героят и героинята се оженват, или героят се оженва за друга някоя, а героинята се самоубива, или най-после и двамата се самоубиват. При това голямо напрежение, което сте имали във времето, когато сте чели романа, най-после ви се разкрива една Истина. Щом тази Истина ви ползва в живота, романът е

постигнал своята цел. Казвате: Да, всичко беше хубаво, но героят не се ожени за героинята. – Какво от това? Нима всички герои са се оженили?

Какво нещо е женитбата? Женитбата, в пълния смисъл на думата, е свещен акт, свещена идея. В този смисъл, хората не знаят още какво нещо е женитбата. Те познават жененето, но не и женитбата, която представя свещено сближение между две души, между които има не само една, но безброй допирни точки. Това свещено сближение подразбира преливане на душите една в друга. Преливането на душите изключва всякакво съмнение, всякакво недоверие, всякакво недоразумение. В това преливане на душите се крие идеалът на истинския живот. Всяко физическо допиране в живота произвежда ред спънки, ред препятствия. Защо? Такова е свойството на твърдата материя. Щом се допреш до една стена, ти непременно ще се върнеш назад; щом се допреш до една затворена врата, или до един затворен инструмент, ти непременно ще се върнеш назад; щом се допреш до цигулка, на която струните са скъсани, а лъкът счупен, ти непременно ще се върнеш назад. Ако отиваш при една красива мома, от която животът е изчезнал, и я намериш мъртва на леглото ѝ, веднага твоето въодушевление изчезва. Следователно, животът на човека, както и неговият идеал седят в неуловимото, което нито се вижда, нито се ограничава. Ето защо, казвам: Това, което човек познава, е обикновеното, а което не познава, е необикновеното в живота. Какво знаете например за единицата, повдигната в пета степен, или за двойката – в десета степен, или за тройката – в двадесета степен? Казвате, че това са величини, с които математиката се занимава. Да, това са математически въпроси, но те същевременно представят и проблеми на живота. Устройството на нашия организъм,

както и устройството на целия живот, се гради върху числа, повдигнати в разни степени. Това е цяла наука. Тази наука е построена върху знанието на тия числа. За пример, ако се интересувате за устройството на вашата ръка, първо трябва да знаете от каква материя е направена тя; после трябва да знаете, от какви числа е съставена всяка клетка и в каква степен са повдигнати тия числа. Всяка клетка е живо същество, което гради своя живот по разумен начин. Ако изучавате живота на клетката отделно, както и нейната мисъл, ще видите, че тя представя в миниатюр живота на целия човек. Ако пък изучавате колективния живот на тия клетки, както и връзката помежду им, ще видите, че те представят Божествения живот в миниатюр.

И тъй, вие не сте разбрали още какво представя истинският живот; не сте разбрали още и човека. За този човек именно апостол Павел казва, че Господ го е направил малко нещо по-долен от ангелите. Такъв ще е човекът в бъдещата Вселена, но не и в тази, в която ние сега живеем. Значи, сегашната Вселена ще изчезне и вместо нея ще се яви нова. Как ще стане това? В една от теориите на учени хора, адепти, се казва, че всички живи същества, както и Слънцето, постепенно изгубват енергията си, изтощават се. Затова казваме, че силите на човека постепенно се губят, изразходват се, и той остарява. Тази енергия от цялата Вселена отива в пространството, както малките ручейчета се разливат по стръмнините, и служи като основа за съграждане на нова Вселена. И тогава всички живи същества от старата Вселена ще бъдат преместени в новата, при нови условия за живот. Ако искате да знаете нещо за новата вселена, четете Еклисиаст, там Соломон е писал за нея. Той е казал: „Сейте семето!“ Значи, Бог е изпратил човека на Земята да сее, да се учи, да се готви за бъдещата вселена. Големи при-

готовления се правят за новата Вселена! Затова именно, Бог е поставил човека на големи страдания и изпитания. Страданията са най-голямото благо за човека. Сам апостол Павел е казал: „Сегашните страдания на човека не могат да се сравнят с бъдещата му слава“. Казвате: Как можем да проверим това? Който иска да научи Истината по този въпрос, той трябва да излезе от своето физическо тяло и с духовното си тяло да отиде в невидимия свят. Като се говори за духовно тяло, за невидим свят, мнозина се плашат, мислят, че ще умрат. Не, духовният човек е развил своето духовно тяло така, че той може да функционира с него, както с физическото си тяло. Той може да излиза от физическото си тяло и да се връща в него, според желанието си. Значи, истински духовен човек е онзи, на когото съзнанието е будно и за физическия, и за духовния свят; той може и в двата света да се движи еднакво свободно и съзнателно. Само такъв човек може да се нарече истински ученик. Само на такъв човек може да се говори. Който не е ученик още, той е буден само за физическия свят и като му се говори по тези въпроси, съмнява се. За такъв човек съмнението е естествено нещо. Съмнението говори за невежеството на човека. Ако влезете в една тъмна стая, вие веднага ще изпитате страх, да не би да се спънете в нещо, да не паднете някъде. Обаче, щом стаята се осветли, съмнението, страхът изчезва, понеже виждате де вървите. Дето има светлина и знание, там съмнението отсъства; дете няма светлина, съмнението присъства. Съмнението е признак на невежество. Съмнението, омразата, безверието са отрицателни течения, т. е. бури в живота на човека.

Питам: Има ли някаква положителна страна в съмнението? От научна гледна точка, съмнението е необходим закон в еволюцията на човека. Ако оставите водата

в една щерна да стои цели четири – пет месеца, без да се раздвижва, тя ще жабуняса, ще се развали. Обаче, ако от време на време раздвижвате тази вода, тя ще запази своята свежест. Следователно съмнението е така необходимо за човека, както ветровете са необходими за Природата. Ако нямаше ветрове, водата в Природата би стояла в покой, вследствие на което би изгубила своята преснота. Ако нямаше ветрове в Природата, и растенията не биха могли да растат, да се обновяват. Чрез ветровете растенията, дърветата се каляват, соковете им се пренасят по целия организъм, а същевременно добиват и по-голям устой. Такова нещо представят и страданията в човешкия живот. Те внасят опресняване, обновяване изобщо в живота. Такова нещо е съмнението. Човек живее повече във водна среда, отколкото в твърда. Следователно, ако не дойдат ветрове и в човешкия живот – страдания, съмнения, които да го раздвижат, има опасност този живот да изчезне. Историята на народите, както и на отделните лица, през всички времена и епохи до днес, ни показва, че след всяко страдание, индивидуално, или общочовешко, винаги в съзнанието на хората прониква нова светлина, нов просpekt, ново разбиране за живота. Значи, в който момент човек разбере вътрешния смисъл на страданията, животът му ще се проясни и осмисли.

Ще приведа един пример, да видите какво представят страданията за човека и кога той може да се освободи от тях. Представете си, че отивате в една пустиня и носите със себе си едно шише с вода. По невнимание, шишето пада от ръцете ви и се счупва. Вие веднага се хващате за главата, ужасен, разтревожен, че сте счупили шишето и разлели водата. Защо се смущавате? Защото разбирате цената на водата в пустинята, а не знаете, отде можете да

намерите вода за пиене. Ако не намерите вода в пустинята, животът ви е в опасност. Казвам: Не се смущавайте! – Как да не се смущавам? В тази вода беше моят живот. – Елате с мене, аз ще ви покажа де има чиста, хубава вода. Тръгваме заедно и аз ви завеждам на разстояние няколко метра от мястото, дето счупихте шишето. На това място има извор, от който блика чиста, кристална вода. – Пийте сега вода, колкото искате! Вие се напивате добре с вода, а след това напълвате друго шише от тази вода. – При това положение ще страдате ли още? Не, при бистрия извор страданието изчезва. И затова казвам: Който иска да се освободи от страданията, нека отиде при Извора на Вечния Живот и да пие от Неговата вода.

Казвам: Всички хора, които не разбират смисъла на живота, мязат на малки деца, които носят в ръцете си по едно шише с вода, стискат го здраво и мислят, че в това шише седи тяхното богатство. Срещате учени хора, музиканти, певци, художници, всеки носи по едно такова шише, пълно с вода, и ако случайно това шише падне на земята и се счупи, казвате: Отиде ученият човек! Отидоха музикантът, художникът, певецът! Защо? Шишетата им паднаха на земята и водата се разля. – Това е частично разбиране на живота. Животът не седи във водата, която е в шишетата. Ако искате да видите какво нещо е истинска наука, музика, красота, истинско художество, идете при Великия Извор на живота, дето нищо не се губи. Там всяко нещо си има своето място и вечно съществува. При Великия Извор музиката никога не изчезва – там тя се чува и денем, и нощем. В света съществува вечен огън, който никога не изгасва. Казвате: Кога ще дойдем до този Извор на живота? Какво се изисква, за да Го постигнем? – Търпение се изисква.

Какво нещо е търпението? Само ученикът може да разбере търпението. Защо? Защото търпението е качество на душата, а душата е от високо произхождение. Истинският ученик минава през живота на душата, той не живее в сърцето и в ума си, чийто живот е временен, преходен. Докато човек не дойде до това положение, той при най-малките изпитания и страдания ще хвърля лоши мисли и чувства към своя Създател, ще петни Неговата мантия. Като не разбира смисъла на страданията, като не е придобил търпението, този човек винаги ще живее със съмнения, с колебания срещу Първата Причина на живота. Който допусне най-малкото съмнение и подозрение срещу Нея, той е първокласен невежа. Всяко съмнение води след себе си падане. Това се отнася не само до хората, но и до ангелите. Ако един ангел допусне най-малкото съмнение по отношение на Бога, той е осъден вече на голямо падане. Да се усъмниш в Бога, значи да се усъмниш в Любовта. За пример, имате добър приятел, който ви обича и вие го обичате. Дойде някой отвън и започва да ви разправя небивали работи: че вашият приятел говорил по ваш адрес лоши думи, че замислял някаква интрига срещу вас и т. н. Ако повярвате на този човек, вие сте изгубен. Не вярвайте на всички хора! В света има хора, майстори на измислиците. Със своите лъжи те могат да изкарат човека от ум. Дойдат ли при вас да ви говорят такива приказки, спомнете си, че вие, като душа, сте произлезли от Бога, дето не може да живее нищо нечисто, нищо долно. Така мисли ученикът. Щом се натъкне на някакво страдание, той пее и благодари на Бога за привилегията, с която го е удостоил. И обикновеният човек пее, но на миньорна гама.

Следователно, хората могат да се разделят главно на две категории: обикновени хора и ученици. Докато човек

плаче, роптае, скърби при страданията, той минава за обикновен човек. Щом започне да пее, да се моли и да благодари на Бога за страданията, които го сполетяват, той влиза за вече в Школата като ученик. Никое страдание няма да избегне от ученика. Той ще мине и през съмнения, и през изкушения, но винаги ще бъде буден, ще държи връзка с Бога и ще се учи от всичко, което животът му носи. Колкото по-високо се издига човек, толкова по-големи бури ще преживее. Апостол Павел, който добре разбираше тези закони, трябваше да получи три пъти по 39 тояги от евреите, за да го провери на опит. След като го биха, той започна повече да пише и казваше: „Братя, с много скърби ще влезем в Царството Божие“. И Христос е казал „Прескръбна е душата ми до смърт.“ Това са думи, изказани от човека в Христа. Обаче след това дойде нова светлина в съзнанието на Христа, и Той каза. „Господи, да бъде Твоята воля! В Твоите ръце предавам Духа си.“ Тук се забелязват два важни психологически момента: първият момент е, когато Христос беше отишъл да се помоли в Гетсиманската градина и се обърна към Бога с думите: „Отче мой, ако е възможно, нека ме замине тази чаша! Не, обаче, както искам аз, но както искаш Ти.“ Вторият момент е момент на просветление, на вътрешно примирение, когато повторно отиде да се помоли в Гетсиманската градина и казваше: „Отче мой, ако не е възможно тази чаша да замине от мене, без да я пия, нека бъде Твоята воля! В Твоите ръце предавам Духа си.“ Какво означават думите „В Твоите ръце предавам Духа си“? Това значи: Както и да изглеждат нещата отвън, аз приемам напълно Твоята Любов и зная, че всичко, което вършиш, е добро. Питам: Като положи Духа си в Божиите ръце, Христос изгуби ли нещо, или спечели? Той спечели много нещо.

„По-долен от ангелите.“ Каква е разликата между ангелите и хората? Ангелите се отличават от хората по своята абсолютна чистота и светост. Те са носители на светлината, вследствие на което са крайно взискателни и строги. Ако би останало на тях да управляват света, те биха изгонили всички престъпници, всички грешни хора. Те не биха оставили нито един човек на Земята да греша. Тъй щото, когато Бог иска да изправи света, Той изпраща на Земята един от тия ангели да свърши тази работа. Ангелът изважда ножа си и започва да кълца наляво-надясно. Той гледа на грешните хора така, както грънчарят гледа на своите недобре изработени грънци. Какво прави грънчарят с тези грънци? Той взема една тояга и тръгва с нея към грънците. Погледне един, вижда, че е крив, пропукал, удари го с тоягата, и хайде навън! Погледне втори – също; погледне трети – също. Щом дойде до някое здраво гърне, отмине го. Така отделя той здравите грънци от счупените, които не стават за работа. Тази е символичната страна на въпроса.

„Направил си го малко нещо по-долен от ангелите: Със слава и почит си го венчал и поставил си го над делата на Твоите ръце.“ Кога идва славата? Славата идва след Любовта. Любовта пък изисква работа. Тъй щото, не е достатъчно само да не се съмняваме в Бога, но трябва да работим. Казвате: Ние вярваме в Бога, но първо трябва да уредим своите работи, че като ни остане свободно време, тогава ще мислим за работата на Бога. – Ученикът не мисли и не постъпва така. Първата му работа е да свърши всичко онова, което Бог му е определил. Като му остане свободно време, ще работи за ближните си. И най-после, колкото свободно време му остане, ще го употреби за себе си. Следователно, в живота на ученика на първо място седи Бог, на второ място – неговият ближен, а на трето място – той

сам. Докато постъпва по този начин, той никога няма да се натъкне на противоречия, били те външни или вътрешни. Мнозина ще възразят, че човек трябва да задоволи и своите желания. Аз пък казвам: Не се стремете преждевременно да задоволите своите желания. Защо? Защото във всяко преждевременно задоволяване на човешките желания се крие известна отрова. Значи, всяко желание, всяка мисъл, всяко чувство трябва да се реализират на определеното за тях време. Ученикът трябва да знае това нещо! Знанието, светостта, силата няма да дойдат в един момент. Те идват постепенно и се придружават с радост и веселие за човешката душа. Душата знае как се придобиват великите неща, и затова тя има търпение да чака.

За обяснение на тази мисъл ще приведа един мистичен разказ. Когато били създадени животните на Земята, между тях била и овцата. Като живяла известно време между хората, тя се почувствала много нещастна, вследствие на което животът ѝ се напълно обезсмислил. Тя изпаднала в голямо противоречие и често си мислила: Чудно нещо! Толкова добрини правим на хората: млякото, вълната и децата си даваме и въпреки това сме нещастни! Какво трябва да се прави при това положение? След като мислила дълго по този въпрос, най-после ѝ дошла на ума мисълта да отиде при Зевс и да го помоли да измени по някакъв начин съдбата ѝ. Намислила и реализирала своята мисъл. Отишла при Зевс и му казала какво иска. Зевс я погледнал, помислил си малко и казал: Наистина, аз те забравих, нищо не направих за тебе. Тогава, ето какво: Ще направя зъбите ти големи, като на лъва, да разкъсваш всеки, който се осмели да те нападне. – Не, моля ти се, не ми давай големи зъби; аз не искам да причинявам пакости на другите. – Тогава ще направя ноктите ти яки и силни, като на вълка, да напа-

даш с тях и да разкъсваш. – Моля ти се, това по никой начин не искам; опитвала съм ноктите на вълка, не искам да отмъщавам по същия начин на другите. – В такъв случай, ще туря в устата ти отровни жлези, като на змията, дете минеш и те нападне някой, да клъвнеш и да го умъртвиш. – Не, моля ти се, не ми давай такова нещо, да ме намразят хората. – Не остава друго, освен да ти дам рога и копита, като на вола, с които да мушкаш. – И тях съм опитвала, не ги искам. – Тогава, да ти дам такава власт, че каквото пожелаеш, да стане. – Не, и това не искам. С тази власт, може би, ще пожелае да стана лоша и да погубя живота си. Като виждам злото, което съществува в другите, аз съм доволна от живота, който си ми дал и затова едно само те моля – да ме благословиш. Зевс я благословил и я изпратил отново между хората. Значи, овцата разрешила въпроса идейно, като предоставила нещата да се разрешават постепенно.

Някой казва: Аз искам да имам зъби и нокти като на лъва и на вълка. – Какво са разрешили зъбите и ноктите досега? Друг ще пожелае да има отрова, като на змията. – Какво е разрешила змията досега? Трети ще пожелае да има рога и копита. – Какво са разрешили рогата и копитата в живота? Не, кажете на Господа, както е казала овцата на Зевс: „Господи, благослови ме! Изпълни душата ми с Твоята Любов, да мога чрез нея да разреша задачите си и да завладя сърцата на хората“. Един ден овцата ще стане наследница на човешката раса. В това отношение, когато хората се преселят от Земята, те ще се превърнат на овци. За кои хора се отнася това? Само за учениците. Само ученикът може да стане овца, но не и обикновеният човек. Аз взимам думата „овци“ като символ на нещо велико, на велики качества. Значи, не подразбирам обикновената овца, но разумната овца. Овцата не е толкова страхлива, както

обикновено я считат. Мнозина са изучавали психологията на овцата и са забелязали, че когато вълк напада стадото на някой добър, праведен овчар, овцата никога не се плаши и не бяга. Тя повдига главата си нагоре, тропа с крак срещу вълка и го пита: Какво търсиш тука? Вълкът поглежда към нея и се връща назад. Няма случай в живота на овчарите, когато вълк да е нападал стадото на овчар, който е водил добър и чист живот, и да е ял овците му. Обаче грешен ли е овчарят, стадото му винаги е бивало нападано от вълци.

Сега ще преведа това положение, този закон по отношение на вашия живот. Овчарят, това сте вие; овците са вътре във вас. Следователно, ако вие сте добър, праведен овчар, който нито лъже, нито краде, нито върши беззакония, никой вълк отвън не може да нападне овците ви; те винаги ще бъдат здрави, навреме ще дават своята вълна и млякото си. Това не е теория, но факт, който всеки момент можете да проверите в живота. Казвам: Ако една овца е могла да разреши въпросите си толкова разумно, колко повече може да направи това ученикът! Всяка вечер ученикът трябва да се чисти. Денем, като се движи в света, между хората, той може да се натъкне на ред изпитания, но длъжен е да издържа. Силата на ученика седи в издържането. Колкото малко и да се е окалял през деня, вечер, като се затвори в стаята си, той трябва да се изчисти, да изхвърли навън калта, която светът е турил върху неговата външна дреха. На каквито колебания, съмнения и противоречия да се натъкне ученикът, щом обаче реши да посети някой свой ближен, той непременно трябва да се очисти съвършено. Той трябва да измие главата, ръцете, краката си, външно и вътрешно, и така да отиде при своя ближен, да му занесе своето благословение. Като влезе в стаята на ближния си, лицето му трябва да бъде светло, чисто и да го поздрави по

закона на Любовта. Ще кажете: Толкова години вече как следваме това учение, но още не сме постигнали тази чистота. – Важно е как следвате: като обикновени християни или като ученици. Ако сте в положението на ученик, вие ще имате светлина на лицето си и чистота в сърцето си. И ако сте вече ученик, ще минете в по-горна фаза – в положението на брат. Значи, обикновеният човек има условия в себе си да стане ученик, а ученикът има условия да стане брат. И Христос впоследствие казва на своите ученици: „Не ви наричам вече мои ученици, но ви наричам мои братя.“

Под думата „ученик“ в обикновен смисъл се разбира човек, който има ред противоречия в живота си, които трябва да разреши, за да стане разумен. Под думата „брат“ се разбира ученик, който е излязъл от противоречията на живота и който има вече правилни отношения към всички окръжаващи. Брат е онзи, който може да жертва живота си за жената, като за своя сестра, без да допусне някаква порочна мисъл, някакво нечисто чувство по отношение на нея. Брат е онзи, който държи сестрата като светиня в душата си. На думи лесно се казва брат и сестра, но кажеш ли някому брат или сестра, а държиш в ума и сърцето си нечисти мисли и чувства към него, ти грешиш първо към Бога, после към своя ближен и най-после към себе си. Който има Божията Любов, той само знае какво нещо е брат, и какво – сестра, в прав смисъл на думата. Любовта определя правите отношения между хората. Мнозина казват, че Царството Божие със сила се взима, но това не подразбира, че трябва да се счупят вратите на това Царство и така да се влезе вътре. „Със сила“ подразбира с Божията Любов. Само Божията Любов разполага със сила, която може да отвори вратата на човека за Царството Божие. Значи,

нещата, които са казани в Евангелието, имат свой вътрешен смисъл. Ако ги разглеждате буквално, непременно ще изпаднете в известни погрешки. За пример, казано е, че човек е създаден по образ и подобие Божие. Въпреки това, ние виждаме, че човек не прилича на Бога. Де седи това подобие, за което се говори в Писанието? Подобие-то се заключава в ума и сърцето на човека, по които той се отличава от останалите животни. Чрез ума и сърцето си човек има възможност да бъде проводник на Божиите мисли и чувства. По този начин той е проводник същевременно и на ангелските мисли и чувства, затова и ангелите го обичат. От друга страна, човек е връзка между ангелите и животните, затова и животните го обичат. Значи, чрез чувствата си човек се свързва с животните, а чрез интелигентността, чрез ума си – с ангелите.

„Направил си го малко нещо по-долен от ангелите.“ Какъв трябва да бъде човек, за да отговори на това положение? Той трябва да бъде честен, добър, справедлив и високо благороден. Една бедна, но красива и много интелигентна мома отивала често при двама велики художници да им позира. Когато излизала от ателието на първия художник, очите ѝ били всякога насълзени. Когато излизала от ателието на втория художник, лицето ѝ винаги било светло, с тихо, спокойно изражение. Питам: Защо красивата мома не излизала и от двамата художници с едно и също разположение? Влиянията на тия художници били различни. Когато красивата мома позирала на първия художник, той винаги изисквал от нея да бъде гола. Като отивала при втория художник, той ѝ казал: Когато идваш при мене да ми позираш, аз искам да се обличаш с най-хубавите си дрехи. Защо тия двама художници имали различни изисквания от момата? Когато човек разкрива недостатъците на своите

брата и сестри, не е ли той същият онзи художник, който иска момата да му позира гола? Да разкриваш недъзите на хората, това значи да рисуваш тяхната голота. Да изправяш недъзите на хората, това значи да ги обличаш в най-хубавите им дрехи. Тъй щото, ако искате хората да ви се радват и да ви обичат, бъдете като втория художник, който рисува човека, облечен в най-хубавите си дрехи, както Бог го е създал. Тъй трябва да гледа ученикът на всички хора. Да заставиш брата си или сестра си да съблече дрехите си и да се яви пред тебе гол, това значи да отхвърлиш Добродетелите му настрана и да го видиш гол, с неговите недъзи. Голотата на човека подразбира неговото греховно състояние. Може ли да се нарече човек онзи, който лъже, който краде и който убива? Това не е човек, но форма на човек, т.е. по-право, това е скелетът на човека Този човек е съблякъл дрехата на своите Добродетели и се е явил пред света гол. Но в голотата няма никакво геройство. Само човекът на Любовта, на справедливостта, на разумността, на вътрешното благородство може да се нарече ученик в пълния смисъл на думата. Само ученикът може да служи на Бога, на ближния си и на себе си. Само ученикът може да заеме всякакво положение: Той може да бъде и слуга, и господар; той може да заеме положението и на овца, в дълбокия смисъл на тази дума.

Някой казва: Аз не искам да бъда овца. – Какво лошо има в овцата? Щом не искаш да бъдеш овца, тогава ще бъдеш вълк. – Не, аз искам герой да бъда. – По какво се отличава героят днес? Съвременните хора считат за герой онзи, който взима револвера си и убива. На фронта кои се прославиха като герои? – Според мене да убиваш хората, това не е геройство. Какво са правила героите в старо време? Тези герои се отличаваха по това, че са помагали на

бедни, на страдащи. Герой е онзи богат човек, който пълни джобовете си с пари и раздава. Герой е онзи земеделец, който вади по няколко крини жито от хамбара си и раздава на бедни. Герой е онзи учител, който учи децата без пари. Герой е онзи музикант, който събира около себе си хора и свири без пари. Следователно не може е да се нарече герой онзи богаташ, който събира само за себе си; не може да се нарече герой онзи земеделец, който пълни хамбарите си с жито и не мисли за бедните; не може да се нарече герой онзи учител или музикант, който продава своето знание или своето изкуство. Какво нещо е продажбата? Продажбата е получаване на известно удостоверение, от което се вижда, че ти си изпълнил длъжността си спрямо себе си. Тези удостоверения са подобни на онези малки парички, особени металически марки, които се дават на пътниците в Америка срещу багажа им, докато го прегледат. Щом багажът им се прегледа, те връщат назад тия марки. Обаче, когато човек в своя личен живот дойде до положението да събира такива удостоверения в сандъка си, за сметка на това, че е изпълнил дълга си спрямо себе си, той вече е на крив път. Когато съвременните хора си услужват взаимно, те плащат тази услуга с пари. Значи, днес парите се явяват като разменно средство между двама души. Но истинска, разумна обмена между двама души е онази, която почива на взаимна Любов, на взаимно доверие. Тази обмена има смисъл. Ако между един земеделец и един богат човек се създадат взаимни отношения на Любов, земеделецът ще пожелае да даде от житото си на своя приятел, без да мисли за никакво възнаграждение. И богатият ще е готов да даде на приятеля си една или две златни монети, без да счита, че плаща за житото. Земеделецът ще счита, че е дал жито на своя приятел като израз на Любовни отношения

към него. Богатият пък, със своята златна монета, закрепва тези отношения.

Казвам: Любовта трябва да се постави като връзка в отношенията на хората. Тази е задачата на ученика: Да покаже на хората как да живеят помежду си. За да съществуват Любовни отношения между хората, на първо място те трябва да се освободят от съмнението. Докато човек живее със съмнение, никой велик Учител, никой велик дух не може да му даде онова знание, което разкрива тайните на Природата. С хиляди години можете да тропате на вратата на Царството Божие, но докато не изхвърлите от себе си съмнението, подозрението, безверието, омразата, завистта и тем подобни, нито тази врата ще ви се отвори, нито учен човек ще станете. При това положение вие ще си останете обикновен човек и нещастieto, в разни форми, ще ви следва: Възлюбеният ви ще ви напусне; богатството си ще изгубите; здравето ви ще изчезне; общественото си положение ще изгубите. В края на краищата, вие ще приличате на капка вода, оставена сама в пространството. Много хора има в това положение. Те са заминали за онзи свят, близките им ги смятат за умрели, а всъщност те се движат из пространството, свършено сами, от всички изоставени. Те са в положението на откъснат лист от дървото, който чувства своята самота. Това не е живот. Не е лесно да живее човек между хората и да се съмнява във всички. Молиер е представил положението на такъв човек в своята комедия „Скъперникът“. Скъперникът се оплаква, че го обрнали. Като го запитали кой е виновен затова, той отговорил: „Синовете ми, слугите ми, ближните ми – всички са виновни.“ Защо отговарял така? Защото се съмнявал във всички. Всъщност само един човек може да е виновен за този обир. Да се съмнява човек във всички, даже и в най-

близките си, това говори за неговото вътрешно психологическо състояние. В такова състояние е изпаднал скъперникът благодарение на съмнението.

И тъй, когато говоря за окултизма, аз имам предвид ученика и това, което той трябва да изучава. Главната му задача е да изучава, да наблюдава своя вътрешен живот, да познае себе си. Като се наблюдава, ученикът ще види по колко пъти на ден се променя. Като се мени, едновременно с това и животът приема за него различни цветове: Понякога животът му се струва бял, светъл, а понякога – черен, тъмен; понякога животът му се вижда розов и пътят му цял посипан с рози, а понякога – покрит с тръни. Понякога очите му изглеждат светли, ясни, а понякога са мътни, премрежени. Понякога кожата му е мека, гладка, а понякога – суха, твърда. Така и космите на главата му понякога са меки, гладки като коприна, а понякога са корави, дебели. Всяко изкривяване, всяко влошаване, било във външните или вътрешните удове на ученика, се дължат на известни дефекти в неговите мисли и чувства. Истинският ученик не трябва да допуска нищо отрицателно в себе си. Дойде ли в ума или в сърцето му нещо нечисто, той трябва да го изхвърли навън. Дойде ли някаква болест в организъма му, като ревматизъм например, той трябва да я изпъди навън. Ревматизмът се дължи на натрупване на чужди вещества в организъма на човека. Изобщо, болестите са резултат на някаква аномалия, която се е породила в света на ума или в света на сърцето в човека. И като резултат на това, някои клетки в човешкия организъм се силно индивидуализират и започват да живеят самостоятелно от другите. В някои случаи пък едни от клетките в организъма се подмладяват, а други остаряват. Тия, които са се подмладили, за да могат да се хранят, да растат и да се развиват, задържат

храната за себе си и не оставят за другите, вследствие на което органите, в които са тези стари клетки, заболяват. Младите клетки започват да си устройват пиршества, гуляи в организма и се увеличават бързо, както на брой, така и на големина. На тези места в организма се явяват големи нараствания, увеличавания, отоци, които медицината нарича с общо име тумори. И след това, тя трябва да впрегне своята лекарска артилерия, с всичките си далнобойни оръдия, за да изхвърли тия излишни вещества вън от човешкия организъм.

Казвам: Задачата на ученика седи в това да подмладява всички клетки на организма си, а не само частично. За тази цел той трябва да се научи да говори на своите клетки. Всеки ден, преди да започне своята дневна работа, ученикът трябва да поздрави клетките на тялото си, като започне от клетките на мозъка, на очите, на носа, на ушите и постепенно да слиза надолу. След това ще поздрави клетките на дробовете, на сърцето, на стомаха, на червата и най-после ще поздрави себе си и ще започне работата си. Под думата „себе си“, разбирам своя ръководител. Само при това положение може да се очаква единство и задружна работа между всички клетки на човешкия организъм. Когато не познава това отношение, тази обхода към клетките на своето тяло, човек цял ден се лута нагоре-надолу и работата му не върви добре. Той казва: Не зная какво да правя, не ми се живее! – Не му се живее, защото той не е изпълнил едно важно задължение към своя организъм. Вследствие на това той ходи сред богатата на живота, но не ги вижда, не може да ги използва. Много такива хора виждам, които по цял ден обикалят около своята хижичка, плачат, окайват съдбата си, не знаят защо са дошли на Земята. Те не подозират даже, че под тяхната хижичка е

заровено голямо богатство, с което могат да си направят голям палат, да си купят хиляди декари земя и да подобрят не само своето положение, но и това на своите ближни. Казвам на тези хора да съборят своята малка хижичка и да изровят под нея богатството, което седи скрито от векове. Те казват: Няма защо да се занимаваме с тези предполагаеми богатства, да губим времето и силите си напразно – тази работа не е за нас. Ако е наш късмет, при краката ни да дойде! – Съборете вашата малка къщичка и ще намерите под нея голямо богатство! Не е време сега да философствате. Ако философствате още, всичко ще изгубите. Който ме послуша, той ще спечели това богатство и ще разполага с него, както намери за добре.

И тъй, намерете това богатство, за да осмислите живота си. – Как ще го намерим? – Като станете ученици. Учениците знаят де е това богатство и когато им потрябва, те го използват. Ученикът е богат човек. Казвате: Кажете ни по-лек начин за намирането на това богатство. – Няма какво да говоря по това, но ще ви попитам: Изчезнало ли е съмнението от вашите умове? – Е, понамалило се е малко. – Не, съмнението трябва съвършено да изчезне от вашите умове, от вашите души. Помен не трябва да остане в душите ви от съмнението! Значи, не е достатъчно само да се намали съмнението, но то трябва абсолютно да изчезне от вас и да станете съвършени, както е съвършен Отец ваш Небесни. Съвършен трябва да бъде ученикът! Той трябва да поддържа тази мисъл в себе си ден и нощ, да не си прави илюзии, че може да мине, както и да е. Само мисълта за съвършенството внася в човека вътрешна радост и веселие. Някой казва: Благодаря на Бога, че поне днес съм добър. – Значи, утре има възможност да бъдеш лош. Не, добрият човек е всякога добър; разумният е всякога разу-

мен. С това ние не изключваме погрешките. Щом работи, човек все ще направи някаква погрешка, но ще може и да я изправи. И ученикът понякога прави погрешки, но веднага се заема да ги изправи.

„Направил си го малко нещо по-долен от ангелите.“
Защо е дошъл човек на Земята? Да учи закона на смирение-то. Не само обикновеният човек трябва да учи този закон, но и Христос го учеше. Той знаеше този закон, но трябваше да го приложи на Земята, да види какви резултати ще има. Като дойде на Земята, Христос трябваше да приложи двата велики закона: Законът на смирението и законът на търпението. Като наблюдавам съвременните хора, виждам, че им липсват именно смирение и търпение. Следователно, ако някой ви пита защо сте дошли на Земята, ще кажете, че сте дошли да учите законите на търпението и на смирението. Щом научите тези закони в тяхното практическо приложение, вие ще завършите своята еволюция на Земята и ще бъдете като Христа. Тогава Христос ще ви бъде брат и Учител, а вие – Негови ученици. Това са проспекти на бъдещето, но само чрез тях вие ще разберете какво представлява човекът и какво – човешката душа. Душата крие в себе си велики блага, които едва сега човек започва да прозира. Всеки човек на Земята търси нещо, стреми се към постигане на някакъв свой идеал. Този идеал се включва именно в неговата душа. И когато казваме, че този идеал е непостижим на Земята, ние имаме предвид сегашните условия и разбирания на хората, както и сегашното устройство на техния организъм. Вън от тези условия, при някаква нова обстановка на нещата, всичко е постижимо. Какво изисква тази нова обстановка? – Да имате поне един приятел, който да мисли като вас; двамата заедно пък да мислите като всички добри, свети и праведни хора; всички тия пък да

мислят като Христа, като Бога. Друга философия в света не съществува.

Мнозина се извиняват за своите неуспехи, поради разни причини. Не, никакви причини не могат да оправдаят човека щом се отнася до реализиране на нещо Божествено. Ето защо, вие трябва да бъдете внимателни, да се пазите от натрапени мисли и чувства, които могат да парализират дейността на човека. Това са ред отрицателни внушения, на които човек не трябва да се подава. Ако имате някакъв недостатък и считате, че не можете да го изправите, това е вече някакво внушение във вас. Всяка погрешка, всеки недъг лесно може да се изправи, стига човек да намери съответен метод за това. Ако е въпрос за методи, за начини, такива има много, но какъвто метод и да приложите, в един ден не можете да имате постижение. Ред упражнения трябва да направите, за да се освободите от някой свой недъг и на мястото му да поставите една Добродетел. Щом имате в себе си една добре развита Добродетел, тя е в сила вече да се справи с ред ваши недъзи. По-добре е да имате един разумен приятел, който постоянно ви обича, отколкото да имате сто глупави приятели, които днес ви обичат, а утре не ви обичат. По-добре е да имате само хиляда английски лири, отколкото да имате 50 милиарда германски марки. Съвременният живот на хората се е обезсмислил толкова много, че той е паднал даже под цената на германската марка. При сегашните условия, и сто години да живеете на Земята да печелите, едва ли ще можете с парите, които спечелите, да си заплатите за един обяд на Небето. Много религиозни хора, след като цели сто години са живели на Земята и са служили на Бога, едва са заслужили само един обяд на Небето. Някои окултисти изнасят същата мисъл в друга форма. Те казват, че някои религиозни хора, като

заминавали за онзи свят, имали възможност само за един момент да зърнат Бога: За момент само вратата се отваряла и веднага след това се затваряла. През останалото време те прекарвали в голяма бедност.

И след всичко това, някои проповядват, че достатъчно е човек да повярва в Христа, да се обърне към Бога, за да може да живее вече при Него. Да се мисли така, това е равносилно на положението, да дойде някой при вас, да каже, че ви обича и вие веднага да му предложите да живее при вас като ваш брат. Кой американски милиардер ще бъде готов веднага да ви осинови само затова, че сте му изказали Любовта си към него? Така не може да се мисли, нито може да се поддържа тази крива философия. Христос може да отговори на нашата Любов само тогава, когато вършим волята Божия. Той казва: „Който върши волята на Отца ми, той е мой брат, и сестра, и майка, и приятел.“ Следователно не е достатъчно само да кажеш, че обичаш Бога, но трябва да вършиш Неговата воля. Който работи по този начин, той осмисля живота си и го прави полезен и за себе си, и за другите.

В живота на човека се забелязват главно две фази: първата фаза човек днес е добър, утре – лош. И обратно: днес е лош, утре – добър и т. н. Това е фазата на обикновения човек. Във втората фаза на живота си обаче, човек всеки ден расте от слава в слава, от величие във величие, като семе, посадено пред бистрите води на някой планински извор. Листата и цветовете на това растение всякога ще бъдат живи. Това е фазата на ученика. В живота на ученика има силни бури, ветрове, но падания няма. При всички изпитания на живота си ученикът расте и постоянно се развива. По това именно се отличава животът на ученика от този на обикновения човек. В този смисъл, истински

ученик, истински християнин е онзи, който носи образа на Христа. Ще кажете: Към коя черкова принадлежи този човек? – Към никаква черкова не принадлежи. Той принадлежи на Бога, той принадлежи на Любовта. Според мене, за в бъдеще най-великите хора ще са християните. Под „християнин“ в пълния смисъл на думата разбирам човек с пробудено Божествено съзнание, в душата на когото няма абсолютно никакво съмнение. Няма по-страшно нещо за човека от съмнението. Съмнението е изразено на малкия пръст на човешката ръка. Следователно този враг в човека е меркурианец. Имаш желание да направиш какво добро, да свършиш една хубава работа, но малкият пръст те спира и ти си казваш: Ако направя това нещо, какво ще стане после с мене? В живота на ученика думата „ако“ не съществува. Предприемеш известна работа, пак се спреш и си казваш: Ами, ако хората ме разберат криво? – Няма защо да мислите по това. Добрите, разумните хора всякога се разбират правилно. В Божествения живот хората всякога се разбират. Как познавате, че някой ви обича? Който ви обича, той е готов на всички жертви и услуги заради вас, без да забележите даже, че ви е услужил. Ако ангелите, светиите, добрите хора, па и сам Бог не се грижеха за нас, какво щеше да бъде нашето положение? Ние сме заобиколени от толкова грижи и внимание, но даже не подозираме това нещо, защото всички тия същества ни услужват, жертват се за нас, без да се изявяват външно.

„Направил си го малко нещо по-долен от ангелите; със слава и почест си го венчал.“ Щом Бог ни е венчал със слава и почест, каква е нашата длъжност тогава? Нашата длъжност е да бъдем търпеливи, докато Божият план се реализира; да имаме смирение да понесем обидите на света, за да влезем в Новия живот – в бъдещия живот. Само

търпеливият, само смиреният е човек на бъдещето. Никакво оръжие не ще бъде в сила да пробие ръката на новия човек – човекът на бъдещето. В миналото пробиха ръката на Христа с гвоздей, но днес никой не може да пробие тази ръка. Яка, здрава е ръката на Христа! В миналото разпнаха Христа на кръста, но днес не може да се намери дърво, на което могат да Го разпнат. Велик, голям е днес Христос! Павел казва за Христа, че е научил една от великите тайни в живота, че няма зло в света, което може да пробие Неговата ръка. Същият закон се отнася и до вас. Когато дойдете пръв път на Земята, ще ви гонят, ще ви преследват, на кръст ще ви разпнат. Обаче, като дойдете втори път на Земята, ще бъдете смели и решителни и ще кажете: Няма оръжие в света, с което можете да пробие ръката ми! Това е въпрос на бъдещето, когато човек стане неуязвим за злото. Тогава никой не ще може да внесе в душата му сянка от съмнение и неверие. Някой казва: Сърцето ми е ранено. – Това означава, че съмнението и неверието са проникнали в ума и сърцето на този човек и са го ранили. Днес вече сърцето на Христа не може да бъде пробито. Значи, иде време, когато сърцата на хората не могат да се пробиват. На кои хора? На новите хора – хората на бъдещето. Погледът на новия човек е чист, прав, без никакво съмнение в когото и да е. Този човек свети, изпуска светлина от себе си, на която хората могат да четат своите книги. От онзи пък, който живее в съмнение, никаква светлина не излиза, той е черен, изгаснал въглен. Какво може да се направи с този въглен? Той трябва да се постави при специални условия, а именно да се постави на двата полюса на Божествения живот, както на катода и анода на някоя електрическа машина, за да светне. Казвате: Как ще се спася? – Като повярвате в Господа Исуса Христа. – Как

ще стане това? – Като ви поставят на анода и на катода на Божествения живот. Отдалечите ли се от тези две жици, токът ще се прекъсне, и вие отново ще станете въглен. Има хора, които сами по себе си са светещи, не се нуждаят от прекарване на електрически ток през тях. Бог живее в тях, т. е. Божията Любов е в тях. Това са учениците, от сърцата на които се отделя топлина, а от умовете им – светлина. За тях съществуват благата в света. От техните трапези падат трошици, с които се хранят всички живи същества. За тия ученици именно се отнася стиха: „Със слава и почест си го венчал.“ Значи, със слава и почест е венчал онези, които Го любя, които имат пълна вяра в Него и очакват новата, великата Вселена, която е подчинена на ангелите, но не и на хората.

Сега, поздравявам тези ученици, които познавам. Те ще живеят в новата Вселена, но докато са на Земята още, нека си помагат едни-други, за да се отличат със смирение и търпение, отличителните качества на Христа. Казва се в Писанието: „В последните дни ще ви възкреси и ще ви венчае със слава и почест“.

„И поставил си Го над делата на Твоите ръце.“ – Всичко това се отнася за новия човек, когото Бог ще облече в слава и почест. Това пожелавам и на вас – слава и почест!

Беседа от Учителя, държана на 23 октомври, 1927 г. София – Изгрев

ПОСРЕД ТЯХ

„Защото, дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм аз, посред тях.“

(Матей 18 : 20)

В прочетената глава са изказани велики Истини, някои от които сами по себе си са противоречиви. „Дето са двама или трима събрани в мое име“ – този е най-слабият, най-маловажният наглед стих в прочетената глава. Какво особено има в това, че двама или трима били събрани на едно място? Това е общо изречение. Обаче в тия неща именно, които понякога нам се виждат маловажни, се крие ключът на онова знание, което може да ни даде права насока в живота. Сам по себе си животът, т. е. проявяването на живота е изкуство, а изкуството представя външната страна на науката. Следователно, първо човек трябва да мисли, после да учи, да стане учен и най-после да се прояви в изкуството, да може да направи нещо, да приложи знанието си. Под „изкуство“, аз не разбирам да бъде човек непременно художник в тесен смисъл на думата. Най-великото изкуство в живота е Любовта, да любиш, да съчетаваш цветовете и силите в живота, с една дума – да изразяваш възвишеното, благородното, което се крие в човешката душа. Няма по-голямо изкуство от това да разбираш себе си, да влизаш в

дълбочината на своето естество, да разбираш своя произход: причините на твоето съществуване, както и предназначението ти като човек, дошъл на Земята.

Казвате: Какъв е смисълът на живота? Смисълът на живота се крие в желанието на човека да живее. Но как трябва да живее? Ето един важен въпрос, който всеки трябва да си зададе. Животът е резултат на изкуството да се живее, вложено във всеки човек. Значи животът ще се изрази по един или друг начин, според знанието, според изкуството, вложено във всеки човек специфично. Ако си прост човек, просто ще живееш; ако си глупав човек, глупаво ще живееш; ако си лош човек, лошо ще живееш; ако си добър човек, добре ще живееш; ако си умен човек, умно ще живееш и т. н. Всяко изкуство се нуждае от ред елементи, за да се изяви навън. За пример, първият необходим елемент на художника е платното. То представя почвата, от която художникът трябва да изкара нещо. За тази цел той трябва да знае де какво да тури. Художникът може да вземе четката и безразборно да нахвърля върху платното разни бои, но това не е изкуство, това е бояджийство в най-груба форма. Истинският художник трябва да разбира от цветовете, да знае да ги съчетава правилно. Ако рисува човешки образ за пример, той трябва да знае де да тури червения цвят, де синия, черния или белия цвят. Всеки цвят трябва да се постави на своето място. За онзи, който не разбира от художество, чудно е как може човек да познае де какъв цвят да постави върху платното. За художника обаче платното представя звездно небе, по което той се ориентира де е изток, запад, север или юг. Щом намери тези главни точки на своето платно, той може по-нататък да рисува. Ако не може да се ориентира по тези точки, той ще разбърка местата на краските и от тази картина нищо

няма да излезе. Който погледне такава картина, той казва: Няма художество в тази работа!

Следователно животът като изкуство представя обширно, необятно платно, върху което всеки човек трябва да се ориентира, да намери изтока на своя живот специално, точката на изгряващото за него Слънце. Питам: Де е изтокът на вашия живот? Много хора не знаят де е изтокът на техния живот. Хиляди години как живеят на Земята, но изтокът на своя живот още не са намерили. Защо? По единствената причина, че тяхното Небе е толкова облачно, че сами не могат да се ориентират, не знаят де е изтокът за тях, не знаят какъв е смисълът на техния живот. Те казват: Трябва да се живее – нищо повече! Обаче това не е разрешаване на въпроса. Да живее човек, това е резултат на живота, но не и самият живот.

Преди няколко деня при мене дойде един ученолюбив българин, който се занимавал ред години със земеделието, не само теоретически, но и практически. В него се явила идеята да намери предците на българското жито. Той искал да издири най-старото жито, което за пръв път се е появило на Балканския полуостров и да проследи пътя на неговото изменение, докато дойде в днешната форма, каквото го срещаме в България. Той започнал да изучава произхода на всеки житен клас, докато най-после, след усилен издирвания и труд, намерил в Хасково два класа, които с увереност приел за предци на сегашното жито в България. Той описва точно стъблото, листата, класа, осилите на това жито, като същевременно изтъква разликата между предците на нашето жито и сегашното, с което ние се храним. Той казва, че прадедът на нашето жито е бил в диво състояние. Според мене е точно обратно: прадедът на нашето жито е бил в питомно състояние, а сегашното е

подивяло. Защо? Защото сегашното е доста издребняло. А всяко нещо, което подивява, постепенно издребнява. Когато крушата подивее, издребнява. Когато човек подивее, издребнява. Може да възразите, че слонът, който живее толкова години на Земята, още не е издребнял. Да, засега слонът е философът между животните. Той минава за най-умен между тях. Ако някога подивее, и той ще издрейнее. Едно е важно, че прадедът на житото расте и при най-голяма суша, когато всички сегашни жита изсъхват. Щом изсъхнат другите жита, посадят предците им в сухата земя и те се развиват, завързват и дават плод два пъти по-едър и повече от сегашното. На какво се дължи издръжливостта на това жито? Ако разрежем напречно зърното на сегашното жито, отвътре то е бяло, съдържа повече нишесте, а прадедът му има отвътре рогова ципица, която е причина за издръжливостта му. Това жито не се изражда и съдържа хранителни вещества два пъти повече от сегашното. Всички зрънца на старото жито са еднакви по големина. Този учен българин е намислил да създаде от него нова култура жито. Ако това жито се посади в добра почва, то ще даде зърна, едри като дренки. Изобщо житото се отличава от ръжта и от други някои зърнени храни по това, че само се опрашва, когато за опрашването на другите се изискват външни условия. За пример, ако посадите едно зрънце ръж, от него ще изникне стъбло, което ще израсне, ще цъфне, но плод няма да даде, ако наблизко до него няма и други стъбла ръж. Същото се отнася и до царевичката. Житото обаче може и само да расте и да се развива, защото само се опложда.

И тъй, след дългогодишен труд най-после този учен българин намерил предците на сегашното жито. Питам: Вие намерихте ли прадедото на човека? Според мене

добрият, разумният човек, в пълния смисъл на думата, е прадедът на човечеството. Дълго време и внимателно трябва да търсим добрите хора в света, защото те са рядкост. Сегашните хора, които минават за културни, аз ги уподобявам на сегашното жито, което е доста издребняло в сравнение със своя праядо. Те са изгубили неговите качества. Следователно, когато някой говори, проповядва за Бога, това подразбира, че той е готов да живее и при най-лошите условия на живота. Този човек и в дъното на ада да слезе, и там ще превъзмогне лошите условия. За да превъзмогне човек лошите условия на живота, изискват се знания. Никой професор в света не може да даде тия знания. Докато човек не дойде до положителното знание в себе си, той ще бъде изложен на постоянни промени. Това знание трябва да стане плът и кръв в него, за да създаде той в себе си нещо стабилно, неизменно. Значи в човека има неща, които трябва да се променят – това е в реда на нещата. Обаче има неща в човек, които не трябва да се изменят. Неизменното в човека наричат характер, опорна точка, основа, почва, идея и т. н.

Казвам: В проявите на човека се забелязват четири състояния, които отговарят на четирите състояния на материята – твърда, течна, въздухообразна и огнена. Когато три от тези състояния на материята са в движение, четвъртото непременно трябва да бъде в покой. Когато става промяна в почвата, в твърдата материя, тази промяна носи нещастие на хората; когато става промяна с течната материя, тази промяна носи благословение на хората; когато става промяна с въздухообразната материя, тази промяна обновява хората; и най-последно, когато става промяна с огнената материя, с огъня, тази промяна носи блага на хората. Това, което става с Природата, става и със самия човек;

следователно и резултатите са еднакви. Представете си, че почвата върху която живеете, започне да се вълнува, както въздухът и водата се вълнуват от ветровете, какво ще стане с вас? Ето защо при всички условия в живота, твърдата материя, почвата винаги трябва да бъде в покой. Водата нека тече, въздухът нека се вълнува, огънят нека гори, но при всички тия промени земята всякога трябва да кротува! И затова, когато се казва, че трябва да бъдем кротки, ние разбираме, че основата на нашия живот като изкуство трябва да бъде устойчива. Твърдата почва, на която седи нашият принцип, нашето разбиране на живота, не трябва да почива върху свойствата на водата, нито върху свойствата на въздуха, нито пък върху свойствата на огъня. На какво трябва да почива тогава? Нашето разбиране за живота трябва да почива върху свойствата на твърдата почва. Защо? Защото житото във водата не се сее, във въздуха – също, а в огъня – по никой начин не можеш да го посееш. Житото се сее само на земята, на твърдата почва, а водата, въздухът огънят, т. е. светлината, са условия, които помагат на посятото по-скоро да израсте.

И тъй, когато се говори за живота като наука, като изкуство, ние разбираме красивото, великото, което носи всички придобивки. Обаче красотата в тесен смисъл на думата е само стремеж на душата, но не и неин идеал. Да бъдеш красив, това не е идеал, но резултат; да бъдеш учен, това не е идеал, но резултат. Всеки може да бъде красив, учен, това е въпрос на времето. Красотата, учеността са условия на живота, които човек трябва да знае как да постигне. Който знае да съчетава краските, тоновете в себе си, той може да стане красив. Но понеже краските съставят елементи на светлината, той трябва да разбира тия елементи. Значи, светлината прави човека красив. Съ-

шевременно светлината е храна за човека. Като мисли, той се храни със светлината. Ако растенията могат да приемат въглената киселина от въздуха във вид на въгледвуокис и вода и да я преработват в себе си, да я използват като храна, защо човек, който стои по-високо от растенията, да не може да се храни със светлина? Значи, растенията не са на такъв нисък уровень, както са мислили някога за тях. Съвременните учени признават, че те са по-големи химици, отколкото мнозина химици в нашите времена. Както виждате, те приемат въгледвуокиса от въздуха, който представлява отрова за хората и го обработват в себе си, използват го за храна. Това нещо човек не може да направи. Значи лабораторията, с която растенията разполагат в себе си, е по-съвършена от тази, която човек има. Тогава де остава нашата наука? Аз не говоря за външните лаборатории, не говоря за външната наука, но имам предвид вътрешната лаборатория, вътрешната наука на човека, с която той би могъл да превръща, да преработва своите отровни мисли и чувства и да ги използва за храна. Всяка отрицателна мисъл и всяко отрицателно чувство в човека са отровни вещества, които той трябва да обработва и използва за храна. Истински ученият знае това изкуство. Вземете за пример, когато домакинята иска да извади маслото от млякото, тя знае какво трябва да направи. Тя ще извърши няколко предварителни процеси с млякото, докато извади маслото от него. Днес всяка домакиня може да направи това: първо ще издои млякото, после ще го свари, ще го остави малко да изстине и най-после ще пристъпи към биенето. Важно е как е дошла тази мисъл в ума на човека, че може да издои млякото от овцата или от кравата, да го вари, да го подквасва или подсирва и т.н. За съвременните хора тези процеси са прости, но те представят голямо изкуство. Гледаме

как малкото дете бозае от майка си и намираме, че това е прост процес, но всъщност той представя някаква наука, някакво изкуство.

Ученият земеделец, за когото ви говорих, покрай житото изучавал и къклицата и дошъл до заключение, че тя е егоистка, користолюбива. Оттам той дели зърнените храни на благородни и неблагородни. Житото, ръжта и други някои семена той счита за благородни, защото лесно се поддават на покълване. Достатъчно е да поставите житото, ръжта, ечемика в малко вода и при известна топлина, за да видите, че след два-три дена те започват вече да покълват. Направите ли същия опит с къклицата, тя няма да покълне. В това отношение тя се отличава с голямо недоверие. Къклицата казва: „Не трябва да се вярва много на условията; днес ги гледаш благоприятни, но не знаеш каква изненада ти готвят за утрешния ден. Затова аз ще чакам да се осигуря добре и тогава ще се появя.“ Това показва, че къклицата е минала през големи изпитания, през големи страдания, вследствие на което е изгубила доверие в окръжаващата среда. Оттук вади следното заключение: едни хора мязат на жито, на ечемик, на ръж, а други – на къклица. Колкото и да говориш на последните, каквито истини и да им разкриваш, те казват: На нас ли ще говориш тия неща? Ние не вярваме, ще чакаме благоприятни условия. – Можете да чакате колкото искате, но и вие като къклицата няма да поникнете. Докато чакате благоприятното време за възприемане на Истината, тя вече е заминала. Сега ще чакате да дойде другата година. Докато дойде другата година, ще ви посети друга идея и вие пак ще изгубите благоприятните условия.

Казвам: Когато изучавате естествените науки вие трябва да се спирате върху известни положения, да вадите

те общи изводи, които да поставяте като основа на вашия живот. Защо ви са необходими тия изводи? Защото законите в живата Природа са едни и същи за всички същества: те работят едновременно и в растенията, и в животните, и в хората, както и във висшите същества. Един закон е добре изучен, когато се разглежда неговото въздействие от най-малките до най-високо стоящите същества. И общественият живот е резултат на минали животи, макар и той още да не е напълно разумен. Разумен живот е животът в своята първична проява, в своя първичен произход, както е излязъл от Първичната Причина, но при постепенното си слизание той е изгубил своята разумност, която отново трябва да придобие. Съвременните общества водят прост, полусъзнателен живот. Засега хората се обединяват в общества, не толкова поради някаква висша разумност, колкото по причина на някакви външни условия. Щом дойдат до известно изобилие, до някаква охолност, те започват да водят спор помежду си и се разделят. Днес всички разумни, всички напреднали, високо просветени хора работят за подобрене на обществения живот, за поставянето му на здрава, солидна основа. От хиляди години насам човек е живял при неблагоприятни условия, които са внесли в него ред наслоявания, ред качества, неприсъщи на неговото първично естество, от които той трябва да се освободи. Днес всеки разумен човек се запитва какво трябва да прави, за да подобри, да видоизмени, или по-право да се освободи от примесените към неговото естество отрицателни качества. Срещате един човек и казвате: Отличен човек е той! Как познахте какъв е този човек? Ако искате да познаете човека, идете в къщата му. Ако отидете в дома на този човек и видите на земята постлани мечи кожи, на стените – закачени ножове, саби, пушки, в мазите – барут,

динамит, а на полиците в стаята ред отровни билки, какво заключение ще извадите за него? Можете ли да го наречете истински културен човек? Отивате в дома на друг човек и намирате в шкафовете книги, на масата – мастило, хартия за писане, моливи, писалки и т. н. След това посещавате дома на трети човек и виждате на гвоздеи закачени царевичи, в хамбара – жито, ечемик, ръж и т. н. И за тримата ще извадите различни заключения. Следователно всеки човек се интересува от нещо специфично. Обаче това още не представя неговият живот, нито пък идеалът на неговата душа. Това е само временен стремеж на неговата душа, който ще му послужи като средство, като условие за постигане на нещо по-велико. Значи всеки трябва да намери в себе си онази първична идея, онова вътрешно изкуство, което е в състояние да го обнови.

Сега ще ви задам въпроса: Може ли всеки от вас да намери своя прадядо, от когото е произлязъл? Казвате: Нали всички сме произлезли от Бога? – Да, това е твърдение само. Можете ли да докажете това твърдение? Всяко твърдение е вярно, само когато може да се докаже, когато може напълно да се обоснове. За пример, ученикът пише на дъската числото едно и започва да брои: един кон, един човек и т. н. Питам: Тази единица проста ли е? Единицата е сбор от разумни същества, които имат общ идеал и работят в едно направление. В този смисъл единицата е колективно същество. В широк смисъл под думата единица се разбира Бог. Значи в света само Бог е единица. Отличителното качество на тази единица е, че тя сама се опрашва, т. е. тя сама създава своя живот, както и живота на всички същества. Тази единица е вечна и безсмъртна. Безсмъртието произлиза от нея. Сега, като знаете нещо за единицата, можете ли да обясните математически как се

е образувало числото две? После можете ли да обясните какви са били условията за създаването на първата единица в света и какви са били условията за създаването на втората единица? Трябва да знаете обаче, че условията за създаването на първата, на втората, на третата и на десетата единица са били съвършено различни. Това показва, че различните условия дават различни резултати. Та сега вие твърдите, че сте произлезли от Бога, но не доказвате това твърдение. Да твърдите нещо, без да го доказвате, то няма сила. В това положение вие мязате на онзи слуга, който се наел да пасе овцете на един богат земевладелец. Той навсякъде говорил за богатството на своя господар, че имал няколкостотин овце, че имал хиляди декари земя, ниви, градини, лозя, че бил добър човек, че имал големи знания, но не пасъл добре овцете му: всеки ден се губили по десетина овце; всеки ден заболявали по няколко; всеки ден вълци нападали стадото на господаря му и изяждали по няколко от най-хубавите овце. Питам: Какво се ползва господарят от препоръката на своя слуга, който всеки ден му причинява толкова щети? Какво се ползва и самият слуга от това, че вярва в богатството, в знанието и в доброта на своя господар, щом не може да ги използва за свое добро? На същото основание, питам: Какво се ползвате от това, като говорите за Бога, че е всемогъщ, всемогъщ, всемогъщ? Каква полза от това, че Той е всемогъщ, когато ти си слаб? Каква полза от това, че Той е всемогъщ, когато ти си глупав? Каква полза от това, че Той е всемогъщ, когато ти си лош? Какво ви ползва тази вяра в Бога, в Неговите качества, щом и вие не можете да бъдете като Него? Какъв е този син, който не прилича на баща си? Следователно, когато говори добре за господаря си, слугата трябва да бъде добър, разумен, да докаже, че той разбира господаря си и

грижливо пасе стадото му. Като говори добре за слугата си и господарят трябва да покаже, че го разбира, познава неговите нужди и ги задоволява. Започнат ли и господарят, и слугата да говорят един за друг лоши работи, това показва, че те нямат вяра помежду си. А щом няма взаимно доверие между хората, те не могат да работят заедно.

И тъй не е важно, каква е вашата вяра в Бога, но важно е каква е Неговата вяра във вас. Бих желал главно Бог да има вяра във вас, че можете да вършите Неговата работа. Убедите ли се във вярата на Бога във вас, вие сте намерили вече своя приятел в живота си и можете да считате, че имате една основна идея, на която да се крепите. Колко от съвременните хора имат тази основна идея? Повечето хора днес искат да имат доброто мнение на окръжаващите. И тази идея е добра, но тя трябва да им предаде нещо. Любовта, която храните към някой човек, трябва да ви предаде нещо. Не е истинска Любов онази, която нищо не предава на човека. Не е силна светлина онази, която в тъмна, в мрачна нощ не може да осветли пътя на човека. Не е желано богатство онова, което не може да улесни, да подобри живота на човека. Не е осмислен живот онзи, който не носи щастие на човека. Не е сила онази, която не освобождава човека. Тъй щото, колкото и каквото да говорите за вярата си в Бога, тя не е истинска вяра, докато всеки ден изпадате в обезсърчения, в отчаяния, в обезсмисляне на живота. Като вярвате в Бога, кажете какво ви е предала тази вяра?

Мнозина изпаднат в друго заблуждение, като очакват да придобият вяра, знания в онзи свят. За кой онзи свят говорите? Онзи свят е забавление, което хората сами са измислили. Да очаквате на онзи свят, то е все едно да сте в положението на слуга, чийто господар казва: Ти ми работи

сега добре, че идната година аз ще ти дам 30000 лв. Слугата дочаква тази година, но като дойде време да му се плати, господарят започва да потрива ръцете си, да се извинява и казва: Идната година ще ти платя. И слугата все очаква да дойде идната година, дано господарят му изпълни обещанието си. Не е лошо човек да се втурва в идната година, но в дадения случай сегашната година струва повече от идната. Една основна идея, добре разбрана и приложена в живота, струва повече отколкото много велики идеи, неразбрани и неприложени. Разбраната идея служи за основа, върху която можем да градим нашето щастие. Някой се оплаква, че е болен. Казвам: Повярвай и ще оздравееш! Когато говоря на хората за Бога, те казват: Ние сме болни, бедни, страдащи, помогни ни, няма какво да ни говориш за Господа. – И това може да стане, но при условие вие първо да повярвате. Щом повярвате, то е все едно, че сте разбрали това, което ви говоря.

Сега ще прекъсна мисълта си, както правят авторите на романите, да приведа един пример, който донякъде илюстрира какво нещо е човек без устои в живота. Този пример купих с пари, но не съм извадил заключението си, той не е завършен още. Преди десет години получих подарък една електрическа тенджерата, която не употребявах, нямах нужда от нея. Тези дни ми дойде на ум да направя опит с нея, да видя може ли да ми служи. Турих я на контакта, обаче стана някакво вътрешно изгаряне и тя не можа да се нагрее. Причината за изгарянето ѝ се дължи на това, че аз я поставих на електрически ток от 220 волта, а тенджерата била пригодена за 150 волта. Като изгоря, аз прибрах тенджерата настрана, ако се окаже някакъв случай да се поправи. Два-три деня след това пристига един млад господин от Пловдив, иска да ме види и

казва, че много бърза. Аз бях зает, но си помислих: Ще го приема да видя защо бърза толкова много. Той веднага влезе в стаята ми и започна да разправя, че бил електротехник, идвал от Пловдив, но като дошъл в София да търси работа, изхарчил всичките си пари, изпокъсал се и ме моли да му услужа с 200 лв., които ще върне, като отиде в Пловдив. Като чух, че много бърза, аз разбрах вече в какво седи работата, но не исках да правя прибързани заключения. Казах му: Ето, аз имам една развалена електрическа тенджера, която вие като електротехник ще можете да направите и да си изкарате пари за път. – Не ще мога да я поправя, бързам да замина. – Защо бързате толкова много, щом нямате пари? Ако имате пари, разбирам да бързате, но при това положение, в което се намирате, няма защо да бързате. Вие сте дошли за работа; ето, работа ви се отваря. Аз имам особено мнение за хора, които бързат много. Както и да е, той прегледа тенджерата и намери, че цялата батерия в нея е развалена. Казвам му: Направете сметка за колко лева материал трябва да се купи. Той направи сметка и ми каза, че трябва всичко 250 лв. за материал. Дадох му 270 лв. да купи материала. Той отиде в града и след три часа се върна, като каза, че материалът сега бил по-скъп и са нужни още 200 лв. Каквито материали е купил, оставил в една позната фирма, да не ги носи със себе си. Взе тенджерата, взе парите и пак отиде в града. Аз знаех, че повече няма да се върне, но оставих да се прояви докрай, да видя доколко ще издържи. Той дойде на другия ден, но без тенджерата и каза, че утре ще я донесе, като ме помоли да му дам 250 лв. да си купи обуца. – Като поправете тенджерата, тогава ще ви заплатя добре. Отиде си той, но не се върна повече и тенджерата остана у него.

Това беше опит с един човек, да се види доколко може да издържа и каква е неговата честност. За мене е важно дали ще направи тенджерата, а не това, че съм му дал пари. Аз искам той да прояви своята честност като човек. И невидимият свят по този начин изпитва хората доколко са честни. Честността повдига човека. Честният човек е благороден; той издържа при всички лоши условия на живота. Да постъпиш честно, значи да победиш лошите условия. И на смъртно легло да си, пак можеш да бъдеш честен, да принесеш красив плод в живота си. Честността е онзи елемент, който алхимиците са търсили – еликсирът на живота, първичният зародиш на живота. Този зародиш съществува в човека. Когато изучава религиозния, духовния живот, главната цел на човека е да придобие в себе си безсмъртните форми. В човешкия организъм има една безсмъртна клетка – първичната, която всеки трябва да намери. Всички усилия на науката, на религията са насочени именно в това направление, да намерят тази първична клетка. Тя е прадедът на всички клетки. Като се намери тази клетка, върху нея може да се гради бъдещият живот. Тя е подобна на прадеда на житото. Тази първична, жива клетка се отличава от другите по това, че съдържа в себе си рогово вещество. Хранителните вещества в нея са повече, отколкото в другите клетки, а благодарение на роговото вещество тя се отличава с голяма устойчивост, издържа и при най-лошите условия.

„Дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм аз посред тях.“ Двама или трима, това са необходимите условия, за да дойде Христос. Идването на Христа между хората е основната идея, от която произтича безсмъртието; безсмъртието пък носи щастието. Усилията на целия живот днес се свеждат към постигане на това

безсмъртие. Достатъчно е човек да добие сянката на безсмъртието само, за да бъде отличен ученик, проповедник, държавник, отлични баща или майка. Ето защо при каквото положение и да се намира, човек трябва да прави усилия да постигне това безсмъртие. Ще прави усилия човек, но и ще вярва в онази жива клетка в себе си, която расте и се развива непрекъснато. Допусне ли в себе си мисълта, че всичко зависи от външните условия, той губи силата на тази първична клетка в себе си, губи своя праядо. В който момент повярва, че той е над външните условия и може да ги използва, ще намери своя праядо. Външните условия са толкова променливи, колкото и самите хора. Срещате един човек, виждате, че днес мисли едно, утре – друго, после – трето и т. н. Всеки трябва да намери в живота си поне един човек, който носи в себе си тази основна идея – безсмъртието, за да му покаже начина, по който той сам е намерил в себе си първичната клетка, или праядото на сегашното жито. Който се храни с това жито, той е разрешил за себе си въпроса за храненето. Той не се нуждае от никаква друга храна.

Следователно идеята, която може да задоволи човека, е той сам да се опрашва. Ако заболее, той сам да се лекува, да не търси хора, които да му помагат и на които да разказва своите нещастия и страдания. Няма по-лошо нещо от това да разправяш страданията си на хората. Не е благородно да товариш хората със страданията си. Че кой не страда в света? Какво ще постигнете, ако разказвате на хората своите радости и страдания като роман? Башата ще започне да разказва на децата си как се сражавал на бойното поле или как го нападнали разбойници. Майката пък ще започне да им разправя какви страдания имала от мъжа си, от свекърва си и т. н. Тези разкази могат да се

разправят, но при други условия на живота. При сегашните условия за възпитанието на хората се изискват съвсем други методи. Ако търсите един приятел или учител, каква трябва да бъде тяхната основна черта? Или, ако искате да се повдигнете, на коя черта във вашия характер трябва да разчитате? За да се повдигнете, вие трябва да имате поне една основна идея в себе си, но да не е отвлечена. Ето, този българин имал една основна идея, да намери прадядото на сегашното жито. Тази идея е възникнала в неговия ум по вътрешен път. И най-после, като намерил първичното жито, той ще дойде до други, по-дълбоки заключения. За сега той описва външно какъв е класът на това жито. Той казва, че класът му бил много дълъг, съдържал по 40 зрънца, два пъти по-едри от сегашните, а същевременно било и по-хранително.

Казвам: За да бъде добър, човек трябва да намери своя прадядо, или своя прародител, т. е. онзи, от когото се е родил първоначално. Ще кажете, че сте родени от Бога. Роденият от Бога има в себе си тази основна идея, той не я търси сега. С това аз не искам да кажа, че вие нямате нищо хубаво в себе си. Не, вие имате жито, но от сегашното; вие имате идеи и вярвания в себе си, които са на израждане вече. Има убеждения, има добродетели в света, които също така са на израждане. Светът се нуждае от нещо ново, което, като влезе в хората, коренно да ги измени. В това отношение алхимиците отдавна са разбрали тази Истина и навремето си още са търсили нещо ново, което да подмлади хората. Ако вложи в себе си една Божествена идея, човек моментално ще се подмлади и ще намери начин за разрешаване на противоречията и мъчнотиите в живота. Евангелието например съдържа много такива идеи, които и до днес остават неразкрити. Не е позволено още

да се разкриват на хората тези истини. Мнозина искат да им се каже нещо от тези истини, но за да им се каже нещо, те трябва да разбират Божественото начало в себе си, да вярват в Първата Причина и да са свързани с Нея. После те трябва абсолютно да вярват в себе си, както и в своите ближни. Никакво съмнение не трябва да съществува в тях. Ние сме среда, проводници на Божественото. В тази среда работят много напреднали същества. Всеки човек отделно е резултат и на работата на своите предци. За да дойде във връзка с напредналите, с разумните същества, той трябва да се върне към своя първичен живот, към живота на своите предци, които се отличавали с голяма устойчивост, с висок морал. Иначе каквито закони и теории да се прокарват в съвременните общества, те не могат да подобрят живота. Като гледам картините на съвременните художници, много рядко виждам нещо високо идейно. Българите например обичат да рисуват картини от миналото, прозаични неща. Те обичат да рисуват своите царе: Крум, Симеон, забележителни с големите си подвизи. Коя беше основната идея на Крум, на Симеон? Те показаха ли предците на българите? Това става не само в България, но и в цяла Европа. Кой европеец се е заел да търси предците на тяхното жито? Ако човек не устоява на мъчнотиите в живота, това показва, че той не е намерил още своите предци. Ако при най-малките мъчнотии изсъхвате, де е вашата сила? Ако вашето верую не може да устои на изпитания, каквито устройваха на мъчениците, какво верую е това? Какво ще кажете за един теософ, окултист или пък християнин, който при най-малките изпитания, напуска своето общество или черквата, към която се числи? Човек може да напусне дадено общество или държава, но дето и да отиде, той все ще се натъкне на известни ограничения, на известни закони.

Всеки закон изисква от човека зачитане или известно подчинение. А тъй, да се движи човек от едно място на друго, да бяга от затрудненията, това не е никакво разрешаване на въпросите. Да се движи, да се развива човек в своя живот, това е качество, присъщо на водата. Човек трябва да бъде стабилен като почвата, като твърдата материя. Щом дойде до Бога, до идейния живот, никъде не трябва да се местим. Турците казват: „Камък, който се търкаля, основа не хваща“. Ако камъните на вашата къща се търкалят, каква къща е тази? Кръвта трябва да тече; мисълта трябва да се движи; чувствата трябва да се разширяват, но в човека трябва да остане поне една основна идея в покой, която да образува неговото тяло. Най-важното нещо в човека е неговото тяло, а не мислите и чувствата му. Мислите, чувствата и постъпките на човека са външни условия. Това, което всеки ден се тъче в човека, са неговите клетки. Значи при сегашните условия на живота, най-важното нещо за човека е неговото тяло, защото то представя проявения човек. Ще кажете: Чудно нещо! Това хилаво човешко тяло било толкова важно! Да, с това тяло именно този българин пропътува цяла България, за да намери само два класа от предците на българското жито. С вашата философия вие можахте ли да пропътувате тялото си, да намерите в него онази първична, безсмъртна клетка? Можете ли да кажете в кой уд на организма се намира тази клетка? Нищо не можете да кажете, а при това тази клетка е във вас.

„Дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм аз посред тях“. Съвременните хора вярват в щастието и чакат то да им дойде на крака като казват: Добър е Господ! – Аз вярвам 200 на стоте, че Господ е добър, велик, благ, но при все това хора умират гладни. Бог е живот, но при все това хората умират. Кой е причината за смъртта на хората:

Бог или те сами? Казвам: В своето Царство, Бог не търпи никакво безредие, затова всеки момент възстановява реда в живота. Като види някой смъртен човек, Той казва: „Това гърне не струва, да се хвърли вън!“ Господ постоянно чисти хората. Следователно хората ще умират дотогава, докато намерят своите предци и се пресадят на тях. Апостол Павел казва: „Ще се присадим на дива маслина“. Това подразбира, че ще се присадим на нашите предци. Значи, ако питомното се присади на своето собствено дърво, то ще вирее по-добре и по-добър плод ще дава.

Сега аз обръщам вниманието ви върху следните положения, ако вярванията ви са като на обикновените религиозни хора, нищо няма да направите с тях; ако имате знанието на света, нищо няма да направите с него. Какво ви е нужно тогава? Да имате в себе си поне една основна идея. Дето и да отидете на този или на онзи свят, вие трябва да имате поне една основна идея. Някои казват: Какво ще оставим на Земята, като заминем за онзи свят? Казвам: Две важни неща трябва да ви занимават – какво ще оставите на Земята след заминаването си и какво ще занесете със себе си в онзи свят. Първото е необходимо, за да намерите нещо, като дойдете втори път на Земята, а второто е необходимо, да има какво да работите на онзи свят. Какво искал да каже Христос със стиха „събирайте си богатства, които молец не опасва, нито ръжда разяжда“? Знаете ли положително колко и какво сте внесли в Божествената банка? Що се отнася до земните банки, хората знаят колко са внесли, но дойде ли въпрос до небесната банка, те не знаят колко са внесли в нея и дали изобщо има внесено нещо. Това всеки човек трябва да знае, защото физическият живот е свързан с Божествения. Каквото вършите на Земята, то има отражение в Божествения свят. Който иска

да придобие безсмъртието, той трябва да изучава живота като велико изкуство. Не е достатъчно само да се цитират стихове от Евангелието, но те трябва да се живеят. Какъв живот е този, ако един ден сте радостни, а на другия ден скръбни, или един ден вярвате, а на другия ден се съмнявате? Всички трябва да знаете, че когато хората умират, Бог ги учи. Той насочва мисълта им в права посока.

Казвам: Вашият живот лесно може да се подобри. – Как? – Като внесете в себе си една безсмъртна идея. Не мислете, че с обикновената вяра можете да подобрите живота си. Не, ще внесете в себе си такава основна идея, която да ви даде вяра, упование и сигурност в живота. Който има такава идея, той мяза на човек, качил се на скала сред бурното море и седи там тих и спокоен, незастрашаван от морските вълни. Основната идея дава на човека необходимите елементи за работа. Който намери тази идея в себе си, т. е. своя працядо, той се подмладява, облагородява и престава да се занимава с дребнавостите на живота. Умът му се изпълва със светли и възвишени мисли, а сърцето – с благородни чувства. Докато човек не е намерил тази основна идея, той мяза на малко дете, което цял ден играе на улицата с кал и пясък, прави си къщички, цапа се с калта. Щом намери тази основна идея, човек е пак същото дете, но вече баща му го завежда в градина, пълна с хубави, зрели плодове. Детето забравя вече къщичките от кал и пясък и мисли само за зрелите, сладки плодове. То се изчиства външно и вътрешно и започва да се храни само с плодове, които внасят в душата му нещо ново, което го повдига и облагородява.

„Дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм и аз посред тях“. Това е казал Христос на времето си, но то се отнася за вечни времена. Задайте си и вие въпроса ще

можете ли да живеете след като умрете? Ще можете ли да забогатееете, след като осиромашеете? Аз взимам думата забогатяване в красив смисъл. Да намериш смисъла на живота, това значи да забогатеееш. Казано е: „Блажени нищите духом“. Нищите духом не подразбират бедни хора. Да бъдеш нищ, това подразбира известно състояние на духа. Нищият духом представя долина, в която всичко расте, цъфти и зрее. Нищият духом е смирен, тих, кротък човек, който е намерил основната идея и казва: Господи, досега съм се лутал в живота, но намерих вече основната идея и започвам да се чистя. Намерих вече житното зърно, върху което почива моето щастие. Казвам: Тази идея струва повече от всичкото богатство и знание на света. Тази идея е магическата пръчица в живота на човека, която може да го направи учен, силен, музикант – с тази идея той може да постигне всичко, каквото желае. Достатъчно е човек да насочи мисълта си в дадена посока, за да може в 20–30 г. най-много да постигне това, което без тази идея едва ли за цял живот би постигнал. Ако сте дошли до придобиване на тази идея, не отлагайте. Работете, молете се, да я постигнете. С нейното постигане ще дойде и възкресението. Само онзи ще дойде до възкресението, който е придобил основната идея, който е намерил своите предци. Бог ще се всели само в ония житни зрънца, които са в състояние да възприемат слънчевата светлина по новия начин. Нашите предци са били в състояние разумно да използват богатствата в Природата, когато съвременните хора даже не подозират за тия богатства. Днес българите разработват земята едва на дълбочина 25 см.; ако я разработват на 50–60 см. дълбочина, те ще открият в нея богатства за хиляди години. Има известна аналогия между разработването на земята и на човешкия мозък. Колкото плитко разработват

земята, толкова плитко разработват и мозъка. Често слушат съвременните хора да си говорят: Не ни трябва дълбока философия, на дълбоко да се оре; отгоре-отгоре само е достатъчно. Не, дълбока философия се изисква! Земята трябва да се обърне на дълбочина 60 см. Ако посадите семена в така разработена земя, тя ще даде сто пъти по-добри резултати. В това отношение страданията са необходими, те представят ралото, което разорава земята. Страданията са необходими за опресняване, за усилване на елементите. Който страда, той се усилва, калява се. Който седи в покой, той отслабва, крехък става. Същото може да се каже и за болестите. Който е боледувал, той става по-издръжлив, по-силен. Ако някой не е боледувал в живота си, организмът му е по-изнежен, по-неиздръжлив. Каленият, издръжливият човек има запас от енергии, с които се противопоставя на всяка болест. Този човек издържа не само на болести, на страдания и мъчнотии, но и на всяка отрицателна мисъл или отрицателно чувство, които минават през него.

Примерът с моята тенджера, който ви разказах, е ценен и за вас, да знаете как да постъпвате. Когато някой ви иска пари, не му давайте, докато не свърши някаква работа. Иначе човек се разваля. В дадения случай аз трябваше да отида заедно с този електротехник, да купим материал за тенджерата и по този начин той щеше да избегне изкушението. Това, че не издържа, показва отсъствие на пряддото в него. Мнозина подържат мисълта, че трябва да се помага на хората с пари. Никъде в Евангелието не е казано, че трябва да се дават пари на хората. Аз съм наблюдавал, че парите развалят хората. Ако дойде при тебе някой беден, бос, с окъсани дрехи, първо го нахрани, дай му хляб да се наяде. И след това, ако имаш възможност още да му помогнеш, купи му нови дрехи и обуца, но старите си не

давай. Не давай тялото си на хората, т. е. не давай старите си дрехи, които са свързани с тялото ти. Купи нови дрехи и му ги подари. Старата си къща никому не давай! Така постъпва и Бог по отношение на нас. Сега мнозина ще се хванат за думите ми и ще възразят: Значи, не трябва да се прави добро на хората. Не, нов, възвишен морал е нужен на съвременните хора! Задачата на нашия живот не седи в това да помагаме на бедните. Ако дойде при мене някой беден, аз ще му кажа коя е причината за неговата бедност и ще му покажа начин за излизане от това положение; ако дойде някой болен, ще му кажа защо е болен и ще му посоча начин на лекуване.

„Дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм аз посред тях“. Постарайте се да намерите тази основна идея в себе си. Тя е във вас. Щом намерите нейните отличителни черти, ще придобиете сила да издържате на всички страдания. Няма сила в света, която може да разклати тази идея във вас. И на кръста да сте, пак ще издържите, както издържа Христос. Той пострада заради тази основна идея, но издържа. Когато беше на кръста, Той извика: „Господи, защо си ме оставил?“ Но веднага след това Той каза. „Нека бъде Твоята воля! В Твоите ръце предавам Духа си.“ На друго място Христос казва: „Имам власт да положа душата си, имам власт и да я взема“. Това показва, че Той не очакваше да дойде някой отвън да Му помогне. Казвам: Когато се намерите на кръста, не очаквайте хората да ви съжаливат. Достатъчно е вие сами да се съжаливате. Ако ви видя на кръста, аз бих се радвал. Каква полза, ако плача за вас и ви съжаливам? Вместо да плача, по-добре ще бъде да взема клещи и да извадя гвоздеите от ръцете и краката ви, с които сте заковани. Най-лесно е човек да пророни няколко сълзи за вас, да ви каже, че волята Божия

е такава и да си замине. Не, минеш ли покрай някой, който е разпнат на кръста, кажи му: Братко, бъди спокоен, не се бой, престори се на умрял и щом те снемат от кръста, ние ще те съживим. Казвате: Нали трябва да се говори Истината на хората? – На кого трябва да се говори Истината? Истината трябва да се говори само на разумните, на истиннолюбивите хора. На лъжците, на крадците Истината не трябва да се говори. И да им кажете Истината, те няма да вярват. Всеки човек търси Истината, но някои от тях я търсят по крив път. Истината с лъжа, с кражба не се намира. Някой иска да отиде в Америка, друг – в Германия, трети – в Англия, там да намерят Истината. Казвам: Ако можете там да намерите Истината като основна идея във вашия живот, заслужава веднага да сторите това, да не губите време. Но ако и там не я намерите, по-добре останете при условията, при които сте сега. Ако мислите, че на онзи свят ще намерите Истината, можете и там да отидете, но после да не съжालявате, да плачете, че сте гладни, да искате да ви раздават жито на задушница. Задушниците не са нищо друго, освен условия да се задоволи отчасти глада на онези, които са заминали за онзи свят и оттам плачат, че са гладни. Какъв е онзи свят, ако за душите, които са там, трябва да се дава жито от нашия свят? Това не е истинският „онзи свят“, но един беден свят, пълен със страдания. На душите от онзи свят ние ще кажем: Да ви избави Господ от това голямо страдание, в което се намирате да очаквате на нашите подаяния!

Сега аз говоря за учениците, а не за слушателите. Първата задача на ученика е да дойде в контакт със своя прадядо, да види какви са неговите качества. Като влезе в контакт със своя прадядо, той ще го научи какво да прави. Ще кажете: „Духът на Истината ще ни научи какво да пра-

вим“. За кой дух говорите вие? Много духове ви говорят, но кой от тях трябва да слушате? Като говоря за духове, за ангели, мнозина се плашат. Защо се плашите от духовете? Каква разлика има между духовете и самите вас? Всички хора са въплътени духове. Говорите за Иван, за Драган, но кой от вас е видял Иван или Драган? Кой от вас е видял човека? Иван или Драган се е качил на един бял кон, който временно е взел под наем, но конят не е негов. Обаче кой е този Иван? Де живее той? Кои са отличителните му черти? – Нищо не знаете. Но има нещо безсмъртно в човека, което никога не се мени. Има моменти в живота на човека, когато в него настава тишина, спокойствие и той чувства какво е всъщност. Тези моменти траят кратко време, след което човек минава пак в обикновения живот на тревоги, докато най-последният животът му се свърши и той казва: Нищо, за бъдеще ще постигна това, което сега не можах. – Ако живеем по този начин и отлагаме нещата от един живот за друг, ние нищо няма да постигнем, няма да разрешим задачите на своя живот. Това е механически процес на живота, за който ние не говорим. Казвам: Оживее ли веднъж човек, той трябва да използва това положение и да направи само още една крачка напред! – Ама ние правим усилия. – Аз зачитам вашите усилия, но трябва да направите само една крачка напред! Вярата като понятие е едно нещо, а като сила, приложена в живота, е друго нещо. Всеки ден трябва да прилагате по една нишка към вярата си, да я усилвате. Ако пък всеки ден късате по една нишка от вашата вяра, тя отслабва. Вярата като понятие е едно нещо, а като сила, която дава възможност на човека да постигне своите стремежи, е друго нещо. Любовта като понятие е едно нещо, а като сила за постижения е друго нещо. Любовта представя велик свят. Ако знаехте какво нещо представя една нишка

от вярата или от Любовта, вие щяхте да работите за увеличаване на техните нишки. Аз засягам един от важните въпроси – въпросът за силата на ученика. Кога човек може да бъде силен? Когато сам се опрашва като житото. Докато търсиш помощ отвън като царевицата, ръжта, ечемика, ябълката, крушата и др., ти си зависим човек. Значи, житото е емблема на човешкия живот. Понеже житото днес е издребняло, това показва, че човешкият живот е издребнял. Когато житото на новия живот се посади в човека, едновременно с това ще се подобри и неговият живот. Следователно всяка нова идея, която се внася в ума на човека, подобрява живота му.

Ще кажете: Ние вярваме в Господа Исуса Христа. – Моите почитания към вашите вярвания. – Ние се стремим да бъдем добри. – Моите почитания към вашите стремежи, но в Писанието е казано: „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш Небесни!“ Кой от вас е съвършен? Съвършенство, без придобиване на предците, е немислимо. Съвършенството подразбира единение с Бога. Това единение е органическо, а не външно, механическо, наложено от хората. Който живее в това единение, той живее в цялото и разбира идеите, които се включват в Него. Това значи да имаш доверието на Бога и да разполагаш с всички сили и богатства, които се крият в Него. Щом придобиете този прядядо в себе си, Природата ще ви даде доверието си, да разполагате с нейните сили и богатства. Днес Природата е заключила всичките си богатства. Защо? Защото хората пипат без позволение наляво-надясно и ще отиде тенджерата. Тенджерата представя вашето тяло, което трябва да пазите. Един ден дяволът ще дойде при вас под предлог, че иска да поправи тялото ви и ще го задигне. Не давайте тялото си на дявола! Не правете опита, който аз направих. Аз

мога да правя такива опити, защото лесно ще намеря този, който взе тенджерата. А вие, дадете ли веднъж тенджерата си на дявола, мъчно можете да го намерите.

„Дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм и аз посред тях.“ Сега, желая ви да се събирате по двама или трима, да започнете с алхимическата идея, да образувате общество от идейни хора, които да работят за своето добро, за повдигане на своя ближен и за въдворяване Царството Божие на Земята. Щом постигнете това, всички хора ще живеят според великия закон на Любовта.

Сега аз желая да се намери още един българин, който да издири предците на самите българи. С намиране предците на житото, разрешава се и въпросът за стомаха, за храненето. Когато това жито се размножи, от него ще се прави най-хубавия хляб, какъвто досега не е могъл да се приготви.

Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небото.“ Не е далеч времето, когато хората ще се хранят с този жив хляб. Щом дойде това време и животът на Земята ще се подобри.

И тъй, дето са двама или трима от учениците, събрани в името на Христа, те ще могат да намерят предците на сегашното жито в себе си.

Беседа от Учителя, държана на 30 октомври, 1927 г. София – Изгрев

И РЕЧЕ БОГ

„И рече Бог:
„Да направим човека по образу
нашему и по подобию нашему.“
(Битие 1:26)

Съвременният живот е израз на дълго минало. Животът не се създава сега. Това, което хората сега преживяват, е последствие на минали причини. Вследствие на това в живота се забелязва една необходимост. Понякога хората се чудят защо нещата стават така, както те не желаят. Ако всички неща в живота се създаваха сега, щеше да има възможност да се изменят, но понеже те са създадени вече, сега не остава нищо друго, освен да се използват по разумен начин и ако се забележат някакви погрешки, да се изправят. Който е запознат с окултните науки, с философията на живота, той може да чете ред автори, които са писали по тези въпроси, за да си ги изясни още по-добре.

Казвам: Животът на всеки човек представя възел, в който се прекръстосват неговото минало, настояще и бъдеще. Следователно миналото определя настоящето, а настоящето ще определи бъдещето. Един велик закон е взел участие при създаването на човека, като го е извадил от първичните му условия и го е поставил на житейската сцена. В това отношение човешката душа е връзка, съеди-

нителна нишка между физическия и Божествения свят. За напредналите същества тя представя предмет за изучаване. Ако искате да знаете защо е създадена Земята, ще ви кажа, че Земята е създадена за човека. Вън от човека, Земята няма никакъв смисъл. И наистина, преди човека Земята не е съществувала. Тя е съществувала и тогава, но не в това състояние, в което я виждаме днес. Бог рече: „Да направим човека, който да владее над рибите, които живеят във водата, над птиците, които живеят във въздуха, и над животните, които живеят на твърдата почва.“ Значи Бог определи три елемента, които човек може да владее. При това създаване на човека не се казва, че той може да владее светлината и огъня. Само първите три елемента се дадоха на човека да ги владее. Рибите представят първобитното състояние на човека, в което не е съществувал почти никакъв морал. От рибите не е останала никаква книжнина, никаква култура. За тях може да се каже, че са били някакво разбойническо царство. Между тях съществува пълно разрушение. Рибите се отличават с голяма жестокост. Голямата им плодовитост се дължи именно на тази черта. Те снасят от 2000 – 3000 яйца, но всичко това се унищожава, гълта и в края на краищата от тия яйца, едва ли ще излязат няколко рибки, които да продължат рода. Голямо изстребление съществува между рибите! Същото може да се каже и за човека, когато е бил в диво състояние. Той е мислил само когато се е намирал в опасност. Това не е мисъл. Не може да се нарече философ онзи, който мисли само в усилни времена. Кой не мисли тогава?

В една от миналите си беседи казах: Права мисъл е онази, която се проявява при най-малките съпротивления. Когато богатите, учените, духовните хора почнат да мислят, тогава ще имаме права мисъл. Казвате: Нима духовните

хора не мислят? Да, и духовните хора още не мислят. Засега те чувстват, имат желания, действат, но още не мислят. Хората смесват желанията с мисълта, но има грамадна разлика между правата мисъл и желанията. Наистина, желанието събужда мисълта, но това още не е права мисъл. Такава мисъл е подобна на есенно цвете, което цъфти, но плод не връзва. Такива мисли са едnodневки, които нямат никакво развитие. Когато говоря за правата мисъл, аз разбирам такава мисъл, която има благоприятни условия за развитие: да расте, да цъфне, да върже и да узрее. За да се предизвика една права, възвишена мисъл, човек трябва да има в себе си най-добри условия, т. е. да бъде създаден по образ и подобие Божие. Ако човек не е образ и подобие Божие, за права мисъл в него не може да се говори. Защо? Защото правата, възвишената, идейната мисъл иде само от Бога. Някои от съвременните философи казват, че в първичния живот не е съществувала никаква мисъл, но мисълта сега се проявява. Те казват още, че в първичния живот не е съществувала никаква светлина, но светлината сега се проявява. Според мене това е точно обратно: и мисълта, и светлината са съществували в първичния живот. Светлината, както и мисълта, са съществували през цялата вечност, а тъмнината и безсмислието, т. е. отсъствието на мисълта се проявили отпосле. Преди всичко, трябва да се прави разлика между първичния и първобитния живот на човека. В Писанието е казано, че първо се е явила светлината в света, а после тъмнината се е опитала да я обсеби. Кой обсебва в света – само простият, невежият, който не разбира законите. Когато детето гледа Луната, струва му се, че ако простре ръцете си, ще я хване. Всъщност детето не може да обхване Луната с ръцете си. Да мисли, че може да я хване с ръцете си, това говори за неговото не-

вежество. Също така някой казва: Моята мисъл е толкова обширна, че с нея мога да обгърна целия свят. – Да, твоята мисъл може да обгърне света толкова, колкото детето може с ръцете си да хване Луната. Друг казва: Аз съм много търпелив човек. – Не се минават два-три дена, срещате този човек скръбен, разплакан. Защо? Явило му се някакво препятствие, някаква мъчнотия в живота, която не могъл да преодолее. Тази мъчнотия дойде, за да му покаже, че няма търпение. Търпението е един от великите стълбове, на които се крепи правата мисъл.

Сега аз говоря върху въпроси, които засягат вашия живот. За пример, от незапомнени времена още е казано: Каквото човек мисли, това става. Ако човек мисли по Божествено, и работите стават по Божествено; ако мисли по човешки, и работите стават по човешки; ако мисли по животински, и работите стават по животински. Както мислиш, такъв ставаш. Това е един фатален закон в света. Казвате: С какъвто дружиш, такъв ставаш. Това не значи, че по форма и съдържание ще станеш като него, но направлението на твоя ум, на твоето сърце и на твоята воля ще приемат друг израз. С каквато мисъл човек се свърже, такова въздействие ще окаже тя върху неговия мозък, с каквото желание човек се свърже, такова въздействие ще окаже то върху неговото сърце. За пример, когато човек преживява някакво тежко състояние и не знае, че причините за това се крият в неговия минал живот, той се гневи на съдбата си и роптае срещу нея. Всеки трябва да знае, че той сам е създал съдбата си. Днес човек носи последствията на това, което е създал в миналото си. Значи, последствията са допуснати от Бога, но причините не са от Него. Причините се крият в самия човек. Първоначално Бог е дал добри условия на всички хора, да се развиват, но едни от тях са използвали

тия условия правилно, а други не са ги използвали, както трябва. Когато един студент свърши университет с отличие, по пристрастие ли неговите професори са му турили този венец на главата? Не, този студент е работил усърдно, той е развил дарбите и способностите си, които Бог е вложил в него първоначално. Ще кажете, че майката и бащата на този студент били способни. Да, на чешми, от които тече чиста, хубава вода, поставят мраморни курни, а на чешми, от които тече твърда вода, поставят прости курни. Според водата и курната. Следователно добрият син определя своята майка и своя баща. Хубавият сандък определя какви скъпоценности да се турят в него. Казвате, че бащата и майката създават синовете и дъщерите си. Това е вярно по отношение на Бога, но не и по отношение на хората. Бащата и майката не създават синовете и дъщерите си, но те представят само условия за тяхното проявяване. Според развитието си, синът и дъщерята сами ще изберат своите родители. Съгласно този закон, развитието на човека определя и неговото бъдеще. Значи, бъдещият живот на човека зависи от настоящия. Хората не подозират даже великата цел, за която са дошли на Земята. Сега се приготвя материал за тази велика цел. Мислите и чувствата са материалите, от които ще се създаде бъдещият човек.

„Да направим човека по образу нашему и по подобию нашему.“ Този образ и подобие се заключава в Божиата мисъл. Който може да бъде проводник на Божиите мисли, той е човек, създаден по образ и подобие Божие. В това отношение, физическият, т. е. проявеният свят, е създаден по образ и подобие на Божествения. Погледнете на Небето, на небесните светила и ще разберете с каква точност е създаден този свят! При създаването на Космоса са взели участие най-учените същества. Ако се заемете с изучаването

на всички слънца и планети, ще видите с каква съвършена техника, с каква висша механика са си служили тия същества. А всичко това говори за тяхната висока култура.

И рече Бог: „Да направим човека по образу нашему и по подобию нашему.“ От този стих се вижда, че до това време човек е съществувал някъде, но не е бил направен по образ и подобие Божие. Защо Бог е извикал човека отнякъде и отново го е създал, съвременната философия, както и окултната, не дават положителен отговор. И да се обясни по някакъв начин този въпрос, той все пак ще остане неразбран. Да бъде човек създаден по образ и подобие Божие, това подразбира да му са дадени две качества: да мисли и да чувства. Мъдростта създава условията за живота; тия условия пък създават науката, ако науката не съществуваше, хората не биха могли да поддържат своя организъм, да строят къщите си, да уреждат помежду си средства за съобщение. Що се отнася до външните условия на живота, те могат да останат настрана, но първото необходимо условие за човека е да държи своя организъм в пълна изправност. Това е от първа необходимост, защото човек е свързан с всички живи същества, които стоят подолу и по-горе от него. Съвременните хора още не знаят за тази връзка и не разбират нейното значение. Един ден, когато хората дойдат до това пълно единение, когато съзнаят тази връзка, и животът им ще придобие смисъл. Всички хора трябва да съзнаят, че са едно тяло и един дух. Щом съзнаят това, те ще бъдат образец на Великия организъм, в който всеки ще намери своето определено място. Само при това положение човек може да бъде свободен.

В 24 гл. 46 стр. от Евангелието на Матей е казано: „Блажен този раб, когото, кога си дойде господарят му, намери го да прави така!“ И аз казвам: „Блажен този раб, ко-

гото, кога си дойде господарят му, намери го да прави това, за което е поставен!“ Всеки човек е поставен от Бога на определено място за някаква велика цел, която той трябва да постигне. Нашите желания не представят задачата, за която сме изпратени на Земята. Ето защо, ние трябва да различаваме временните наши желания от желанията на Любовта, от желанията на Бога. Любовта е велик свят, който има съвсем друго произхождение в сравнение с физическия. Безсмъртието на човека седи именно в Любовта. Когато хората се научат да изпълняват Божията воля, те ще дойдат до закона на безсмъртието. Не е достатъчно само да чувствате тази Любов, но трябва да я изживявате. Казано е в Писанието: „Любовта на хората ще охладнее, според условията на техния живот.“ Значи, според лошите условия на живота, Любовта на мнозина ще охладнее. Защо идват лошите условия? От неразбиране. Неразбирането пък е присъщо за онзи, който няма в себе си развити органи за възприемане на Истината. За пример, един от приятелите ви седи при вас и мисли нещо, но вие не знаете какво мисли. Ако разбрахте законите на светлината, по нюансите, които тя хвърля върху човешкото лице, вие щяхте да разберете какво мисли приятелят ви. Не само това, но и по отделните части на лицето щяхте да четете всичко, което мисълта отразява: Ще погледнете челото, носа, устата, страните на вашия приятел и ще четете свободно мислите му. Всичко, което човек мисли, е написано на лицето му. Както съвременните хора се съобщават чрез радио, така един ден ще се създаде апарат, с помощта на който ще се фотографира, както мислите, така и целият живот на хората. Това ще се постигне само тогава, когато човек дойде до положение да владее рибите, т. е. да завладее течната материя, понеже тя се отличава с голяма неустойчивост.

Това ще се постигне само тогава, когато човек завладее птиците, т. е. когато завладее въздухообразната материя и започне да разполага с полета на своята мисъл. Понякога въображението на човека е толкова силно, че той започва да мисли, какво всичко може да направи. Често млади и стари хора се осакатяват от своето въображение. За пример, някоя бездетна жена осиновява едно дете и започва да си въобразява как то ще порасне, ще я гледа на стари години, ще я утешава. Обаче какво излиза? Това дете не само че не я гледа и утешава на стари години, но отгоре на това я измъчва. Щом е намислила да осиновява дете, тази жена трябваше да се обърне за съвет към някой опитен френолог, физиономист и хиромантик и да разбере от него дали детето, което мисли да осинови, е създадено по образ и подобие Божие, или не. Ако не е създадено по образ и подобие Божие, нека остане да си живее в морето. Трябвало ли човек да вземе при себе си една риба, или едно влечуго, или един вол и да живее заедно с него? Много хора държат в домовете си котки и кучета, но могат ли котката и кучето да влязат в положението им, когато например те са затруднени материално? Не, котката ще си мяучи, кучето ще си лае, без да влизат в положението ви. Някои казват, че котката се привързва към къщата. Вярно е това, котката е привързана и към къщата, и към мишките, но по никои начин тя не може да влезе във вашето материално затруднение.

И тъй, в разумния живот човек сам не може да живее. С кого ще живее тогава? С Бога. Ако той не обича Бога и не живее за Него, мислите му никога няма да бъдат прави. Какво трябва да мислите за Бога? За Бога ще мислите, че Той е правата мисъл, че Той е най-възвишеното, най-идеалното същество. Щом помислите, че Бог ви наказва, че не е

еднакво разположен към всички, вие сами се ограничавате. Това показва, че нямате идеал в себе си, че не сте създадени по образ и подобие Божие. Не, и целият свят да се обърне против вас, вашият идеал трябва да остане непоколебим и да кажете: Каквото и да става около мене, аз зная, че в Бога противоречия няма. Божията Любов е неизменна, а противоречията съществуват в мене. Бог разбира всички живи същества, което се вижда от това, че им създава условия на Земята, да се проявят. Той вижда техния труд, вижда работата, която те вършат, но въпреки това не може да им помогне, т. е. не може да ги направи щастливи. Бог може да продължи нашия живот, но докато не ни прекара през нещастieto, не може да ни направи щастливи. Той казва: „Вие трябва да познаете доброто и злото, както Адам и Ева го познаха.“ Злото в света съществува като условие да се прояви доброто. В дъното на всяко страдание се крие зло. В Любовта няма зло, а в съмнението пък няма Любов. Злото се крие в дъното на всички отрицателни прояви в живота. Злото представя разумни същества, които живеят по закони, точно противоположни на доброто. Тяхната задача е да вмъкнат цялото човечество в крив път. Щом намислите да направите едно добро или да предприемете някаква работа за своето развитие, те веднага се противопоставят. Ако имате желание да учите музика например, те казват: Не ви трябва сега музика. Вие имате по-важна работа, която трябва да свършите. После ще учите музика. Речете ли да се помолите, те казват: Оставете сега молитвата! Вижте, че яденето ви ще загори! Или, погледнете, време е да посрещнете дъщеря ви, която иде от път. – Това са измислици от тия същества, с цел да отклонят ума ви от по-важни работи. Едно трябва да знаете: Не е ваша дъщеря онази, която пристига с трен или с автомобил! Когато

дъщеря ви дойде на този свят, с какъв трен или с какъв автомобил пристигна? Кой беше номерът на нейния автомобил, не знаете. Значи, всяко нещо, което пристига с трен или с автомобил, не е реално; всяко нещо, което пристига без автомобил, без трен, е реално. Реалното в света иде по същия начин, както Христос се яви на учениците си след възкресението и каза: „Мир вам!“ Христос не дойде с никакъв автомобил. Той неочаквано се яви пред учениците си и ги благослови. Като Го видяха, учениците му се смутиха и се запитаха помежду си как дойде Христос при тях при затворена врата? Те останаха изненадани от това явяване на Христа, но не можаха да си отговорят.

Казвам: Сегашният живот на хората е израз на тяхното минало. Ето защо всеки трябва да се справи с миналото си. Сегашната епоха е към края си вече, тя е на завършване. Трите елемента в света – земя, вода и въздух – са завладени вече. Земята е завладяна, водата е завладяна и въздухът е завладян. Днес хиляди лодки и параходи кръстосват водите на целия свят, ловят рибите, консервират ги и ги изпращат в търговията. Рибите не намират покой от хората. И въздухът е също тъй завладян. Днес балони, щепелини, аероплани летят из въздуха и оттам пуцат бомби, стрелят срещу неприятеля. Следователно и трите елемента са вече завладени, не остава нещо да се завладява. И сега, за да дойде благословието в света, хората трябва да минат през големи страдания. Това положение именно поставя хората пред големи противоречия. Когато е създавал света, Бог е предвидил външните противоречия, но те са неизбежни, те са необходим закон за развитието на човечеството. Когато вадите някаква руда, не срещате ли противоречия? Големи противоречия срещате, но те се оправдават с богатата, които придобивате от тази руда. Вие

поставяте рудата в пещ, нагривате я с въглища и непотребното от нея, сгурията, излиза навън, а ценното, металът, остава в пещта и го използвате за разни цели.

Значи, противоречията, страданията в живота са необходими, за да се извади непотребното от човека и да се изхвърли навън, а потребното, т. е. ценното, да остане в него, като качество на човешката душа. Всяко нещо, което не може да се използва за работа, е непотребно. Грехът за света е сгурията, шлаката, която, при стопяването на рудата, се отделя настрана. Благородният метал или скъпоценният камък е доброто, което се употребява за работа в живота. Значи, онзи материал, който влиза в работата при съграждането на нашия бъдещ живот, е доброто. Онзи материал пък, който не влиза при съграждането на нашия бъдещ живот, е злото. Омразата, лъжата, съмнението, лицемерието не са само състояния, през които човек минава, но са известен род материя, с която той си служи. За лъжата например се изисква специфичен материал; за омразата пак се изисква специфичен материал. Някой казва: Аз не искам вече да лъжа. – Щом не искаш повече да лъжеш, трябва да те прекарат през огън, както правят с рудата, за да отделят от тебе нечистата материя на лъжата и да я изхвърлят навън. Който си служи с лъжата, той създава в себе си известни форми, известни образи, които играят ролята на примамки. За пример, как ще може търговецът да излъже купувача, ако не му покаже някаква форма? Ако нямате каква и да е външна форма за нещата, вие не можете да лъжете. Следователно, много хора са натрупали богатства чрез лъжа. Лъжата е един от начините за обогатяване. Който лъже, той се освобождава от материята на лъжата в себе си. Когато някой човек ви излъже няколко пъти, той се радва, защото по този начин неговият

ум се развива. В лъжливите хора умът е силно изострен, те мислят много, но и разрушителните способности в тях са силно развити. Ако искаш да разрушаваш, ще вървиш по пътя на злото; ако искаш да съграждаш, ще вървиш по пътя на доброто. Злото и доброто са два противоположни метода, които действат в живота. Бог, както и невидимият свят, си служи с двата метода. Когато хората си служат със злото, те причиняват големи пакости, защото не знаят законите, на които злото се подчинява. Обаче, когато Бог си служи със злото, понеже знае законите, Той го употребява точно на своето време и място, вследствие на което никому не причинява пакост. Следователно, в ръцете на Бога и злото, и доброто дават еднакви резултати. Затова е казано: „Всичко, което Бог върши, е за добро.“

И сега даже, като не разбират законите, щом се намерят в трудно положение, хората прибягват към лъжата. Те мислят, че по този начин ще подобрят положението си. Наистина, положението им понякога се подобрява, но временно само, а след това се натъкват на по-големи страдания. За предпочитане е да пострадаш малко, отколкото да излъжеш; за предпочитане е да полежиш малко в затвор, отколкото да излъжеш. Онзи, който предпочита лъжата пред Истината, той мисли, че животът е само на Земята. Малко хора има на Земята, които могат да говорят Истината. По този въпрос аз говоря принципално, нямам предвид личността на човека. Злото седи в личността, а личността е отживяла своето време. Често, заради своята личност човек е принуден да изменя на Божественото в себе си, вследствие на което се натъква на големи страдания. Питам: Коя майка, след като е лъгала децата си с различни караконджовци, със самодиви, е допринесла нещо добро за тях? Коя майка, като е обещавала разни неща на децата

си и не изпълнявала своите обещания, е допринесла нещо добро за тях? В резултат на тия лъжи и неизпълнени обещания, децата са изгубили уважението и почитта към родителите си. Още докато е било в утробата на майка си, малкото дете е изгубило уважението си към нея. Защо? Защото през всичкото време на бременността си, майката се е съмнявала в Бога, във всичко велико и красиво в живота. Всяко съмнение във Великото Начало на живота е в сила да опорочи душата на човека. Ние не говорим за някакъв Бог, създаден от хората, принадлежащи към разни черкови, но говорим за Единния Бог, в Когото живеят всички хора и от Когото зависи благото на всички хора. Ние говорим за онова Първо Начало в живота, което ражда в нас знанието, Любовта, което създава в нас вътрешен подтик към освобождение от мъчнотиите, от злото в света. Хората мислят, че тъй както се проявяват, това е човекът в тях. Те не знаят Истината по този въпрос. Да, външното, което виждаме в човека, това е той, външният човек, но има друго едно същество в него, което работи; то представя вътрешния човек, или Божественото начало в човека.

Преди няколко дена дойде при мене една госпожа, която преживяла големи душевни кризи и страдания, вследствие на което изгубила смисъла на живота, изгубила вяра в съществуването на Бога, на задгробния живот и започнала да вярва само в съществуването на този живот. Казвам ѝ: Права си, вярвай само в този живот, но наблюдавай се и ще видиш, че ти, не само че вярваш в много неща, но дори си суеверна. Тогава тя потвърди думите ми, като каза: Наистина, когато ме осъдиха на смърт чрез обесване, тя била обвинена в нещо, вътре в мене нещо ми подсказваше, че няма да ме обесят. И така излезе, впоследствие ме оправдаха. Аз погледнах ръката ѝ и казах: Докато линията на

живота ти е така добре развита, и два пъти да те турят на въже, пак няма да те обесят. Приятелите ти от невидимия свят се застъпиха за тебе и спасиха живота ти. Тогава тя продължи: Щом е така, наистина, аз имам вяра, но вътрешна. Външно често се разколебавам, но вътрешно се държа, уповавам на нещо. Казвам ѝ: Ти ще знаеш, че Бог, за Когото говоря, живее във всяка душа. Той не е нито само в черковите, нито само в известни духовни общества. Той не е и на Небето само, но изобщо, Той живее навсякъде в целокупния живот и се проявява, де повече, де по-малко, според това, доколко разните същества са Му дали достъп да се прояви. Под думата „Небе“ ние разбираме разумния живот, в който Бог се проявява. Той се проявява и в сърцата на праведните хора. Когато сърцата на хората се пречистят, те ще усетят присъствието на Бога в себе си. Няма по-велико, по-красиво сдружение в света от дружбата на хората с Бога!

„Блажен този раб, когото, кога господарят му дойде, намери го да върши, каквото му е заповядал!“ Какво му е заповядано? Заповядано му е да бъде носител на Божията Любов и Мъдрост. Следователно всеки човек може и трябва да бъде носител на Божествената Любов и Мъдрост! Съвременните хора са крайно индивидуализирани, вследствие на което Любовта им е толкова отслабнала, че всеки мисли само за себе си. Днес почти всички хора си служат с насилие, всеки иска да се наложи на другия. Вие имате известна идея, известно верую, и като срещнете някой човек, искате той да възприеме вашето верую, да мисли като вас. Ако този човек е създаден по образ и подобие Божие, той ще ви слуша, ще ви се радва, няма защо непременно да мисли и да вярва като вас. Като ви говоря по този начин, аз нямам за цел да ви карам да вярвате в Бога, нито пък да

ви заставям да мислите като мене. Моята задача не седи в това, но аз искам да събудя възпоменанията ви за вашето минало, които да свържете с настоящето си, за да имате възможност някога да проникнете във вашето бъдеще. Бъдещето е новият свят, който сега се създава. Този свят определя условията за новия човек, за новия Адам, който също така сега се създава. С това се преповтаря историята на миналото. Новият Адам ще бъде създаден по образ и подобие Божие. Той няма да убива, няма да лъже, няма да се съмнява. Неговата мисъл ще бъде права мисъл; той ще има много по-големи знания от съвременния човек, но ще има много още да учи. Новият човек, който сега се създава, аз наричам човек на светлината. Вие живеете в епоха, когато новият Адам се създава и всички ще го видите. Той иде вече в света! Казвате: Кога ще бъде това? – Когато Луната потъмнее, когато Слънцето изгасне, когато звездите се разрушат. Това е според Писанието. На съвременен език преведено, това означава: когато старият строй се замени с нов, по-правилен, по-разумен, съгласен с Божиите закони, тогава ще дойде новият човек, новият Адам, Син Человечески. Тогава всички хора ще минат през него и ще станат като него. Това значи: дошло е Царството Божие, Новото Царство на Земята. Тогава хората пак ще живеят на Земята, но ще могат да посещават и Слънцето, и Луната; ще ходят, дето пожелаят, ще имат свободен билет. Запомнете думите ми и ще ги проверите. Тогава телата на хората няма да бъдат толкова тежки, както сегашните. Новите хора ще могат да видоизменят телата си, според желанието и нуждите си: те ще стават видими и невидими, ще ги свиват и разширяват. Когато пожелаят, те ще отиват на разходка до Слънцето и ще се връщат обратно на Земята, без да става нужда да разправят на другите какво има на Слънцето,

защото всеки сам ще може да провери това. Когато двама приятели се срещнат, те ще споделят впечатленията си от Слънцето, ще се разговарят по научни въпроси, без да се съмняват един в друг. Могат ли при това положение хората да се карат помежду си? Когато жената има някаква скръб, понеже има свободен билет до Слънцето, тя ще вземе билета си, ще отиде да се разходи и ще смени скръбта си. Когато синът или дъщерята искат да се разходят, ще вземат билета си и хайде на Слънцето! Всички в дома ще знаят, че дъщерята или синът са отишли на разходка до Слънцето. Тези билети не са гратис, както нашите на Земята, но са привилегирани билети. Казвате: Защо трябва да се разхождаме с тия билети? – За да трансформирате състоянията си. Застоят носи смърт, а движението – живот. Вечният живот представя вечно движение, вечен стремеж. Това движение не подразбира лутане, но съзнателно движение. Като не знае какво да прави, Земята се движи около себе си и около Слънцето. Когато хората не знаят какво да правят, и те трябва да се движат.

Питам: Как мислите, в границите на Божиите възможности само един начин ли съществува, по който светът може да се създаде? Много начини има, по които светът може да се създаде. Казано е в Писанието, че първият ден Бог създаде Небето и Земята. Съвременните учени пък, като говорят за Земята, те разглеждат нейните пластове, как били нагънати, пречупени и оттук вадят своите заключения. Промените, през които е минала Земята, включват един дълъг период от време, което не противоречи на Писанието. Там е казано „в първия ден“, но трябва да се добави думата „Божествен“. И тогава, като се каже „в първия Божествен ден“, това подразбира вече онзи дълъг период от време, през който нашата Земя е минала ред промени,

докато дойде до положението, в което я намираме днес. Едно трябва да знаят учените, а именно: каквито сгъвания или пречупвания да са ставали със земните пластове, във всичко това има голяма разумност. Ако една мравя започне да лази по стените на вашата къща, тя няма да се запита защо са прави, а не перпендикулярни, обаче всяко разумно същество ще разбере, че тук се крие някаква разумност, някакви закони. Ако същата мравя попадне на тухлите, на циглите в тази къща, тя няма да разбере защо са направени тия издадени и хлътнали мъха между тях. Обаче разумният човек ще разбере значението на тези неща, ще знае, че по този начин къщата се предпазва от дъждовете. Та, според условията на миналото, Земята е била създадена по един начин, но сега тя ще претърпи такива промени, такова размърдване, че хората ще се принудят да напуснат къщите си и да бягат вън. Тогава на всички хора ще се даде по един свободен билет и ще им се каже: Издаден е нов закон, според който, за известно време, всеки трябва да излезе от къщата си. Ако не искат доброволно, насила ще ги заставят да излязат. Невидимият свят разполага с много средства за това. Тъй както днес светът се преустройва, на хората предстои велико бъдеще. Пред тях се разкрива велика наука за изучаване на законите и явленията в света. Съвременната наука и религия представят само условие за възпитание на хората. Те не могат коренно да видоизменят, да преобразят човека. За бъдещето развитие на човека се изисква нова наука, нова религия. За новия човек Христос е казал, че той ще служи на Бога в Дух и Истина. Съвременният човек обаче не може още да се кланя на Бога в Дух и Истина. Защо? Защото той още не е приложил закона на Любовта. За в бъдеще всеки християнин трябва да има в дома си едно свободно легло за свой приятел, че като

му дойде на гости, да може добре да го приеме. Днес всеки мисли за себе си: нарежда си една, две и повече стаи, но не мисли да определи едно специално легло за свой приятел. Това говори за користолюбието на съвременните хора. В противовес на користолюбието се създали хотелите. Едно време те са били известни под името „страноприемници“, но сега са преименувани под названието „хотели“ и са придобили съвършено материален характер.

Казвам: Възгледите, разбиранията на съвременните хора за онзи свят са съвършено изопачени и стоят далеч от Истината. За пример, почти всички религии говорят за онзи свят и казват, че като умре, човек отива при Христа, при ангелите. Може да е вярно и това, но важно е, като отиде човек там, какво ще разбере. Когато някой ученик заведе малкото си братче или сестриче на училище, да слуша, как учителят преподава, какво ще научи това малко дете? Нищо няма да научи, нито ще разбере нещо. Следователно, отиването в училище има смисъл само тогава, когато ученикът е готов да разбира какво учителят преподава. Думата „разбиране“ означава, като влезе човек в общение с някой свят, да може разумно да използва условията на този свят. Днес хората се готвят именно за тези нови условия. Днес почти всички политически партии искат да внесат подобрение в живота на хората, да ги засилят икономически и духовно, но нищо не постигат. Защо? Понеже нямат правилни методи, не знаят как да постигнат това. Събират пари, дрехи, раздават ги на бедни, но никакъв резултат не постигат. Често парите, дрехите не отиват на своето местоназначение. Какво може да се постигне при такъв ред на нещата? Мнозина подържат идеята, че трябва да се прави добро, но щом дойде до приложение на тази идея, няма хора, които да я реализират. Впрочем, има

такива хора, но те са малко на брой, а трябва да се увеличат. За да се постигне това увеличаване, всеки трябва да се стреми към реализиране на своите вътрешни идеали. Ако се говори само, без да се прилагат идеите в живота, хората ще дойдат до положението да се оправдават и да казват: Ако не днес, утре все ще се направи нещо повече. – Да, утре ще се постигне нещо повече от вчера, но който отлага от днес за утре, той закъснява. Затова, нека всеки се научи по-малко да говори, а повече да прилага Божествените идеи в живота, за да ги провери. Не разказвайте на хората какво мислите да правите, но прилагайте. За тази цел човек ще живее едновременно два живота: Той може да живее в малка, проста къщичка, но същевременно ще носи в ума си мисълта за нещо велико, грандиозно; той може да заема най-простата служба в живота, но по мисъл може да бъде пръв министър в България. При същото положение, този човек може да има такова знание, с което да разрешава всички трудни задачи в живота си. Това знание не е ли подобно на еликсира на живота? С този еликсир човек може сам да се лекува, да се подмладява. Обаче това знание е достъпно само за онези, в които висшето съзнание е пробудено. Който иска да познае какво знание има, каква е неговата сила и Любов към Бога, нека тури дясната или лявата си ръка на някое болно място в организма си и да следи ще мине ли болката му и за колко време ще мине. Ако имате пълна вяра и Любов към Бога, без никакви колебания и съмнения, каквито болки, страдания и противоречия да имате в живота си, те моментално ще изчезнат. Велика сила се крие в човека, който има Любов към Бога! Този човек е в сила сам да се лекува с поставяне на ръката си върху болното или парализираното място. Нещо повече даже: ако такъв човек срещне някой свой неприятел, който

иска да го убие, достатъчно е първият да вдигне ръката си срещу неприятеля си, за да го обезсили.

Казвате: Вярно ли е всичко това, или е нещо като приказките „Хиляда и една нощ“? Това всеки сам може да провери, а може да проследи и безброй такива примери в живота. Има хора, които са спирали апашите в пътя им и са попречвали на техните замисли. Има случаи, когато апашите пък са спирали хора и са ги обирали. Аз говоря за човека, който има Божията Любов в себе си. Такъв човек е в сила да направи всичко. Защо? Защото доброто е по-силно от злото. Когато някой човек е слаб по отношение на злото, това показва, че той е слаб по отношение на Божията Любов. При живота, който хората прекарват на Земята, пълен с безброй примери за проява на Божията Любов и за нейната сила, трябва ли още да им се проповядва тази Любов? И след всичко това, обаче, срещате хора в света, които и днес питат: Съществува ли наистина в света Божията Любов? Защо се задава този въпрос? Защото днес хората вярват само в човешката личност. А какво е личността на човека? Тя е най-нереалното, най-променчивото нещо в света. Каквото мнение и да има обществото за вас, добро или лошо, достатъчно е да кажете на някой вестникар, че подарявате на България два милиона лева, за да започнат всички вестници да пишат най-добри работи за вас. Вие още не сте дали парите, но вестниците са пълни вече с хвалби по ваш адрес. Обаче, ако един човек отиде в редакцията на някой вестник и съобщи, че обича Бога, те ще му кажат: Това не се отнася до нас; с такива работи ние не се занимаваме. Вестниците считат за по-важно събитие факта, че някой подарил два милиона лева на България, отколкото това, че някой обичал Бога. Според мене, ако се намери някой да пише във вестниците, че еди-кой си оби-

ча България, това съобщение ще допринесе на България много повече, отколкото факта, че еди-кой си ще ѝ подари даже и десет милиона лева. Любовта на един човек само струва много повече, отколкото десетте милиона лева, подарени на някого. Аз бих желал да срещна в България поне по десет души между проповедниците, управниците, учителите, учените, родителите, които да любят Бога, както трябва. Съвременните хора не любят Бога, затова между тях често се раждат спорове и недоразумения. Между хора, които обичат Бога, спор не съществува. Защо ще спорят двама братя за имането си? Щом седнат на бащината трапеза, и за двамата ще има ядене.

Казвам: Сега настъпва епоха на колективното, а не на индивидуалното, на личното. Всяка мисъл, която се явява в ума на човека, трябва да бъде достъпна за Бога, за ангелите, за светиите, за добрите хора, за добрите риби, птици, животни и растения. Казвате: Нима има и риби добри? Нима има и птици добри? Има добри риби, добри птици, добри животни, както и добри хора. За пример, има някои видове риби, които се хранят само с водорасли. Тези риби още не са известни на съвременните учени. Следователно, права мисъл е онази, която е достъпна за всички живи същества. Когато такава мисъл проникне в ума на човека, той ще почувства в себе си Божието присъствие. Присъствието на Бога в човека пък му дава сила, мощ, да гради в себе си. Правата мисъл е творческа. Който има тази мисъл в себе си, той може болни да лекува, мъртви да възкресява. Ако някой каже, че има правата мисъл в себе си, ще го заведе при един сляп и ще му кажа: Постави сега ръцете си на очите на този сляп и се помоли да прогледа. Ако слепият прогледа, ти имаш правата, Божията мисъл. Ако слепият не прогледа, ти нямаш Божията мисъл в себе си,

нямаш Божието благословение. Значи всеки опит освобождава човека от заблужденията. Тъй щото, не е достатъчно само на думи да се говорят нещата, но те трябва да се проверят, да се подложат на опит. Ако имаме поне десет души в България, които носят в себе си правата мисъл, с едно полагане на ръката си върху очите на слепи, те ще ги излекуват. И тогава слепи, хроми, клосни, болни, луди няма да има. Какво по-хубаво от това? Задачата на тия хора е да възстановят нормалния живот, без пари, без материални възнаграждения. Те ще направят това от Любов към Бога. Когато такъв човек влезе в дома на слепия, ще му каже: Вярваш ли, че аз любя Бога? – Как да вярвам, когато съм сляп? – Ако туря ръцете си върху очите ти и повярваш, че аз любя Бога, ти ще прогледаш. Ако не повярваш, завинаги сляп ще останеш. Значи, проглеждането ти ще бъде доказателство, че аз любя Бога. Когато човекът на правата мисъл влезе в един дом, всякакъв спор, всякакви недоразумения и противоречия ще изчезнат от този дом. Този човек носи в себе си мир и светлина, Любов и знание, радост и веселие. Какво виждаме днес? Всички хора изпитват вътрешен глад: глад в ума, в сърцето, в душата и в духа си – навсякъде има глад. Всички съвременни хора гладуват.

„Блажен този раб, когото, кога дойде господарят му, намери го, че върши онова, което е определил.“ Щом е така, няма какво да се спори в сегашния живот. Този живот е изиграл вече своята роля; той е причина за падане на човечеството. Сегашният строй на живота има и добри подтици, но той не може да послужи за основа на бъдещия живот. Следователно, бъдещият строй на живота ще представя съвсем нов тип. Който иска да има бъдеще, той трябва да влезе в новия живот. Този живот е реален, не е нещо фантастично, нито е извън Земята. Бъдещият живот

ще е по-реален от настоящия. Едно от качествата на новия Адам е това, че той няма да умира. Той ще живее, колкото иска. Като живее 200 – 300 – 1000 години, той ще извика приятелите си и ще им каже: Приятели, викат ме вече от онзи свят и аз реших да си замина. От всяка станция ще ви се обаждам, като по радио, да знаете де съм. Това значи, че новият човек няма да умира. Обаче, докато се създаде този нов човек, телата на съвременните хора трябва да претърпят коренно преобразование. Питам: Този нов живот не е ли по-добър от сегашния, пълен със страдания и нещастия? Новият човек ще бъде създаден по образ и подобие Божие.

И тъй, вложете Любовта в душата си! Във всеки човек е вложено Божествено начало, в което той трябва да има пълно доверие, за да се освободи от всяко съмнение, подозрение, терзание. Мнозина роптаят против Бога, че им изпратил страдания. Страданията са привилегия за човешката душа. И Христос беше изложен на поругания, на страдания, но Той каза: „Господи, в Твоите ръце предавам Духа си.“ Въпреки всички изпитания и страдания, Христос не се усъмни в Бога. Това именно Бог изисква от онези, които Го любя. Тяхната Любов трябва да бъде тъй обширна, каквато е Божията. Засега Бог ни изпитва на Земята, но от нас се изисква абсолютно доверие към Него. Който всеки ден мисли за Бога, за него сиромашия, болести няма да има; той ще има светлина и знание в ума си, с които ще може, като Моисей, да удари канарата и от нея да потече вода. Ако вие ударите с пръчицата си някоя канара, ще потече ли вода от нея? Когато Моисей удари канарата с пръчицата си, от нея потече толкова много вода, че целият еврейски народ уталожил жаждата си, но и при това положение

те пак не повярваха и казаха: Това е случайно явление. Каквото чудо да направи човек, съмнението неизбежно ще дойде. Съвременните хора могат да направят електрически човек, който да се движи, да свети под влиянието на електричеството, но все пак е изкуствен. Обаче истинският адепт, сам по себе си, свети без да изгаря. От този човек не можете да запалите цигарата си, но той непрекъснато свети. Не е истински огън онзи, от който можеш да запалиш цигарата си. Истинският огън цигари не запалва, място на съмнението, на омразата и на ред още отрицателни качества не дава, но всичко това в него изгаря. Когато се приближавате при човек, когото мразите и не можете да търпите, вие се намирате при фалшив огън. Този огън увеличава даже отрицателното в човека. Ако пък не сте разположени към някой човек, който носи в себе си истинския огън, всякакво неразположение, всяка омраза изчезва. Истинският огън дава живот на човека. В този огън именно е Господ. Ако някой намисли нещо лошо срещу човек, който има Божествения огън в себе си, той ще опита Божията тояжка.

Един от старите еврейски пророци бил изпратен от Бога при израилския цар, да му каже, че пътят, по който върви, не е прав. Недоволен от този упрек, царят заповядал на войниците си да хванат пророка. Спуснали се да го уловят, но ръцете им се схванали. И самият цар останал на мястото си като прикован. Тогава царят се обърнал към пророка и му казал: „Слушай, научи ме, как да се моля на Бога! Съзнавам грешката си, искам да се изправам.“ Не може човек да се поругава с Божественото! Когато Божественото говори, вие ще слушате и ще се изправете. Пророк Натан се явил при цар Давид и му казал: „Царю, искам да ти кажа нещо.“ – На радо сърце ще

те изслушам. – Ти разрешаваш велики дела, и това дело ще разрешиш: В един град живял един беден, но праведен човек. Той имал само една овца. В същия град живял един богат човек, който имал на разположение много стада овце. Един ден обаче, богатият човек пожелал една от хубавите овце за себе си, но не взел от своите, а пратил да му донесат единствената овца на бедния. – Смърт се пада на този човек! – извикал царят. – Този човек си ти! – казал пророкът. Бог те облаче в благословение, постави те на власт, да раздаваш Правда, а ти престъпи Неговия закон. Величието на цар Давид седеше в това, че той веднага съзна погрешката си, смири се и започна да плаче, да се разкайва. Смел беше пророк Натан, той говореше в притчи. Той носеше в себе си Божествения огън и затова Бог го изпрати при Давид да му каже, че не е постъпил добре.

Казвам: Всички съвременни християни са поставени на подобен изпит. Днес и на мене Господ казва да обърна вниманието ви върху известни ваши постъпки. Сега аз няма да ви предам какво ми е казал Господ, ще ви оставя вие сами да разберете мисълта ми. Ако можете да разберете мисълта ми, това ще ме радва; ако не, вторият път, като ви срещна, ще ви кажа, какво Бог ми е заповядал.

Сега желая ви да бъдете създадени по образ и подобие Божие! Желая ви да владате рибите, птиците, всички животни по Земята и да бъдете готови за новия живот, за новата светлина и да работите с новата наука! Само по този начин ще придобиете истинско щастие.

И тъй, поздравявам ви с Новия Живот, който сега иде в света!

„Блажен този раб, когото, кога господарят му дойде, намери го, че върши онова, което му е заповядал!“

Казвам: Блажени сте всички, които, кога господарят ви дойде, намери, че вършите онова, което Той първоначално ви е заповядал!

Беседа от Учителя, държана на 6 ноември, 1927 г. София – Изгрев

ТАКА Е ПИСАНО

„Така е писано: Първият човек Адам „стана душа жива“, а последният Адам е дух животворящ.“

(I Послание към Коритяните 15 :45)

Съвременните хора се спират върху факта, че Христос е умрял. Че е умрял Христос, това е въведение в книгата на живота. Че е възкръснал, това е първата глава от книгата на истинския живот. В сегашния живот възкресението представя неразрешена проблема, която остават да се разреши в бъдеще.

Така е писано: Първият човек Адам „стана душа жива“, а последният – дух животворящ. Това, което дава красота на човешката душа, е знанието. Без знание красота не съществува. Това, което прави човешката душа мощна, е животът. Без мощ и без светлина животът не може да се развива. Знание и светлина, мощ и свобода представят две научни положения в окултната или Божествената наука. За да се яви знанието, светлината е първото необходимо условие. Като говоря за светлината, аз нямам предвид онази, от която хората почерняват, нито онази, от която обедняват. Да се върви от бедност към богатство, в това има смисъл. Богатството е идея за бедния човек. Бедността е първата точка, от която човек влиза в живота, богатството пък по-

казва изминатия път в живота, т. е. пътят на разрастването, на постижението. Всеки се стреми към богатство, а не към бедност. Когато хората обедняват, това не става под влиянието на някакъв особен закон, но се дължи на тяхното умствено развитие. Значи, хората вървят от сиромашия към богатство, от слабост към сила, от невежество към знание, към познаване на Бога. Следователно, богатство, сила, знание съставят смисъла на живота. Бог не е нещо илюзорно, Той е цел, смисъл в живота на хората. Тъй щото, когато се говори за Бога, подразбираме две възможности: придобиване на живот и на знание. Засега дотам са достигнали съвременните хора.

Така е писано: Първият човек „стана душа жива“, а вторият – дух животворящ. В този стих са представени две идеи, в две конкретни форми. Значи, за да стане една идея понятна и лесно приложима, непременно трябва да ѝ се даде конкретна форма. За да разбере човек живота, знанието, както и разумната Природа, която го заобикаля, той трябва да си ги представи в конкретна форма, достъпна за неговия ум и за неговото сърце. Същевременно той трябва да намери онази вътрешна връзка, онова взаимоотношение, което съществува между тия нища и него. За пример, вие излизате вечер във, поглеждате към небето, но понеже нямате тръби, каквито астрономите имат, казвате: Небето не е за нас. – Там именно е вашето нещастие. Вие трябва да съзнаете, че всяка форма, която ви заобикаля, има отношение към вас, и да влезете във връзка с нея. Следователно и Небето със своите слънца и планети има отношение към вас. Вие имате връзка, както със Земята, така и с Небето. И Земята, като живо същество, има нужда от движения; и тя се върти, движи се на една, на друга страна, влиза във връзка със Слънцето, като му

показва, ту едната, ту другата си страна. В това отношение, тя мяза на една красива почтена дама, която показва само лицето си на Слънцето, да я огрява, а гърбът ѝ остава в тъмнина. Същото нещо учените обясняват с други думи. Те казват, че Слънцето осветява само едната половина на Земята, а другата остава неосветена. Когато уподобявам Земята на красива дама, в случая аз си служа с поетически израз. За мнозина това може да е фантазия, но за поета не е така. Когато погледне едно цвете, поетът вижда в него това, което обикновеният човек не вижда. Пред него се разкрива цял свят и той описва цветето като нещо живо, с което се разговаря. Когато ученият разглежда земните пластове, той обръща внимание на сгъванията и пречупванията на тия пластове, на техния състав, и от това вади заключение за пътя, по който е минала Земята в своето развитие. За обикновения човек това може да е фантазия, но за учения това е писмо. Той чете по земните пластове и ги описва. И самите учени не са на еднаква степен на развитие: едни знаят повече, а други по-малко. Изобщо, в сегашното си състояние, науката представя колективен труд на много хора, работили в разни области. Някои учени се намират близо до Истината, но те още не знаят всичко. За пример, в света съществува една ложа от учени хора, които се събират за разискване на разни научни въпроси само един път през годината. Тези учени знаят за Земята много повече от съвременните учени, но що се отнася до бъдещето на Земята и те правят свои предположения. Освен тази ложа, която съществува на Земята, има още една ложа от учени хора на Слънцето, която знае положително, не само миналото на Земята, но и нейното бъдеще. Това вече не можете да проверите, защото ще считате, че ви говоря като поет.

Сега пък ще говоря като учен. Преди години, когато правих научни изследвания върху българите, а именно: върху техния произход, кой е прадедът им, какъв тип представят, какъв е техният морален устой, какво е бъдещето им, дойдох най-после до ред ценни заключения. За пример, от височината на човека може точно, с най-големи подробности, да се определи неговия характер, произхода му, неговите деди и прадеди, от колко хиляди години съществува на Земята и т. н. Някога аз ще изнеса много от тия норми, до които се добрах в изследванията си, но тази норма, която се отнася до височината на човека, няма да изнеса. Тя ще остане тайна, както и на Йоан се казва в Откровението, кое да пише и кое да не пише. Каза му се за нещо да го не пише, да остане тайна. Мъчно може да се намери човек, който по височина да отговаря на тази норма, която аз познавам вече. Един случай ми се попадна само, с една госпожа, която срещнах в Сливен. Тя беше много правилно развита. По нейните мерки аз направих ред открития върху нейното минало, настояще и бъдеще, за нейните деди и прадеди и т. н. От тези данни направих и ред други изчисления. Това е наука, дошла от Слънцето. Съществата от Слънцето ми казаха да държа в тайна марката за височината на нормално развития човек. Когато дойде бъдещето поколение, което ще е способно не само да вярва, но и да живее в новото, тогава и на тях ще се разкрие това, което се разкри и на мене. Всичко това говори за възможностите, които се крият в живата Природа. Докато разглеждате живота си единично, откъснат от цялото, докато търсите вашето лично щастие, дотогава вие ще бъдете чужди, както за живота, така и за Природата. Човек може да бъде щастлив само тогава, когато съзнае своите вътрешни връзки, вътрешни отношения с всички

същества по Земята и горе на Небето. Абсолютно невъзможно е човек да живее сам в света! Когато се казва, че Бог е единица, това не подразбира самота. Самотна може да бъде само някаква малка частица от цялото, изостанала сама, без никаква връзка с общото. При това положение само тази частица може да изпита ужаса от самотията, от своята слабост. Това всеки може да опита. Когато краката на човека отслабват, не го държат, очите му се премрежават, силите му го напушат, и той няма нийде никого, тогава само разбира какво значи самотия, какво значи отсъствие на връзка в света.

В прочетената глава от Посланието се говори за Христа, че е възкръснал. Казвам: Докато вие не разбирате присъствието на Божията Любов в Христа, дотогава животът на Христа ще остане неизявен за вас. Много от съвременните учени схващат Христа като личност, дошла на света като другите хора, да извърши някаква работа. По какво се отличава Христос от другите хора? Христос се отличава по степента на своята Любов, знание, светлина и живот. Двете от тия качества са достойние и на останалите хора, а именно – животът и знанието. Обаче що се отнася до другите две – светлината и Любовта, засега те са присъщи само на Христа. Животът е силата, която се проявява в човешкия дух. А що е духът? Мнозина разглеждат духа като нещо отделно от човека. Под думата „дух“ се разбира духовната сила, която се крие в напълно развития човек, който разполага с истинското знание в себе си. Човек иска да бъде силен, да се прояви, но сила без знание не съществува. Човек иска да бъде и красив, но и красота без знание не съществува. Само душите са красиви; само светлината е красива; само животът е красив, и най-последно, само знанието е красиво. Дето има знание, там има и красота. Когато

някой иска да се покаже, че знае, той губи своята красота. Оставете знанието само да говори за себе си. Ако сте велик художник, няма защо да говорите за себе си; вземете четка и бои и започнете да рисувате. От вашата работа хората ще ви оценят. Ако сте знаменит писател или поет, не говорете за себе си; вземете перото и почнете да пишете. Вашата работа ще говори за вас. Ако сте прочут по силата си, не говорете за нея; започнете някаква работа и тя сама ще ви препоръча пред хората. Когато казваме, че човек трябва да работи, разбираме, че той трябва да прояви своята сила. Вложете ли в себе си мисълта, че сте слаби, че не можете да свършите известна работа, вие започвате вече с безсилието. Безсилието, обаче, за човека, който се стреми към бъдещето, е първата точка, от която той започва да върви към силата. Силата пък е идеалът, към който човек се стреми. Някои проповядват, че не е нужно човек да бъде силен. Не, човек трябва да бъде силен! Силата на човека не е потребна за пакости, но да живее и то съобразно законите на великата Природа. Само силният може да помага на своя ближен, но не и слабият. Слабият всякога очаква помощ от другите. Светът не се нуждае от слаби хора, но от силни. Слабите могат да послужат само като подтици, като подбудителна причина да проявим своята сила. Необходимо е днес човек да бъде силен, да има не само добре развити мускули, кости, но и добре развити мисли и чувства. Силна трябва да бъде мисълта на човека! Силни трябва да бъдат чувствата на човека! Силният чук троши камъните. Силното чувство топи мъчнотиите. Силната мисъл побежда препятствията.

Казвам: Една от задачите на съвременния човек е да разбере смисъла на своя живот и отношението му към цялото, към Космоса. Някои казват, че смисълът на живота

седи в обединението на всички хора и затова проповядват идеята за братството. И аз поддържам, че братството е основа, върху която може да се постави обединението между хората. Засега тази идея е най-високата, до която може да се достигне при сегашните условия на живота. Българите започват с другарството, а французите – с гражданството. След другарството иде братството, а след братството – приятелството. Следователно приятелството е идеалът, който всеки се стреми да постигне. За да се реализира идеята за братството, човек трябва да бъде силен, да има знание и светлина. Отличителното качество на брата е изобилие на чувства. Той еднакво е готов да услужва и на брата си, и на сестра си. Братът долавя нуждите на сестрата и винаги е готов да ѝ помогне. Братът е способен да живее и да се жертва за сестрата като за себе си. И сестрата е готова да се жертва за брата си като за себе си. Брат без сестра не е брат; и сестра без брат не е сестра. Когато говорим за брат, подразбираме непременно и сестра; и когато говорим за сестра, подразбираме непременно и брат. Значи, в идеята за братството се включват тия две положения: брат и сестра. Когато някой дойде при мене и ми каже, че е мой брат, питам го: Имаш ли сестра? – Имам. – Щом имаш сестра, ти можеш да се наречеш мой брат. Ако нямаш сестра, никакъв брат не си. Когато някоя сестра дойде при мене и ми каже, че е моя сестра, питам я: Имаш ли брат? – Имам. – Щом имаш брат, можеш да се наречеш моя сестра. Иначе, никаква сестра не си. Тези две идеи трябва да носите винаги в ума си. Ако не ги схващате по този начин, те не могат да имат приложение в живота. Само по този начин ще имате успех във всяка работа.

Всеки човек трябва да има успех, да разбогатява, но разбогатяването не подразбира процес на натрупване. Раз-

богатяването е жив, органически процес, който подразбира непрекъсната обмяна на даване и взимане. Да си богат, това значи да съзнаваш, че си извор, който изобилно дава водата си на хората, уталожва жаждата им, напоява и освежава растенията – с една дума, на всички живот дава. От богатството, от изобилието на този извор зависи животът на околната местност. Богатството на едно става условие за разбогатяване на другите. Които не разбират този закон, завиждат на богатите. Обаче в този случай, завистта е проказа. Когато срещате богати хора, радвайте се. Казват: „Богатите няма да наследят Царството Божие“. Аз пък казвам: Богатите щерни никога извори няма да станат. Богатият, който не влиза в положението на бедните, всякога щерна ще си остане. Водата в щерната е събрана отвън и след време плесенясва. Богатство, което е останало от баба ти и от дядо ти, не е истинско богатство. Само онова богатство има смисъл, което ти си придобил сам, с участието на твоя ум, на твоето сърце и на твоята воля. Ти съзнаваш отде иде това богатство и накъде отива. В това отношение, ти си посредник за подобряване положението на твоите братя и сестри, както и на цялото човечество. Кое създава нашето щастие? Щастието ни се определя от хората, които ни обичат. Ако само един човек те обича, ти ще бъдеш единица в първа степен; ако двама души те обичат, ти ще бъдеш единица във втора степен; ако трима души те обичат, ти ще бъдеш единица в трета степен и т. н. И най-после, ако хиляда души те обичат, ти ще бъдеш единица в хилядна степен. Ето защо, всеки човек трябва да се запита в каква степен е той като единица, за да познае колко хора го обичат. Следователно най-голямата възможност за човека да бъде обичан от хората е, ако той представлява единица, повдигната в степен един милиард и полови-

на пъти. Когато всички хора обикнат едного, той ще бъде почтен човек, известен на всички и душата му постоянно ще трепти от радост и веселие. Този човек ще изразява стремежите на всички хора и възможностите за постигане на тия стремежи. Някой казва: Аз не искам да бъда богат. – Това показва, че ти не разбираш какво нещо е богатството; ти не искаш да бъдеш богат, защото държиш в ума си идеята за щерната. Също така някой ще каже, че не иска хората да го обичат. Не е въпросът да те обичат хората, които живеят на Земята, но чрез тях ще те обичат ония същества, които живеят на разните планети. При това положение има смисъл човек да бъде обичан. Да обичаш и да те обичат, това е велик идеал за човешката душа, който дава импулс към всичко възвишено и красиво в света. Когато обичат и който обича, само той може да учи, да придобива знания и светлина.

Когато се явил на Земята първият Адам, направен от пръст, той не изпълнил волята Божия. Не само че не изпълнил волята Божия, но даже се опълчил против Бога и започнал да Го критикува. Той написал много книги, в които критикувал начина, по който била създадена Земята, и давал нови проекти за създаването ѝ. В едно окултно предание се казва, че когато Адам написал първата книга, в която критикувал Бога, оста на Земята се отклонила на 23° от нормалното си положение, след това го изпъдили от рая. Ева била изпъдена от рая, защото яла от плодовете на забраненото дърво, а Адам – задето отклонил оста на Земята на 23° . Когато оста на Земята се отклонила на 23° , Адам казал, че сега именно ще се родят гениални хора в света. И наистина, от това време насам се родиха много гениални хора, но все потомци на първия Адам, създаден от пръст. Вторият Адам, за когото се казва, че е дух живо-

творящ, има задача да намести оста на Земята, да изправи погрешката на първия Адам. Мнозина се интересуват кога ще се изправи оста на Земята. Оста на Земята ще се изправи, когато се изправят осите на човешките мозъци. За тази цел се изисква велика наука, велика култура.

За обяснение на последната мисъл ще приведа един мистичен разказ, едно окултно предание, което е съществувало още в предисторически времена. В това предание не се съобщавали никакви имена. Като се предавало от уста на уста, някои си послужили с известни имена, затова и аз имам право сега да взема някакви фиктивни имена. Говори се за съществуването на едно велико царство, което се простирало в пределите на някогашните Вавилон и Ниневия. Господарят на това царство се наричал Мерху-Сам-Ба. Той имал само една дъщеря, Изидасам-Ба, която била най-умната и най-красивата мома по това време в света. Бащата обещал да я даде само на онзи млад момък, който може да разреши следната задача: Кои са трите важни елемента в Слънчевата система, които не съставят Слънчевата система, не съставят и Слънцето, но съществуват в него. При това, царят издал следния манифест към народа: „Всеки момък, който се яви пред царя, като кандидат за царската дъщеря, трябва да е разрешил дадената задача. Ако задачата не е решена правилно, главата му ще се отреже. Затова, който се наема да се яви пред царя, трябва добре да е решил задачата“. Започнали да се явяват един след друг млади хора, все писатели и поети, учени и философи, със силното желание, всеки от тях да вземе красивата царска дъщеря. Всички отивали при царя като на поклонение, но задачата им не била решена добре и те ставали жертва на своето желание. Царската дъщеря се прочула извън пределите на своето

царство и започнали да се явяват кандидати и от други царства.

По едно време от едно съседно царство изпратили една делегация до бащата на красивата царска дъщеря, с някаква политическа цел. На глава на делегацията седял млад момък, знаменит поет, наречен Мозимод, който да разкаже на царя с каква мисия е дошъл в неговото царство. Мисията му се състояла в следното: между двете държави да се направи вътрешен договор за взаимно споразумение и приятелски отношения, с което да уважават околните държави. Тази делегация останала в царството на Мерху-Сам-Ба повече от година, за да уреди всички въпроси по споразумението. Един ден поетът видял царската дъщеря и се влюбил в нея. Тогава той научил за дадената задача и за условието, свързано с нея. Той си направил една малка къщичка до царския палат, за да вижда красивата царска дъщеря и по цели дни и нощи мислил върху задачата, не знаел как да я реши. Като поет, той описвал всички ценни качества на царската дъщеря, възпявал я, мислил за нея, но задачата не могъл да разреши. Една вечер заспал дълбоко и в съня си чул един тих глас: Който истински желае да постигне някакъв висок идеал и се стреми към него, той всякога разрешава мъчнотиите на своя живот. Като възприел тази мисъл дълбоко в себе си, той се заел с разрешаване на задачата. Ден и нощ мислил съсредоточено върху трите главни въпроса, докато един ден в ума му проблеснали следните думи: живот, светлина и Любов. Той се зарадвал и започнал да мисли върху тези три думи. Като размишлявал върху тях, дошъл до заключението, че тези три думи представят разрешаването на задачата, защото животът, светлината и Любовта не съставят елементи нито на Слънчевата система, нито на Слънцето, но съществуват в Слън-

цето и от него излизат. Доволен от това разрешаване на задачата, той отишъл при царя, отдал му всички почести и уважения и казал: Царю, аз разреших задачата. Царят му отговорил: Съветвам те да не се излагаш на такъв риск. Виждам те млад, красив момък, не искам да пожертваш главата си за едно желание. Колко учени хора преди тебе се заеха с тази задача и като не можаха да я решат, главите им отидоха, а ти, такъв млад, бързаш да свършиш с живота си. – Не, аз реших задачата и ето как: Това, което не съставя елементи на Слънчевата система, но живее в нея, са живот, светлина и Любов. – Ако тия три елемента съставяха Слънчевата система, ние никога не бихме я напуснали. Всъщност, учените казват, че един ден ние ще напуснем Слънчевата система. В Откровението е казано, че в бъдеще, в другия свят, Слънцето няма да свети, друго Слънце ще има там. Следователно животът, светлината и Любовта не произлизат от Слънчевата система. Който търси живота, светлината и Любовта в Слънчевата система някъде, той не разбира дълбокия смисъл на този въпрос.

Така е писано: „Последният Адам е дух животворящ“. Това подразбира, че този Адам е от Небето, от един свят възвишен и високо културен. Сега и на вас предстои да разрешавате живота в неговото безсмъртие, светлината – в нейната красота, и Любовта – в нейната вътрешна връзка, която осмисля целокупния живот и ви свързва с Първата Причина. Когато дойдете до Любовта, тогава ще разберете какви трябва да бъдат отношенията ви към Бога. Не е достатъчно само да вярвате в Бога, но и да Го любите. Защо трябва да Го любите? Защото ви е дал живот ли? На този въпрос всеки трябва конкретно да си отговори. Една от задачите на човека е да си отговори на въпроса, защо трябва да обича Бога. Ако на този въпрос не може да си отговори,

нека си отговори на въпроса, защо трябва да обича себе си и защо – ближния си. На тези въпроси хората отговарят по два начина: Едни казват, че слабият само се обича; други казват, че силният се обича. – Това още не е разрешаване на задачата. Човек трябва конкретно да отговори на тези въпроси. Отговорите конкретно защо трябва да обичате само слабия или защо – силния. За пример, когато чуя някоя мярка, с която определят височината на даден човек, в ума ми веднага изпъкват възможностите, които се крият в този човек. Значи, всяко число представя една конкретна идея. Ако ми кажат, че някой човек е висок 165 см., пред мене веднага изпъква целият човек, с определена форма на лицето, с определена големина на очите, на ушите, на носа, на устата и т. н. Значи, животът на всеки човек зависи от дадените за него числа. Числото 165 см. височина например, е физическа мярка, но тя определя проявите на даден човек. Някои хора са под тази мярка, други са над нея, но при всички случаи тази мярка определя известно съотношение между частите на целия организъм. Някъде съотношението между частите е рационално число, някъде – ирационално. Някъде рационалните числа показват Добродетелите, а ирационалните – отклоненията, недъзите; някъде е обратно: ирационалните числа показват Добродетелите, а рационалните – отклоненията. Всеки уд от човешкия организъм отговаря на известно число. За пример, още при създаването на очите, разстоянието между едното и другото око е измерено с рационално число, но достатъчно е родителите на някое дете, със своя неправилен живот, да изменят това число, за да изопачат неговия характер. Очите на идеалния човек, който има красиво, правилно лице, се намират на такова разстояние, което отговаря на нормата. Има известни числа, известни величини, кои-

то определят красотата на човека. Съвременните хора не знаят какво трябва да бъде разстоянието между едното и другото око; те не знаят какъв е ъгълът, образуван от лъча, който излиза от окото и правата, която минава през средата на окото. От големината на този ъгъл, както и от направлението на лъча от окото, съдим за някои прояви в човешкия характер. По разтвора на очите, по тяхната изпъкналост или вдлъбнатост може да се определи човешката алчност, както и възприемането на външните впечатления.

И тъй, към какво се стреми човек конкретно? Към живота. Към кой живот? Към Вечния Живот, към живота на безсмъртието. За Христа се казва, че е възкръснал. Значи, Той е безсмъртен. Възкресението подразбира обличане на душата в нейната красива дреха, в дрехата на вечността. Питам: Как ще се познаете в онзи свят, когато сте съблекли смъртната дреха на живота и сте облекли безсмъртната? На Земята, ако сте виден човек, било поет, писател, художник, философ или учен, всеки ще ви познава по известни черти. Ами на Небето как ще се познавате? Как ще познаете видните хора там? На Небето и видните, и обикновените хора са еднакво облечени. Това показва, че всеки човек, като проява на Бога, е толкова важен, колкото и най-забележителните хора на Земята. Когато казваме, че всеки човек е еднакво важен, имаме предвид онзи човек, който е изпълнил своето предназначение към Първата Причина на живота. Няма по-красиво нещо от това, като ставаш сутрин, да се радваш, че си стъпил на краката си и можеш да работиш. Няма по-радостно нещо от това, като се оглеждаш сутрин в огледалото, да виждаш, че си красив и да разбираш великата красота на живота. Няма по-велико нещо от това, да бъдеш голям извор, който непрестанно дава на всички и създава радост и веселие около себе си.

Когато хората навлязат в прозаичния живот, навред слушат да се говори: Едно време имахме повече Любов, но сега Любовта ни се намали; едно време имахме повече живот в себе си, но сега животът ни се изгуби ; едно време бяхме красиви, но красотата ни вече изчезна. Така говорят само ония хора, които имат височина по-долу от 165 см. Когато говорят за височината на хората, трябва да знаете, че между височината и широчината има известно съотношение. Значи, между височината и широчината, както и между всички части на човешкото тяло, има известно съотношение. Главата, мозъкът и сърцето на човека също се измерват по височина и широчина. Когато човек люби, сърцето му се разширява; когато мрази, сърцето му се свива. Когато люби, дробовете му се разширяват; когато мрази, дробовете му се свиват. Когато люби, стомахът му се разширява; когато мрази, стомахът му се свива. Като казвам, че дробовете, сърцето и стомахът се разширяват, това не подразбира, че се разпусчат, но става такова разширяване, при което те придобиват по-голяма пъргавина, пластичност. Всичко в човека се разширява, расте и развива, и той живее и се движи в светлина и топлина.

И тъй, великата наука за числата е необходима за всички хора, понеже взима участие в съграждането на бъдещите им тела. Тази наука е особено необходима за бъдещето поколение. Днес всички се запитват: Как трябва да се възпитава младото поколение? Как може да се поставят правилни отношения между момчета и момичета, между мъже и жени? Българите имат обичай, когато момичето стане мома за женене, родителите ѝ я заставят да се облича хубаво, да се хареса на някой момък. Това особено се забелязва в селата. От друга страна, и момците поощряват момите да се обличат хубаво, защото повече харесват

добре облечените моми. И момците, като станат за женене, започват да се обличат по-хубаво. Като се оженят, едни от мъжете обичат жените им да се обличат хубаво, но други не обичат и казват на жена си: За кого ще се обличаш сега? Търси ме, намери ме, вече няма защо да се докарваш толкова. И жената казва същото на мъжа си. И наистина, когато момата се ожени, тя тръгва невчесана, лошо облечена. И мъжът прави същото. Това е криво разбиране на живота. Напротив, когато се оженят, хората трябва да се обличат по-добре, отколкото по-рано. Мъжът не иска жена му да бъде хубаво облечена, не защото не обича хубавото, красивото, но защото в него е влязло вече някакво подозрение по отношение на жена му. Подозрението е язва, която, влезе ли веднъж в живота, той губи вече своята сила, красота и смисъл.

Сега аз говоря за съзнателния, а не за обикновения живот на хората. Като казвам, че обикновеният човек, който се занимава с дребнавостите на живота, има височина под 165 см., това не е абсолютна мярка. Нито пък може да се каже, че всеки, който има височина 165 см. и повече от 165 см., е човек с висок идеал. Нормално развит човек е онзи, в мерките на когото има правилно отношение: Между височината и широчината му трябва да има съотношение; между ръцете и краката му, между главата, трупа и краищата пак трябва да има известно съотношение. Значи, между числата, които определят отделните удове на човешкото тяло, непременно трябва да има известно съотношение. Измени ли се едно от тия числа, едновременно с него се изменят и останалите. Тези числа са живи, съзнателни единици, и с тях работи живата математика. Обикновената математика работи с обикновените числа. Когато искате да придобиете щастието, да станете силен, щастлив

човек, вие трябва да влезете във връзка със съзнателни, по-напреднали от вас същества, които да ви помагат. Често вие се молите на Бога, на висшите същества, но молитвата ви не се чува. Защо? Защото не знаете как да се молите. На всяко желание, което сте отправили към висшите същества, трябва да се устоява. Не е достатъчно само да кажете, че искате да живеете за Бога, но трябва да живеете! Като кажете, че искате да бъдете богати, тази идея трябва да осмисли живота ви, да знаете защо искате да бъдете богати. При това положение вие можете да станете богати. Човек не може да бъде щастлив, ако не е богат. Той не може да бъде богат, ако няма Любов в себе си. Първото условие за съзнателния човек е да има Любов в сърцето си. С тази Любов той ще бъде готов да се притече в помощ на всеки страдащ човек. Сега хората страдат, пшккат, но няма кой да ги чуе. Защо? Защото между тях няма вътрешна връзка.

Време е вече тази връзка да се създаде! Тя съществува, но се е разслабила малко, трябва да се възстанови, да се закрепи повече. Днес е необходимо връзка между съзнанията на всички хора. Щом тази връзка се възстанови, Божествената енергия ще потече в тях. Тази енергия трябва да тече постоянно, без прекъсване, затова инсталацията трябва да се поправи. Съвременните хора уреждат земния си живот, а говорят за възкресение. Прав е стремежът им към възкресение, но те трябва да бъдат готови за него! Възкресението представя новия живот, който ще осмисли и частния, и целокупния живот. Едни хора са възкръснали вече, а други сега ще възкръснат. Кои хора са възкръснали? Новите хора. Новият Адам е човек на възкресението. Христос казва: „Когато Син Человечески дойде втори път на земята, ще намери ли достатъчно вяра между хората?“

Този Син Человечески е вторият Адам, за когото се казва, че е дух животворящ. Ако питате съвременната църква, тя ще ви каже, че много време има още, докато вторият Адам дойде. Ако питате окултните общества, и те ще ви кажат същото. Обаче аз казвам: Вторият Адам е дошъл вече и райската градина е приготвена. Ако бихте влезли в тази градина само за една минута, не бихте желали да се върнете назад. Вторият Адам е в рая вече и вратата на този рай се отваря всеки ден по един път, да влезе вътре онзи, който е готов за там. Казвате. Де е този рай? – Не може да се каже, защото, ако хората знаят де е, ще влязат вътре и ще го развалят. Така се развали първият рай. В Библията е казано, че раят се е намирал между четири реки, двете от които са Тигър и Ефрат, които и до днес съществуват. Де са другите две реки? Днес няма никаква следа от тях.

Казвам: Гъстата материя, в която съвременните хора са слезли, както и материалните въпроси, които разрешават, съвършено са ги отдалечили от правия смисъл на живота. Вследствие на това, виждаме колко много противоречия, какви разнообразни възгледи за живота съществуват между хората! Всички разискват как трябва да се живее, но никой не е доволен от своя начин на живеене. Учени, философи, поети пишат по разни въпроси, предлагат разни методи, но никой от тях не е могъл да преобрази света. На кой поет досега произведението е могло да застави някой човек да раздаде имането си? Обаче идвали са в света проповедници, велики Учители, които са обърнали някои хора към Бога и заради Него те са раздали всичкото си имане. Христос казва: „Който дигне кръста си и тръгне след мене, ще придобие Живот Вечен.“ Едва Христос можа да намери 12 ученици, от които само десет останаха верни на учението Му до край. Двамата от тях се отказа-

ха, но след време и те се върнаха. Христос имаше и други 70 ученици, някои от които още в първо време измениха на учението. От останалите и досега има Негови ученици. Сегашните черкови принадлежат на последните Христови ученици. Коя черкова принадлежи на 12-те? Тази черкова коренно се отличава от другите. Христос казва на Петра: „Върху този камък ще съградя църквата си.“ След Христа се съгради римската църква, но колко християни загинаха във време на инквизицията? Това не е Божествена църква. Божествена църква е онази, в която Любовта живее. Тази църква е направена и външно, и вътрешно само от живи хора. Църквата на 12-те Апостоли се отличава по това, че нейният свещеник никога не сваля дрехите си. Той нито се съблича, нито се облича. Църква, в която свещеникът облича и съблича своите одежди, е на 70-те, църква, в която свещеникът никога не сваля своите одежди, е на 12-те Апостоли, глава на която е Христос. Когато някой облича и съблича Добродетелите си, той е произлязъл от 70-те ученици на Христа; когато някой постоянно е облечен в своите Добродетели и не ги съблича, той е произлязъл от 12-те Христови ученици

Сега е време да се определи кой принадлежи към живата църква. Привилегия е за човека да принадлежи към тази църква. Който се числи към нея, той носи в себе си живот, светлина и Любов. Без тези три качества невъзможно е да съществуват правилни отношения между хората. Когато срещна човек със сила, със знание и с Любов, той може да ми бъде брат, той може да ми бъде и сестра. Силният е започнал от безсилието, човекът на светлината е започнал от тъмнината, любящият е започнал от безлюбието. Този е естественият път на развитие. Който е дошъл до Любовта, той е минал вече границите на всички противоречия. Чо-

век може да минава през всякакви положения на живота, това нищо не значи, това са сенки на живота, преходни състояния. В края на краищата, той трябва да дойде до истинското положение на живота, в което има смисъл. Сми- сълтът на живота е в Любовта Да обичаш човека, значи да не му създаваш ненужни страдания, да виждаш хубавото в него и всякога да си готов да му кажеш Истината. Какво лошо има в това, ако кажеш на човека, че отношенията му към Първата Причина не са правилни? Ако имаш правилна връзка с Първата Причина, като станеш сутрин, веднага ще се свържеш с душите на всички добри хора, ще им пожелаеш Бог да ги благослови и ще продължиш своята работа. Такъв човек, като върви по пътя и види на земята кесия, пълна с пари, той не се навежда да я вземе, минава – заминава, като че нищо не вижда. Ако я вземе, той счита, че ще обиди онзи, които я изгубил. Който е изгубил кесията с парите си, той сам трябва да я намери. Ако някой човек изгуби кесията с парите си из някоя софийска улица, ще я намери ли, като се върне да я търси? Няма да я намери. Питам: Какво може да се каже тогава за разбиранията на съвременните хора за живота, за Бога, за онзи свят? Те постоянно спорят има ли друг живот, или не, съществува ли Бог, или не и т. н. Според мене, няма защо да се спори по тези въпроси. С една дума може да се каже: Красотата на живота седи именно в това, че и друг свят съществува, и Бог съществува. Казано е: „Бог е Любов“. Значи, Единственият, Който люби хората и ги познава, е Бог. Казвате: Де ще Го видим? Бога ще видите и в майка си, и в баща си, и в брата си, и в сестра си – във всички хора, и то по различни начини. Ако обичаш Бога, ще обичаш и формата, чрез която Той се проявява. Свещена е формата, чрез която Бог се проявява. Във всяка форма има душа, частица от

Бога, дето Той се проявява. Тази душа следи, хроникира всичко, което се върши около нея. Когато обичате някого, това подразбира, че и вие отговаряте на Божията Любов. Следователно ще знаете, че в света само Бог люби. Когато вие обичате някого, ще знаете, че Бог във вас люби, а не вие самите. Ако за момент само помислите, че вие обичате, ще изгубите Любовта си. Щом изгубите Любовта си, ще изгубите и младостта си. Искате ли да бъдете млади, любете всички хора и винаги помнете, че Бог чрез вас люби.

— Казвам: Ние сме започнали с първия Адам, направен от пръст, а трябва да свършим с втория, с безсмъртния Адам, който носи Божията Любов в себе си. Щом е така, време е вече жената да освободи мъжа от робство и мъжът да освободи жената от робство! Време е вече приятелят да освободи приятеля си от робство! Дошло е време вече братът да освободи сестрата от робство и сестрата да освободи брата от робство; господарят да освободи слугата от робство, и слугата да освободи господаря от робство! Само по този начин ще дойде в хората възвишеното и благородното. Тогава всички хора ще бъдат отзивчиви към страданията на другите и на техните интереси ще гледат като на свои. Това значи истински човек. Този човек не говори много и не обещава много. Той мълчи, разсъждава, обмисля и тогава говори. Някои хора обичат много да говорят. Красиво е да се говори, но ако говорите, изберете такова място, дето всички могат да ви слушат. Ако не могат всички да ви слушат, по-добре не говорете. Ако си извор или чешма, от която извира чиста, хубава вода, нека кранът ти бъде широк, голям, водата да се излива изобилно навън, та като дойдат хората да черпят от тази вода, всеки да си налее, колкото иска, да не става нужда хората да се карат

и бият помежду си. В изобилието е смисълът на Божествения живот.

Първото нещо: Свържете живота със силата, знанието със светлината, красотата с Любовта, а Любовта – с вътрешната връзка! Съвременната култура, наука, както и съвременното човечество са се спрели при второто положение. Те се стремят към силата, към светлината, към Любовта, но въпреки това не успяват. Каквото днес придобият, утре го изгубват. Силата има смисъл само когато се свърже с живота; светлината има смисъл, когато произтича от знанието; Любовта има смисъл, когато се подтиква от красотата. Ако работи по този начин, най-после човек ще дойде до третата фаза, до Любовта, като вътрешна връзка. Само тази Любов е в сила да обедини хората в едно тяло и в един дух, да съзнаят, че са части от Божествения живот, от Великия Божествен организъм. Когато хората дойдат до това положение, ще се изпълни писаното в Свещената книга: „И ще избърша сълзите от очите им“. Кога ще бъде това? Когато станете проводници на Божията Любов в живота. Когато всички хора по лицето на Земята, били те управляващи или управляеми, професори или ученици, проповедници или пасоми, майки или бащи, учители или ученици, господари или работници, съзнаят, че са едно цяло, те взаимно ще си въздействат. Между тях ще настане единство, и всички мъчнотии в живота им ще изчезнат, ще се стопят като свещ, и няма да остане страдалец в света.

Казвате: Да дойде по-скоро това време! – Времето сме ние. – Кога ще бъде това? – От нас зависи, от нашето вътрешно желание. – Кой ще направи това? – Ние. – С кого? – С Господа. Когато ние бъдем готови, Господ е вече готов, Той ни чака. За онзи, който иска, който търси с всичкото си сърце, казано е: „Когато ме потърсите с всичкото

си сърце, ще ме намерите“. С това аз не искам да хвърлям върху вас никакъв упрек, нито да ви обезсърчавам, но казвам: Положението, до което съвременното човечество е достигнало, е подобно на положението, в което се намират децата. Всеки човек трябва да съзнае, че пред него се открива велико бъдеще. Някой мисли, че за да намери Бога, трябва да се откаже от имането си; друг, че трябва да се откаже от майка си, от баща си, от брата си и от сестра си; трети пък мисли, че трябва да се откаже от държавата и т. н. Не, по този начин не можете да намерите Бога. Ще отидете на Небето и там веднага ще ви запитат: Де са майка ви и баща ви? Де са брат ви и сестра ви? Де е мъжът ви, де е жена ви? – Няма ги, ние се отказахме от тях. – Ще се върнете назад, да ги намерите. Казано е в Писанието: „Нито мъж без жена, нито жена без мъж“. Тези неща не трябва да се разбират буквално, но трябва да ги разглеждате в техния вътрешен смисъл, като символи. Едно се изисква от вас: да бъдете помежду си братя и сестри! Всеки трябва да дойде до положението, като произнесе думата „брат или сестра“, да се замисли дълбоко в себе си и в ума му да възникнат най-възвишени и благородни мисли, а в душата му да затрепти Божественото.

„Последният Адам е дух животворящ.“ Христос слиза вече от Небето, а с Него заедно и ангелите. Слизат ангели на силата със своите мечове. Слизат ангели на красотата. Слизат ангели и на Любовта. Красотата, свързана с Любовта, това е Небесната Дева, облечена с дрехата на Любовта и Мъдростта. Слиза Христос от Небето, а с Него заедно слизат и ангели, да ни покажат какво нещо е Божията Любов и какво – Божията Мъдрост. Само така ние ще имаме висок идеал. Бог ще преобрази Земята. – Как? – Това няма да кажа. Вие ще бъдете свидетели на

това преобразование и тогава сами ще говорите за него. Това няма да стане изведнъж, но постепенно. Когато чистите къщата си, изведнъж ли става това? В първо време се вдига прах, шум, вик, но после всичко се измива, изчиства, цялата къща свети и вие свободно приемате приятелите си, които ви посещават. Какво трябва да правите до това време? Турете новите връзки, а за старите не мислете! Ако имате дългове, не мислете за тях; ако сте невежи, не мислете за невежеството си; ако сте грешни, не мислете за греховете си! Каквото лошо имате в себе си, престанете да мислите за него. Когато Любовта слезе на Земята, тя ще заличи греховете ви, няма да ги споменава. Тя ще се справи като животворящ дух. Когато Бог слезе, Той ще съди хората по човешки, а ще ги възкреси по Божествено. Следователно първо ще има съдба, а после – възкресение. Не мислете, че съдбата ще стане на Небето. Не, хората ще бъдат съдени на Земята. Когато се свърши съдбата, тогава ще дойде новият живот, тогава ще дойде възкресението. Щом съдбата мине, ще настане затишие, мир. Тогава съдиите ще напуснат съдилищата си; войниците – своите постове; свещениците – своите църкви. Всички хора ще излязат във свободни, радостни и весели, облечени в новите дрехи – дрехите на Любовта и Мъдростта. В Писанието се казва, че свещениците ще бъдат облечени в бели дрехи, препасани със златни пояси. Тогава всички хора ще бъдат гологлави, с дълги коси. Те няма да сеят както сега, но от хълмовете ще потече масло. Тогава няма да има бури и противоречия, но навсякъде ще се раздават блага.

И тъй, на онези от вас, които са скръбни, безсилни, казвам: Дръжте се за силата! На онези, които не са красиви, казвам: Дръжте се за красотата! На онези, които са

невежи, казвам: Дръжте се за знанието! На онези, които живеят в безлюбие, казвам: Дръжте се за Любовта!

На всички хора казвам: Дръжте се за живота, за знанието и за Любовта!

Беседа от Учителя, държана на 13 ноември, 1927г., София – Изгрев

Съдържание:

Мнозина казваха.....	5
Денят Господен	28
Зарадваха се учениците	62
Оскърбени.....	94
Мек ответ	131
Призови Симона.....	152
По-долен от ангелите.....	183
Посред тях	214
И рече Бог	243
Така е писано.....	269

**УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО
МНОЗИНА КАЗАХА**

Неделни беседи

Серия X

Том първи

Второ издание

Набор
Албена Цветкова

Коректор
Венета Максимова

Предпечтна подготовка
„ТЕРМИТ 97“ ЕООД

Печат
„Симолитни '94“

ИК „ЖАНУА '98“
тел. 02/ 987 87 30
www.janua-98.com

ISBN 978-954-376-061-9

